ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΜΕΧΡΙ 10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1938 ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 33

ΕΥΡΩΠΗ

3 ΔΡΑΧΜ.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΠΝΟΗ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΔΩΡΕΑ Λ. Τζόγα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36197

ΕΝΩ ΚΥΛΑ Ο ΧΡΟΝΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

∴ Τὸ συμβούλιον τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ συνῆλθε καὶ καθώρισε διαφόρους λεπτομερείας τῆς λειτουργίας τοῦ σταθμοῦ, ἡ ἔναρξις τοῦ ὁποίου θὰ γίνῃ τὴν 19ην Ἀπριλίου. Τὸ συμβούλιον ἀπεφάσισεν ὅπως τὸ σῆμα τοῦ σταθμοῦ εἶνε ἦχος φλογέρας ἢ ποιμενικοῦ κώδωνος. Τὴν ἐκπομπὴν τοῦ σήματος θὰ ἀκολουθῇ εὐθὺς ἀμέσως ἡ ὑπὸ τοῦ ἐκφωνητοῦ ἀναγγελία τῆς φράσεως Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Ἀθηνῶν».

∴ Ἕνα φρικιαστικὸν ἔγκλημα ἔλαβε χώραν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὰ Πετράλωνα τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ 18ετὴς Ν. Μητσόπουλος φιλοξενηθεὶς μία νύκτα ἀπὸ τὸν γέροντα συνταξιοῦχον Ἀντ. Δημάδην, κατακρεούργησε τοῦτον καταφέρας εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματός του 43 μαχαιριές.

Σκοπὸς τοῦ ἐγκλήματος ἦτο ἡ λῃστεία.

∴ Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Ἀποστολίδης δεχθεὶς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Τύπου προέβη εἰς ἀνακοινώσεις ἐπὶ τοῦ Προϋπολογισμοῦ, καταλήξας ὅτι ὁ Προϋπολογισμὸς τοῦ 1937—1938 θὰ κλείσῃ μὲ ἀσήμαντον ἔλλειμμα. Ἔειπε δὲ ὅτι ἡ βελτίωσις τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῆς χώρας εἶνε σταθερά.

∴ Τὸ ὑπουργεῖον Παιδείας ἀπέστειλε δραχμὰς 20.000 εἰς τὸν Ἔφορον Ἀρχαιοτήτων Χανίων ὅπως προβῇ εἰς τὴν ἐνέργειαν δοκιμαστικῶν ἀνασκαφῶν εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἡ ἀρχαία πόλις «Ἄπτερα». Ὅλαι αἱ ὑπάρχουσαι ἐνδείξεις πείθουν ὅτι εἰς τὴν θέσιν ταύτην εὑρίσκονται κεκρυμμένοι ἀρχαιολογικοὶ θησαυροί.

∴ Ἁρμοδίως ἀνεκοινώθη ὅτι ἡ Γερμανικὴ Ἀρχαιολογικὴ Σχολή, ἡ ὁποία συνεχίζει τὰς ἀνασκαφὰς εἰς τὴν ἀρχαίαν Ὀλυμπίαν διὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Σταδίου, θὰ ἐπεκτείνῃ τὰς ἐργασίας της εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἱερὰν Ἄλτιν.

Αἱ ἐργασίαι τῶν Γερμανῶν ἀρχαιολόγων ἐν Ὀλυμπίᾳ θὰ διαρκέσουν ἐπὶ μίαν πενταετίαν.

∴ Οἱ μαθηταὶ τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἐνήργησαν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ρωμαίου ἀνασκαφὰς εἰς τὸ χωρίον Βιργίνα τῆς Βερροίας ἐπὶ ἑνὸς Βασιλικοῦ Ἀνακτόρου.

Τὸ ἀνάκτορον τοῦτο εἶχε ἀνασκαφῆ ἐν μέρει πρὸ 76 ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Γάλλου ἀρχαιολόγου Ἑζί.

Ἐκ τῶν σημερινῶν ἀνασκαφῶν ἦλθεν εἰς φῶς ὑπέροχος τάφος τοῦ 3ου αἰῶνος. Εἰς τὴν εἴσοδον αὐτοῦ εὑρίσκονται 4 κιονόκρανα Ἰονικοῦ ρυθμοῦ καὶ ἀπὸ δύο μαρμάρινες πλάκες μὲ λαμπρὰς ἀναγλύφους καὶ ἐγχρώμους παραστάσεις.

Ἐντὸς τοῦ δευτέρου θαλάμου τοῦ τάφου εὑρέθη ὑπέροχος θρόνος εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν ἀνάγλυφοι καὶ ἔγχρωμοι παραστάσεις.

∴ Τὸ ἐκ 2 ἑκατομυρίων δραχμῶν δῶρον τοῦ Ἐθνικοῦ Λαχείου ἐκέρδισαν οἱ Γεώργιος Βασιλακάκης, ἀπόστρατος ὑπολοχαγός, Ἰωάννης Μπάκλας, κτηματίας, Δημήτριος Σαριδάκης ὑδραυλικὸς καὶ Γεώργιος Καριανάκης ὑαλοπώλης.

Ἐπίσης τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ Λαχείου τοῦ Στόλου ἐκέρδισαν Χανιῶται.

∴ Πληροφορούμεθα ὅτι εἰς τὸ γήπεδον τῆς Χωροφυλακῆς θὰ ἀνεγερθῇ τὸ Μουσεῖον Νεωτέρας Τέχνης καὶ ἡ Σχολὴ τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

Μέχρις ἀνεγέρσεως τῶν κτιρίων, ἡ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν θὰ στεγασθῇ προσωρινῶς εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ γηπέδου καὶ εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς αὐτοῦ εὑρισκόμενον παλαιὸν κτίριον τῆς Χωροφυλακῆς, ὁ χῶρος τοῦ ὁποίου θὰ γίνῃ μετὰ τὴν κατεδάφισιν τοῦ κτιρίου κῆπος.

∴ Ὁ μαθητὴς Δ. Δασκαλόπουλος, κάτοικος Δημητσάνης, ἐπετέθη λόγῳ ἐρωτικῆς ἀντιζηλίας κατὰ τοῦ ἐπίσης μαθητοῦ Β. Δ. Σαρακινιώτη, τὸν ὁποῖον ἐτραυμάτισε πλήξας αὐτὸν ἐπανειλημμένως εἰς τὴν κεφαλήν.

∴ Ἁρμοδίως ἀνεκοινώθη ὅτι εἰς τὸν ἐφετεινὸν ἐτήσιον μουσικὸν διαγωνισμὸν Βρυξελλῶν «Εὐγενίου Ἰσαΐ», ἡ Ἑλλὰς θὰ ἀντιπροσωπευθῇ διὰ τοῦ συνθέτου της κ. Π. Πετρίδη.

Ὁ ἐφετεινὸς διαγωνισμὸς εἶνε διὰ πιάνο, τὸ δὲ πρῶτον βραβεῖον εἶνε 50000 φράγκα.

∴ Εἰς τὸ χωρίον Ἄνω Μακρυνοῦ, ἡ Μαρία Γαλατσίδα, ἡλικίας 27 ἐτῶν καὶ ἀρκετὰ ὡραία, προεκάλεσε, ὡς ἡ ἰδία ἰσχυρίσθη, ἐρωτικὴν ἐπίθεσιν τοῦ 50ετοῦς ἱερέως Ἐπαμεινώνδα Παπαδήμα. Τὸ γεγονὸς ἐξήγειρε τοὺς χωρικούς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ ὑπόθεσις ἐλησμονήθη. Πρὸ ἡμερῶν ὅμως ἡ Γαλατσίδα, ἀντιληφθεῖσα τὸν ἱερέα εἰς ἀπόστασίν τινα ἀπὸ τῆς οἰκίας της, ἤρχισε νὰ τὸν λιθοβολῇ ἀναστατώσασα τὸ χωρίον. Ὁ ἱερεὺς τὴν ἐξελιπάρησε νὰ σταματήσῃ, ἀλλὰ ἡ Γαλατσίδα ἐξηκολούθησε τὸν λιθοβολισμὸν καὶ ὁ ἱερεὺς κατόπιν τούτου ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Κάτω Μακρυνοῦ. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ ἱερεὺς εἶνε πατὴρ ἓξ τέκνων ἐξ ὧν εἷς δημοδιδάσκαλος καὶ εἷς ἱερεύς, οἱ ὁποῖοι χαίρουν τῆς ἐκτιμήσεως τῆς κοινωνίας τοῦ Μεσολογγίου.

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΜΙΑΝ ΩΡΑ ΜΕ ΤΗΝ ΣΕΡΑΟ

Εἰς τὴν ἔγκριτον συνάδελφον «Ἔθνος» ἐδημοσιεύθη τὴν 1ην Ἀπριλίου τὸ κατωτέρω χρονογράφημα τοῦ κορυφαίου τῶν Ἑλλήνων εὐθυμογράφων κ. Τιμ. Μωραϊτίνη, τὸ ὁποῖον ἀναδημοσιεύομεν.

Σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς κεντρικωτέρους δρόμους τῶν Πατρῶν εὑρίσκεται τὸ σπίτι ποὺ ἐγεννήθη στὸ 1856 ἡ γνωστὴ Ἰταλὶς συγγραφεὺς Ματθίλδη Σεράο. Στὸ ἴδιο σπίτι καὶ στὸ διπλανὸ δωμάτιο ἐγεννήθη λίγα ἔτη ἀργότερα ὁ κ. Κωστῆς Παλαμᾶς. Δύο πλάκες, ἐντοιχισμένες εἰς τὴν πρόσοψι τοῦ σπιτιοῦ, πληροφοροῦν τὸν διαβάτην διὰ τὰ δύο αὐτὰ ἱστορικὰ γεγονότα. Τὸ σπίτι αὐτὸ τῶν Πατρῶν, ὅπου εἶδαν τὸ φῶς ἕνας Ἕλλην ποιητὴς καὶ μία Ἰταλὶς συγγραφεύς, εἶνε μία παλαιὰ διώροφος οἰκοδομή, ποὺ διατηρεῖται ἐν τούτοις περίφημα. Τὸ μόνον ποὺ εὑρίσκεται εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὰ δύο ἔνδοξα ὀνόματα τῶν ἐντοιχισμένων πλακῶν εἶνε ἕνα... οἰνομαγειρεῖον ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον. Ἔτσι καθὼς κανεὶς ἀνυψώνει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ δύο ποιητικὰ ὀνόματα, ὀσφραίνεται καὶ ὀλίγην κνίσσαν φαγητῶν, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ταχέως ἀπὸ τὴν σφαῖραν τοῦ ἀΰλου κόσμου εἰς τὸ ἔδαφος μιᾶς πεζῆς πραγματικότητος.

Γιὰ νὰ εἰσέλθετε εἰς τὸ παλαιὸν αὐτὸ ἀρχοντικὸν σπιτάκι, ὅπου ἐγεννήθη καὶ ὅπου ἦλθε τώρα νὰ περάσῃ τὰς τελευταίας τῆς ἡμέρας ἡ μεγάλη Ἰταλὶς συγγραφεύς, δὲν χρειάζονται διατυπώσεις. Δὲν θὰ σᾶς ἀναγγείλῃ κανεὶς θυρωρὸς μὲ οἰκοστολήν. Θὰ ἀνεβῆτε τὶς 20 ξύλινες σκάλες, θὰ πῆτε τὸ ὄνομά σας εἰς τὴν ὑπηρέτριαν καὶ σὲ λίγο θὰ εὑρεθῆτε ἐμπρὸς εἰς μίαν γηραιὰν δέσποιναν μὲ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ ἀριστοκρατικὴν κατατομήν. Ἕνα καλοκάγαθον μειδίαμα θὰ σᾶς ὑποδεχθῇ. Μὲ αὐτὸ τὸ μειδίαμα τῆς καλωσύνης καὶ τῆς ἁπλότητος ἔγινε δεκτὸς καὶ ὁ ὑποφαινόμενος.

—Εἶμαι ἕνας Ἀθηναῖος δημοσιογράφος, ἀλλὰ μὴ φοβηθῆτε, δὲν θὰ σᾶς κουράσω μὲ ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις, εἶπα, γιὰ νὰ καθησυχάσω τὴν γηραιὰν συγγραφέα.

Ἐχαμογέλασε.

—Ἔννοια σας, ξέρω ἀπὸ δημοσιογράφους, μοῦ εἶπε, γιατὶ κι' ἐγὼ ὑπῆρξα ἐπὶ μακρὸν συνεργάτις ἐφημερίδων. Ἄλλωστε μιὰ συνέντευξις ὅταν εἶνε εὐχάριστη, ποτὲ δὲν κουράζει.

—Πότε ἤλθατε στὰς Πάτρας;

— Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν. Θέλησα νὰ τελειώσω τὶς ἡμέρες μου στὸ ἴδιο σπίτι καὶ κάτω ἀπὸ τὸν ἴδιο οὐρανὸ ποὺ τὶς ἄρχισα. Ἀγαπῶ τὰς Πάτρας γιατὶ εἶνε ἡ γενέθλιος πατρίς μου, ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα γιατὶ εἶνε ἡ πατρὶς τοῦ πολιτισμοῦ.

—Βλέπω ὅτι μιλᾶτε ὡραῖα τὰ ἑλληνικά. Μήπως σκέπτεσθε νὰ γράψετε στὴν ἑλληνικὴ τὸ τελευταῖον σας ἔργον;

— Ἔχω μιὰ τέτοια διάθεσι. Ἀλλὰ δὲν ξέρω σὲ ποιὰ ἑλληνικὴ γλῶσσα νὰ γράψω. Εἰς τὴν δημοτικήν, εἰς τὴν καθαρεύουσαν, εἰς τὴν μαλλιαρήν, εἰς τὴν ἑλληνογαλλικὴν τοῦ καλοῦ κόσμου, εἰς τὴν ὁμιλουμένην ἢ εἰς τὴν μὴ ὁμιλουμένην... δηλαδὴ εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς παντομίμας; Ἔχετε τόσες πολλές!

—Ἐὰν ἐδιαβάζατε τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς, θὰ ἠμπορούσατε νὰ σχηματίσετε ἕνα γλωσσικὸν κρᾶμα.

—Καὶ θὰ μὲ καταλάβαιναν;

—Μὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ καταλάβουν τίποτε. Ἡ ἐπιτυχία ἔγκειται εἰς τοῦτο: Νὰ μὴ σᾶς καταλαβαίνουν. Εἶνε ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀκατανοήτου. Δὲν διαβάζετε νέους ποιητάς;

—Ὄχι.

— Τὸ ἴδιο εἶνε σὰν νὰ τοὺς διαβάζετε. Θεατρικοὺς κριτικούς;

—Τί εἶνε αὐτοί;

—Εἶνε ὅπως οἱ ἀνωφελεῖς κώνωπες. Ἐνσκήπτουν κυρίως τὸ θέρος καὶ εἶνε οἱ κυριώτεροι φορεῖς τῆς ἑλονοσίας.

—Καὶ δὲν ὑπάρχει φάρμακον ἐναντίον τῆς ἑλονοσίας;

—Τὸ κινίνο...

—Γιατί δὲν τὸ παίρνετε;

—Δὲν ὑπάρχει. Τὸ ἐρρήμαξαν αἱ αὐτοκτονοῦσαι δεσποινίδες. 140 κόκκους ἡ μία, 140 κόκκους ἡ ἄλλη, πάει τὸ κινίνο.

—Ἐδιάβασα ὅτι ἔχετε καὶ ἀγγλικὸν θέατρον.

—Ναί, ἐδέησε ἐπὶ τέλους νὰ παιχθοῦν καὶ μερικὰ ἑλληνικὰ ἔργα ἀγγλιστί...

—Γιατί ἀγγλιστί;

—Πᾶν ὅ,τι εἶνε ἀγγλικόν, εἶνε τῆς μόδας. Τὰ ἀγγλικὰ εἶνε τώρα ἡ γλῶσσα ποὺ ὁμιλεῖται ἀπὸ τὸν καλὸν κόσμον.

—Κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν ὁ κόσμος αὐτός;

— Κυρίως ἀπὸ τὴν Τσακωνιά. Οἱ περισσότεροι εἶνε ἀγγλοτσάκωνες.

Ἡ κυρία Ματθίλδη Σεράο μᾶς ἐζήτησε κατόπιν πληροφορίας διὰ τὸ μυθιστόρημα ἐν Ἑλλάδι. Τῆς εἶπα ὅτι τοῦτο καλλιεργεῖται κυρίως ἀπὸ τούς... διαδοσίας τῶν καφενείων, ἀλλ' ὅτι δὲν ἔχει πλέον πέρασι.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἐτελείωσεν ἡ συνομιλία μου μὲ τὴν διάσημον Ἰταλίδα συγγραφέα, τῆς ὁποίας ὁ πρὸ ἐτῶν ἐπισυμβὰς θάνατος τόσον ἐλύπησεν τοὺς θαυμαστάς της.

Τ. ΜΩΡ.

Δ' ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΜΗΝΟΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

1) ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Θέμα: Μιὰ αἰσθηματικὴ ἱστορία μὲ φόντο τὴν ἄνοιξι.

2) ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Θέμα: Ἕνας ὕμνος στὴν Πρωτομαγιά.

3) ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΟΥ

Θέμα: Ἐρωτικὸ γράμμα.

ΟΡΟΙ

1) Τὸ διήγημα ὄχι μεγαλύτερο σὲ ἔκτασι ἀπὸ δυὸ δακτυλογραφημενες ἢ 4 χειρόγραφες κόλλες διαγωνισμοῦ.

Τὸ ποίημα, μέχρι πέντε τὸ πολὺ τετραστίχων.

Τὸ πεζοτράγουδο, μέχρι μιᾶς χειρογράφου κόλλας διαγωνισμοῦ.

2) Προθεσμία ἀποστολῆς ἡ 28η Ἀπριλίου.

3) Κρίτρα, διὰ κάθε ἀποστελλόμενον ἔργον δρχ. 10 εἰς γραμματόσημα.

Ο ΞΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Τὰ στρατεύματα τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο ἐκύκλωσαν τὴν Λερίντα, ἀναμένεται δὲ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡ πτῶσις της.

Ἡ διεθνὴς φάλαγξ τῶν ἐρυθρῶν ἀποδεκατισθεῖσα ἀπεσυνετέθη, τὰ λείψανά της δὲ συνεχῶς ἀποχωροῦντα εἰσῆλθον εἰς τὸ γαλλικὸν ἔδαφος ὅπου ἀφωπλίσθησαν.

∴ Ἀγγέλλεται ἐκ Χανκόου ὅτι ὁ στρατάρχης Τσὰγκ Κάϊ Σέκ, εἰδοποιηθεὶς τηλεφωνικῶς ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν τῶν κινεζικῶν δυνάμεων εἰς τὸ μέτωπον Τιὲν Τσὶν — Πουκάο ὅτι αἱ ἐκεῖ ἰαπωνικαὶ δυνάμεις ὑποχωροῦν καὶ ὅτι οἱ Κινέζοι προχωροῦν καθ' ὅλον τὸ μέτωπον.

∴ Τριάκοντα χιλιάδες Αὐστριακοὶ λεγεωνάριοι, οἱ ὁποῖοι εἶχον καταφύγει εἰς Γερμανίαν ἐπὶ τῶν καθεστώτων τοῦ Ντόλφους καὶ τοῦ Σοῦσνιγκ, διέβησαν σήμερον τὴν πρωΐαν τὰ σύνορα ἐπιβαίνοντες ὀκτακοσίων αὐτοκινήτων. Οἱ λεγεωνάριοι οὗτοι θὰ εἰσέλθουν ἐπισήμως εἰς τὴν Βιέννην τὴν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου.

∴ Ἡ αἰγυπτιακὴ ἀστυνομία ἀγγέλλει ὅτι ἀνεκάλυψε συνωμοσίαν τῆς Οὐὰφντ πρὸς ματαίωσιν τῶν ἐκλογῶν. Ἡ συνωμοσία αὕτη τῶν «Κυανοχιτώνων» ἀνεκαλύφθη, ὡς λέγει ἡ ἀστυνομία τὴν παραμονὴν τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς. Ἡ ὀργάνωσις τῶν Κυανοχιτώνων ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν ἐκλογικῶν τμημάτων καὶ νὰ ἀνατρέψῃ τὰς κάλπας.

∴ Ἀγγέλλεται ἐκ Ντόορν ὅτι τὰ ἀναγραφέντα εἰς ξένας ἐφημερίδας περὶ σοβαρᾶς ἀσθενείας τοῦ τέως Κάϊζερ εἶνε ὅλως ἀβάσιμα. Ὁ τέως αὐτοκράτωρ παρέμεινεν ἐν τῷ οἴκῳ του ἐπί τινας ἡμέρας λόγῳ τῆς κακοκαιρίας. Σήμερον ὁ Γουλιέλμος Β΄ ἔκαμε τὸν συνήθη περίπατόν του.

Τὴν εἴδησιν περὶ ἀσθενείας ἀνέγραψεν ὁ «Μικρὸς Παρισινός».

∴ Ὁ κόμης Κερχόβι Ντενέγκεμ, τέως πρεσβευτὴς τοῦ Βελγίου ἐν Παρισίοις, ἐπέδωκε σήμερον τὰ διαπιστευτήριά του γράμματα πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Ἰταλίας καὶ Αὐτοκράτορα τῆς Αἰθιοπίας, ἀναγνωρισθείσης οὕτω «ντὲ φάκτο» τῆς ἰταλικῆς αὐτοκρατορίας ὑπὸ τοῦ Βελγίου.

∴ Κατ' αὐτὰς πρόκειται νὰ πωληθῇ εἰς δημοπρασίαν μία ἀνέκδοτος ἐπιστολὴ τοῦ Γκὺ ντὲ Μωπασσὰν πρὸς ἕνα φίλον του ὑπὸ χρονολογίαν 17 Ἰανουαρίου 1877, γραμμένη ἐπὶ χάρτου φέροντος τὴν ἐπικεφαλίδα τοῦ γαλλικοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν.

∴ Εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Βουδαπέστης εἰσήχθη ἐσχάτως τὸ ραδιόφωνον καὶ τὸ γραμμόφωνον ὡς ὄργανα παιδαγωγικά. Τὸ πρωΐ, ὅταν οἱ μαθηταὶ εἰσέλθουν εἰς τὰς τάξεις, ἀφοῦ κάμουν τὴν προσευχήν των, ἀκούουν ἀπὸ γραμμοφώνου τὸν ἐθνικόν των ὕμνον. Αἱ γυμναστικαὶ τῶν ἀσκήσεις γίνονται ὑπὸ τοὺς ἤχους μουσικῆς. Ἐξ ἄλλου μαθηταὶ καὶ διδάσκαλοι ἀκούουν ἀπὸ τοῦ μεγαφώνου τὴν ἡμερησίαν διαταγὴν μὲ ὑπόκρουσιν σλαυϊκῆς μουσικῆς.

∴ Ἀγγέλλεται ἐκ Ρώμης ὅτι εἰς τὸν ἰταλικὸν στρατὸν θὰ εἰσαχθῇ νέον ὅπλον μικρότερον τοῦ χρησιμοποιηθέντος κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον καὶ κατὰ τὸν πόλεμον τῆς Ἀβησσυνίας. Τὸ νέον τοῦτο ὅπλον θεωρεῖται καταλληλότερον καὶ πρακτικώτερον διὰ λόγους τακτικῆς διότι εἶνε ἐλαφρότερον καὶ προσαρμόζεται καλύτερον εἰς τὸν σκοπόν του. Καθ' ἣν ἐποχὴν τὸ τυφέκιον ἦτο τὸ μόνον ὅπλον τοῦ πεζικοῦ, τὰ μεγάλα τυφέκια ἦσαν ἀπαραίτητα. Ἤδη ὅμως ὅτε γίνεται μεγάλη χρῆσις μυδραλλιοβόλων καὶ ὁλμοβόλων, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη τυφεκίων μὲ μεγάλην ἀκτῖνα ἐνεργείας. Κατὰ τοὺς Ἰταλοὺς εἰδικοὺς τὰ μικρότερα τυφέκια ἐκπληροῦν ὅλους τοὺς σκοποὺς τοὺς ὁποίους ἔχει σήμερον ὑπ' ὄψιν τὸ πεζικόν.

∴ Αἱ ἐφημερίδες τοῦ Χόλλυγουντ γράφουν ὅτι ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς ἐπιστολῶν, ποὺ στέλλεται εἰς τοὺς ἀστέρας προέρχεται ἀπὸ μαθητὰς καὶ σπουδαστάς. Ὅταν τὰ σχολεῖα ἀρχίζουν τὰ μαθήματά των ἡ ἀλληλογραφία αὐτὴ ἐλαττώνεται σημαντικῶς κατὰ τὰς ἑορτὰς αὐξάνει καὶ κατὰ τὰς διακοπὰς πολλαπλασιάζεται.

∴ Κατὰ πληροφορίας ἐκ Τιράννων, ψηφισθέντος ὑπὸ τῆς Ἀλβανικῆς Βουλῆς τοῦ νόμου τοῦ διέποντος τὰ τοῦ γάμου τοῦ Βασιλέως Ζώγου καὶ τῶν μελῶν τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀλβανίας καθώρισε τὴν ἡμέραν τῆς τελέσεως τῶν γάμων του.

Οἱ γάμοι τοῦ Βασιλέως Ζώγου θὰ τελεσθοῦν εἰς τὸ Βασιλικὸν Ἀνάκτορον τῶν Τιράννων τὴν 27ην Ἀπριλίου. Μετὰ τὴν τέλεσίν των τὸ Βασιλικὸν ζεῦγος θὰ ἀναχωρήσῃ εἰς Δυρράχιον, ὅπου θὰ παραμείνῃ ἐπί τινας ἑβδομάδας.

∴ Αἱ ἐργασίαι διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ αὐτοκινητοδρόμου ὁ ὁποῖος θὰ ἑνώνῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην (ἀποτελῶν τμῆμα τῆς μεγάλης ὁδοῦ ποὺ διασχίζει ἀπὸ τῆς γαλλικῆς Βρεττάνης τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης) συνεχίζονται δραστηρίως. Ὁ αὐτοκινητόδρομος αὐτὸς θὰ εἶνε ἕτοιμος μέχρι τοῦ 1939. Ὁ Δῆμος Κων)πόλεως, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὴν τουριστικὴν σημασίαν τῆς νέας ὁδοῦ, θὰ προβῇ εἰς τὸν ἐξωραϊσμὸν τῶν πέριξ αὐτῆς τοπίων εἰς τὸ τμῆμα τῆς δικαιοδοσίας του.

ΕΥΡΩΠΗ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

Ἱδρυτής: Μ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ — Διευθυντής: Ν. ΚΑΡΕΛΛΑΣ — Ἀρχισυντάκτης: Μ. ΚΕΛΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43 (Ἀριθ. τηλεφ. 52 - 400)

ΑΘΗΝΑΙ, 7 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1938

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΛ. ΨΥΓ. (Ἀριθ. τηλεφ. 28 - 622)

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ

Ἡ κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸν ὀργάνωσις ἐπὶ ἐπιστημονικῶν βάσεων τῆς κοινωνικῆς προνοίας τιμᾷ καὶ τὸν κ. Μεταξᾶν καὶ ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἔχει ἀνατεθῆ ἡ διεκπεραίωσις τοῦ δυσκόλου αὐτοῦ ἔργου.

Ἡ ἵδρυσις νοσοκομείων καὶ σανατορίων καὶ ἡ αὔξησις τῶν κλινῶν εἰς τὰ ὑπάρχοντα, εἶνε ἕνα ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπισύρει δικαίως τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἀπόρων κυρίως τάξεων. Ἀλλ' ἡ φροντὶς τοῦ ὑπουργείου πρέπει νὰ μὴ περιορισθῇ εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ τὰς μεγάλας ἐπαρχιακὰς πόλεις.

Τὸ χωριό, τὸ ἐγκαταλελειμμένο ἑλληνικὸ χωριό, ἔχει πρὸ παντὸς αὐτὸ τὴν ἀνάγκην τῆς μερίμνης τοῦ ὑπουργείου.

Βεβαίως ὄχι διὰ νὰ ἔχῃ τὸ κάθε χωριὸ τὸ νοσοκομεῖον του, πρᾶγμα ὅπερ ἴσως οὔτε εἰς τὴν Ἀμερικὴν συμβαίνει, ἀλλὰ τὰ μεγαλύτερα ἐξ αὐτῶν νὰ ἔχουν ἕνα μικρὸν σταθμὸν πρώτων βοηθειῶν, ἢ ἕνα μικρὸν ἰατρεῖον.

Ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Ἕλληνος χωρικοῦ θὰ εἶνε ἀπέραντος πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν ὑπουργὸν τῆς Προνοίας της, ἰδιαίτερα.

ΤΟ ΒΡΕΦΟΚΟΜΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Μιὰ ἀληθινὴ ἀναδημιουργία περιποιοῦσα τιμὴν εἰς τὸν πολιτισμὸν τῆς πρωτευούσης μας ἔχει σημειωθῆ εἰς τὸ Δημοτικὸν Βρεφοκομεῖον τὸν τελευταῖον καιρόν.

Ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε κατὰ ἑκατοντάδας εὕρισκον τὸν θάνατον τὰ ἐγκαταλελειμμένα ἔκθετα, τώρα ἐμφυσᾶται εἰς αὐτὰ μία πνοὴ ζωῆς ποὺ αὔριον θὰ τὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν κοινωνίαν γεροὺς ἀνθρώπους, ἱκανοὺς διὰ τὸν ἀγῶνα της.

Οἱ κ.κ. Κοτζιᾶς καὶ Πλυτᾶς ὅσον καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἱδρύματος κ. Μ. Γατοπούλου ἀσφαλῶς θὰ ἔχωσι τὴν αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην τῶν μικρῶν προστατευομένων των.

Ο ΧΩΡΟΣ ΤΟΥ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ

Ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ Βαρβακείου ἀπὸ τὴν περιοχὴν τῆς ἀγορᾶς καὶ ἡ ἀνέγερσις εἰς τὴν θέσιν του μιᾶς ὑποδειγματικῆς νέας ἀγορᾶς, εἶνε ἓν ἐκ τῶν μέτρων ὑπὲρ τῆς πρωτευούσης τὸ ὁποῖον ἔπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ εἶχε ληφθῆ.

Ἡ συχνὴ ἐπαφὴ τῶν μαθητῶν μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀφ' ἑνὸς τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν κατ' ἀνάγκην συσσομιῶν της οὔτε τὴν παιδαγωγικὴν ἐξυπηρετεῖ οὔτε τὴν ὑγείαν των.

Τώρα δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸ συντομώτερον ἡ ἀνέγερσις τῆς νέας συγχρονισμένης ἀγορᾶς ἀπὸ τὴν ὁποίαν τόσον θὰ ὠφεληθῇ καὶ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸ ἀγοραστικόν της κοινὸν ἰδιαίτερα.

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ

Καὶ ὁ μὲν Ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῶν Ἀθηνῶν θὰ ἀρχίσῃ λειτουργῶν ἀπὸ τῆς 22ας Ἀπριλίου, ὅλοι δὲ εἶνε βέβαιοι διὰ τὴν καλὴν ἀπόδοσίν του.

Ἀλλὰ καθ' ἡμᾶς ἡ καλή του λειτουργία θὰ εἶνε προβληματικὴ ἐὰν δὲν ληφθοῦν ὡρισμένα μέτρα διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν ἐκ τῶν βιομηχανιῶν παρασίτων.

Κάποιος Νόμος ἐπιβάλλει εἰς τὰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις τὴν τοποθέτησιν εἰδικῶν μηχανημάτων διὰ τῶν ὁποίων ἐξουδετερώνονται τὰ βιομηχανικὰ παράσιτα.

Πρέπει λοιπὸν ἀπαραιτήτως νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ Νόμος αὐτὸς καὶ μάλιστα τὸ ταχύτερον, διότι ἄλλως ὁ Ραδιοφωνικός μας σταθμὸς θὰ εἶνε «δῶρον ἄδωρον».

Ο ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

ΤΑ ΕΦΕΤΕΙΝΑ ΨΕΜΜΑΤΑ

Τὴν Παρασκευὴ 1ην Ἀπριλίου καὶ στὶς 10.30΄ ἕνας ποικίλο πλῆθος κόσμου συνωθεῖτο πρὸ τῶν γραφείων μας.

Ἔβλεπε κανεὶς ἐκεῖ ὡραῖες κομψὲς ἀνοιξιάτικες ἐμφανίσεις γοητευτικῶν ἀτθίδων, νεαροὺς φοιτητὰς μὲ τὰ «καλά» των, μερικοὺς μεσήλικας, δυὸ-τρεῖς κυρίες τῆς... Ὀθω νικῆς ἐποχῆς ἀκόμα καὶ ἕναν ἱερωμένο.

Εἶχαν ἔλθει διὰ νὰ παραστοῦν στὴ «δεξίωσι» τῆς γοητευτικῆς στὰρ Φαΐϋ Μπρόουν, ποὺ —ὡς ἐγράφομεν στὸ περασμένο μας φύλλο— θὰ ἤρχετο στὰ γραφεῖα μας καὶ θὰ ἐμοίραζε μάλιστα φωτογραφίες της μὲ αὐτόγραφα στοὺς ἀναγνώστας μας!

Τὰ γραφεῖα μας ὅμως ἦταν κατάκλειστα ἐνῷ στὴ μετώπη τῆς πόρτας ἐφάνταζε ἀπελπιστικὰ διὰ τοὺς προσερχομένους φίλους μας μιὰ μεγάλη ἐπιγραφὴ μὲ τὰς λέξεις:

1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
ΣΑΣ ΕΥΧΟΜΕΘΑ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Τὸ Πρωταπριλιάτικυ ψέμμα μας «ἔπιασε», πρὸς μεγάλην βέβαια θλῖψιν τῶν κινηματογραφοφίλων ἀναγνωστῶν μας καὶ ὑπὸ τὴν θυμηδίαν τοῦ συντακτικοῦ προσωπικοῦ τῆς «Εὐρώπης» καὶ ἄλλων φίλων, ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ στὸ παραπλεύρως γραφεῖον γιὰ νὰ διασκεδάσουν μὲ τὴν ἀφέλειαν τῶν ἐπιλησμόνων τοῦ... ὀδυνηροῦ πρωταπριλιάτικου ἐθίμου.

◇◇◇

Ἡ συνήθεια τοῦ Πρωταπριλιάτικου ψέμματος ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας δὲν εἶνε καινούργια γιὰ τὸν τόπο μας.

Ὁ ἐξαιρετικὸς δημοσιογράφος κ. Δ. Γατόπουλος μᾶς ἐξέθεσε στὸ προηγούμενο φύλλο τῆς «Εὐρώπης» μερικὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα Πρωταπριλιάτικα ψέμματα τῶν ἐφημερίδων κατὰ τὴν βασιλείαν Γεωργίου τοῦ Α΄. Ἔκτοτε κάθε χρόνο ὅλες οἱ ἐφημερίδες ἐννοοῦν κάτι νὰ σκαρώσουν στοὺς ἀναγνῶστες των.

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ψέμματα αὐτὰ γίνονται πιστευτὰ καὶ λόγῳ τοῦ κύρους τῆς ἐφημερίδος ποὺ τὰ ἀναγράφει καὶ λόγῳ τῆς σελίδος ποὺ τὰ δημοσιεύει, ἀλλὰ κυρίως λόγῳ τῆς ἀφελείας τοῦ μεγαλυτέρου μέρους τῶν ἀναγνωστῶν των.

Ψέμματα Πρωταπριλιάτικα πνευματώδη εἶχε κατὰ τὸ παρελθὸν ἡ ἐφημερὶς τοῦ κ. Πὼπ «Ἀθῆναι» καὶ κατόπιν ἡ «Καθημερινή».

Ἀλλὰ τὸ ψέμμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον —εἶνε ὁπωσδήποτε πρόσφατον —— συνεγκέντρωσε πρὸ δύο νομίζω ἐτῶν χιλιάδας Ἀθηναίων στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἐσκάρωσε ἡ ἐφημερὶς «Ἀκρόπολις» τοῦ κ. Βουτσινᾶ.

Εἶχε γράψει ὅτι ὁ περίφημος Ἰταλὸς ἐφευρέτης Μαρκόνι θὰ ἄναβε ἀπὸ τὴν Ἰταλία τὰ φῶτα τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος καθ' ὃν τρόπον εἶχεν ἀνάψει τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴν καὶ τὰ φῶτα κάποιας πρωτευούσης τῆς Αὐστραλίας.

◇◇◇

Ἀλλὰ καὶ τὰ ἐφετεινὰ Πρωταπριλιάτικα ψέμματα τῶν ἐφημερίδων ἦσαν ἀρκετὰ πνευματώδη.

Ἡ «Ἑστία» ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἐδημοσίευσεν μίαν φωτογραφίαν μιᾶς κεντρικῆς λεωφόρου τῆς Νέας Ὑόρκης μὲ τὴν ἑξῆς λεζάνταν: Ὁ ἀνέξοδος φωτισμὸς τῶν ὁδῶν.

Ὁ Δήμαρχος τῆς Νέας Ὑόρκης κ. Λαγκουάρντια, ἀπεδέχθη τὸ σχέδιον τοῦ ἐφευρέτου κ. Ροβ. Γκὰφ — Ντοῦπερ, διὰ τὸν ἀνέξοδον νυκτερινὸν φωτισμὸν τῆς πόλεως καὶ ἤρχισαν ἀμέσως αἱ ἐργασίαι διὰ τὴν ἐφαρμογήν του. Τεράστιοι καθρέπται, ἐξαρτώμεναι ἀπὸ ἀερόστατα, συγκρατοῦν τὰς ἀκτῖνας τοῦ δύσαντος ἡλίου καὶ τὰς ἀντανακλοῦν πρὸς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, αἵτινες οὕτω φωτίζονται ἀπλέτως καὶ ἀνεξόδως.

Ἀλλὰ φαίνεται πῶς ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἐμπιστοσύνην ὅτι τὸ ψέμμα της αὐτὸ θὰ γίνονταν πιστευτό, ἐνίσχυσε αὐτὸ καὶ μὲ ἄλλο.

Παραπλεύρως τῆς ἐν λόγῳ φωτογραφίας ἐδημοσίευσεν ἄλλην μὲ θέμα τὸν ἄνθρωπον τῆς χειμερίας νάρκης.

◇◇◇

Ἀλλὰ καὶ τῆς «Ἀκροπόλεως» τὸ Πρωταπριλιάτικο ψέμμα ἦταν ἀρκετὰ πνευματῶδες. Πολλοὶ δὲ Ἀθηναῖοι λέγεται ὅτι τὴν «πάθανε».

Εἰς τὴν κορυφὴν τῆς 3ης σελίδος ἐδημοσίευσε μίαν εἰκόνα μὲ τὶς ἑξῆς λεζάντες:

Ο ΧΑΪΛΕ ΣΕΛΑΣΙΕ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ὅπως πρὸ ἡμερῶν ἐψιθυρίζετο ἔφθασε χθὲς εἰς τὰς Ἀθήνας συνοδευόμενος ἀπὸ δύο τέως Ρὰς καὶ τὸν γραμματέα του κ. Σεριοὺμ ὁ ἀτυχήσας Αὐτοκράτωρ τῆς Ἀβησσυνίας. Ὁ Χαϊλὲ Σελασιὲ ὅστις ὡς γνωστὸν ἔχει ἐξαιρετικῶς ἀνεπτυγμένον τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα, μεταβαίνων εἰς Ἱεροσόλυμα διὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα, ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας νὰ διέλθῃ ἐξ Ἀθηνῶν διὰ νὰ ἴδῃ τὸν ἀπὸ τριετίας σπουδάζοντα εἰς γνωστὸν Ἀθηναϊκὸν λύκειον ὀκταετῆ ἀνεψιόν του, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἀνατροφῆς ἔχει ἐμπιστευθῆ εἰς τὸν παλαιὸν Ἕλληνα φίλον του κ. Ζερβόν. Ὁ τέως Αὐτοκράτωρ τῆς Αἰθιοπίας κατέλυσε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Ἀκροπόλ». Εἰς τὸν ἐπισκεφθέντα αὐτὸν συντάκτην μας ἠρνήθη νὰ εἴπῃ τι σχετικῶς μὲ τὴν προσωπικήν του κατάστασιν, ἐδήλωσε δὲ μόνον ὅτι τώρα εἶνε εἷς ἁπλοῦς ἰδιώτης καὶ ὅτι μεταβαίνει εἰς Ἱεροσόλυμα διὰ νὰ ἑορτάσῃ τὸ Πάσχα. Ἐπίσης ἐδέχθη νὰ φωτογραφηθῇ ἐπὶ τῆς ταράτσας τοῦ «Ἀκροπόλ» μετὰ τοῦ γραμματέως του κ. Σεριοὺμ, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν ἀνωτέρω φωτογραφίαν. Χθὲς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ξενοδοχείου, γευματίσας εἰς τὸ δωμάτιόν του. Σήμερον τὴν 11ην π. μ. θὰ μεταβῇ εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου ὅπου θὰ καταθέσῃ στέφανον, κατόπιν δὲ θὰ ἐπισκεφθῇ τὰς ἀρχαιότητας. Ὁ Χαϊλὲ Σελασιὲ ἀναχωρεῖ αὔριον τὴν μεσημβρίαν κατευθυνόμενος εἰς Ἱεροσόλυμα.

◇◇◇

Ἡ συνάδελφος «Ἑλληνικὸν Μέλλον» εἶχε μίαν παρομοίαν μὲ ἡμᾶς ἔμπνευσιν: Ἔφερε εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν Γκρέτα Γκάρμπο!

Γράφει λοιπὸν ἡ συνάδελφος:

Ὅλως αἰφνιδίως καὶ ὑπὸ αὐστηρότατον «ἰνκόγκνιτο» ἔφθασε χθὲς ἀτμοπλοϊκῶς ἡ διάσημος ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Γκρέτα Γκάρμπο, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν μνηστῆρα της Πολωνὸν μουσικὸν Στοκόφσκυ. Ἡ θεία Γκρέττα κατέλυσε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Βασιλεὺς Γεώργιος», ἠρνήθη δὲ νὰ δεχθῇ τοὺς δημοσιογράφους, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ μνηστήρ της. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τὸ καλλιτεχνικὸν ζεῦγος ἐκράτησε δύο διαμερίσματα. Σήμερον τὴν πρωΐαν πιθανώτατα, ἡ Γκρέττα Γκάρμπο καὶ ὁ μνηστήρ της θὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως καὶ εἰδικῶς τὴν Ἀκρόπολιν. Ἐξ ἄλλου οἱ διευθυνταὶ τῶν κινηματογραφικῶν ἑταιρειῶν καὶ τῶν Ὠδείων πρόκειται νὰ ἐπισκεφθοῦν σήμερον τὸ καλλιτεχνικὸν ζεῦγος, εἰς τὸ ὁποῖον, πιθανώτατα, θὰ παραθέσουν γεῦμα πρὸς τιμήν τους

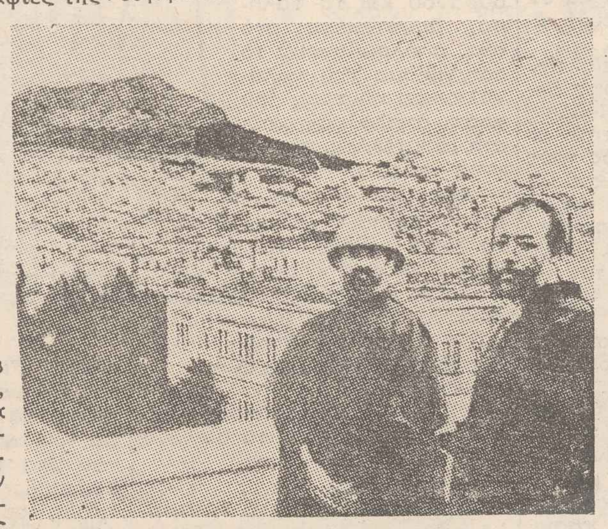

Ὁ Χαϊλὲ Σελασσιὲ στὴν Ἀθήνα

◇◇◇

Ἡ ἐφημερὶς «Ἐθνικὴ» ἐξ ἄλλου γράφει:

«Πληροφορούμεθα θετικῶς ὅτι ἀπεφασίσθη ὑπὸ τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων κ. Α. Πλυτᾶ ἡ ἐπανατοποθέτησις τῶν ἀγαλμάτων τῶν Μουσῶν εἰς τὰ ἐν τῇ Ὁμονοίᾳ βάθρα των, ἵνα χρησιμεύσουν αὗται ὡς στῆλαι διὰ τὴν τένταν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ καλυφθῇ ἡ κεντρικὴ αὕτη πλατεῖα κατὰ τὸ θέρος. Οὕτω σήμερον θὰ γίνῃ εἰδικὴ τελετὴ περὶ τὴν 10ην πρωϊνήν, καθ' ἣν θὰ παιανίσῃ καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ Δήμου. Εἰς τὴν τελετὴν θὰ παραστῇ καὶ ὁ κ. Δήμαρχος ἀποκατασταθείσης πλήρως τῆς ὑγείας του».

Τώρα πόσοι ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους τὸ ἐπίστεψαν καὶ παρευρέθησαν στὴν «τελετὴν» εἶνε ἄγνωσον, γιατὶ στὶς 10 τὸ πρωῒ πάντοτε ἡ Ὁμόνοια ἔχει κόσμο.

◇◇◇

Πνευματῶδες ἦτο καὶ τὸ ψέμμα τῆς «Καθημερινῆς», ἡ ὁποία ἐδημοσίευσε μίαν εἰκόνα εἰς τὴν ὁποίαν γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι σκακιοῦ εἶχον συγκεντρωθῆ ὅλοι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης.

◇◇◇

Ἡ «Πρωΐα», ἐξ ἄλλου ἐδημοσίευσε εἰκόνα μὲ τὸν πρωτοπυγμάχον Σμέλιγκ στὸ κρεββάτι του, ἀνάγυρα τοῦ ὁποίου ὑπῆρχαν τὰ σχοινιὰ τῆς παλαίστρας.

◇◇◇

Αὐτὰ τὰ Πρωταπριλιάτικα ἔγραψεν ὁ Ἀθηναϊκὸς τύπος.

Καὶ τώρα τόσο στοὺς ἀναγνώστας τῆς «Εὐρώπης» ποὺ τὴν πάθανε, ὅσο καὶ στοὺς ἄλλους τῶν ἄλλων ἐφημερίδων, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ τοὺς εὐχηθοῦμε:

Καὶ τοῦ χρόνου!

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

Ὅπως ἔχετε βέβαια ἀντιληφθῆ, ἡ νέα μόδα θέλει τὰ φουστάνια τῶν γυναικῶν, ὡς τὰ γόνατα, γιὰ νὰ μὴ ποῦμε ἕως καὶ ἄνω αὐτῶν. Ἔτσι, μᾶς παρέχεται συχνὰ ἡ εὐκαιρία νὰ παρατηρήσωμε κνῆμες ἐκτάκτως τορνευτὲς καὶ σκανδαλιστικὲς μέχρι ποὺ νὰ νοιώσωμε τὸν πόθο τρικυμίζοντα τὶς καρδιές μας καὶ ἀναστατώνοντα τὶς αἰσθήσεις μας. Ὄχι σπανιώτερα ὅμως, μᾶς παρέχεται καὶ τὸ θέαμα κνημῶν ἀδρακτοειδῶν, ρεβῶν, τριχωτῶν ἢ στρουμπουλῶν ὥσπερ τὰ σουβατζίδικα μπουτέλια ποὺ προκαλοῦν τὴν ἀηδία καὶ τὸν ἀποτροπιασμό. Μπρὸς λοιπὸν σ' ἕνα τέτοιο θέαμα εὑρεθεὶς ἕνας μορτάκος προχθὲς ἀναγκάσθηκε ν' ἀναφωνήσῃ σὲ κάποια σκελετώδη γεροντοκόρη τῆς ὁποίας ἡ φούστα ἀπεῖχε ἐξαιρετικὰ πολὺ ἀπὸ τὰ κόκκαλα τῶν γονάτων της.

—Πῶς ξέφυγες ἀπὸ τοὺς νεκροθάφτες ρὲ μορμολύκειο; Κι' αὐτοὶ ποὺ σὲ θάψανε, λυπηθήκανε νὰ κάνουν λίγο μακρύτερο τὸ... σάβανό σου;

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο! Μερικὲς γυναῖκες ἴδιες κινούμενοι σκελετοί, τί διάβολος τὶς παίρνει νὰ θέλουν νὰ ντυθοῦν μὲ τὴ... μόδα;

Η ΑΦΟΡΜΗ

Ἔξω ἀπὸ κάποιο κεντρικὸ ναό, συναντῶνται δυὸ φίλοι.

—Γιὰ ποῦ Λάκη; ἐρωτᾷ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

—Γιὰ τὴν ἐκκλησιά. Πάω νὰ ἀκούσω τοὺς «χαιρετισμούς».

—Ὄχι, δά! Κι' ἀπὸ πότε ἔγινες τόσο φιλόθρησκος; Ἐσὺ ἄλλοτε τέτοιαν ὥρα δὲν ἔλειπες ἀπ' τὸν Κινηματογράφο.

—Ἄλλοτε ναί, τώρα ὅμως ὄχι...

—Θ' ἀλλάξῃς ζωή;

—Ὄχι, ἄλλαξα φίλη. Ἡ πρώτη τρελλαινόταν μὲ τὸ Σινεμά.

— Τὸ ξέρω. Καὶ φαινόσουν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ Λιλή.

—Καὶ θὰ ἤμουν, ἐὰν δὲν ἀκολουθοῦσε ἕνα ἄλλον ποὺ ἦταν πλουσιώτερος.

—Ὤ, λά, λά! Καὶ τὸ νέο σου ἀμόρε;

—Ἕνα μπιζουδάκι σωστὸ καὶ μὲ προῖκα... τρικούβερτη.

—Καὶ εἶνε θρησκόληπτη;

—Αὐτὴ, ὄχι... ἀλλὰ ἡ μητέρα της. Καὶ καταλαβαίνεις ἐφ' ὅσον ἀπὸ τὴ μητέρα ἐξαρτᾶται ἡ ἀποδοχὴ τῆς προτάσεως ποὺ ἔκαμα, πρέπει νὰ ἱκανοποιῶ ὅλες τὶς ἀδυναμίες της. Ἄντε ὅμως, γειά σου, γιατὶ πρέπει νὰ προλάβω νὰ βρῶ θέσι νὰ δείξω τὴν... εὐλάβειά μου.

ΚΑΚΟΜΟΙΡΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Μαζὶ μὲ τὴν ἐμφάνισι τῶν πρώτων χελιδονιῶν, τῶν περιηγητῶν καὶ τὸ φόρτωμα τῶν κάμπων ἀπὸ παπαροῦνες καὶ χαμομήλια, ποὺ πιστοποιοῦν τὴν ὁριστικὴν εἴσοδον στὴν ἀνοιξιάτικη σαιζόν, ἄρχισε καὶ ἡ ἔφοδος τῶν γυναικῶν στὶς μοδίστρες καὶ στὰ ἐμπορικὰ καταστήματα.

Καὶ τὰ δειλινὰ δὲν ἀκούει κανεὶς στοὺς πλημμυρίζοντας ἀπὸ γυναικόκοσμο ἐμπορικοὺς δρόμους, παρὰ συζητήσεις γιὰ τὰ καινούργια μοντέλα καὶ καυγαδάκια μεταξὺ τῶν συζύγων, μνηστήρων καί... ἐραστῶν διὰ τὴν προμήθειαν τῶν νέων τουαλεττῶν.

—Δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι πιὰ μ' αὐτὴ τὴν τουαλέττα, Εὐτύχιέ μου... Πρέπει νὰ μοῦ πάρῃς ἕνα ἐμπριμὲ φορεματάκι ὁπωσδήποτε.

—Μά, Γλυκερία μου, δὲν εἶνε ἕνας μῆνας ποὺ σοῦ πῆρα σαρμέζ...

—Ἔ, κι' ὕστερα;

—Εἰῶ δὲν ἔχω παπούτσια νὰ βάλω...

—Ἐσύ, διαρκῶς ἐσύ. Τί ἐγωϊστὲς ποὺ εἴσαστε σεῖς οἱ ἄντρες! Τότε, μὴν παντρευόσασατε, κύριε!...

Καὶ ὁ φτωχὸς Εὐτύχιος πληρώνει.

ΕΙΝΕ ΚΑΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ΕΝΑΣ...

ΑΝΔΡΑΣ ΜΗ ΚΑΠΝΙΣΤΗΣ

Ὅταν ἕνα θηλυκὸ τολμήση νὰ ἐκφρασθῆ ὅτι δὲν τῆς ἀρέσει νὰ ὑπανδρευθῆ αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα, θὰ τῆς ἔλθη ἀπὸ παντοῦ ἡ ἀπάντησις :

— Καὶ ποιὸς σὲ ρωτάει !

Μολαταῦτα, παρὰ τὸν κίνδυνον νὰ λιθοβοληθῶ καὶ ἐγώ, τολμῶ νὰ διατυπώσω, χωρὶς νὰ μοῦ ζητῆ κανείς, τὴν γνώμην μου ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος : «ποῖον ἄνδρα δὲν πρέπει νὰ ὑπανδρεύεται μία γυναίκα ;»

Καὶ ἡ γνώμη μου εἶνε : «Μὴν ὑπανδρεύεσθε ποτὲ ἄνδρας ποὺ δὲν καπνίζουν !»

Ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ εἴκοσι μῆνας ὑπῆρξα ἐπίμονος καὶ ἰσχυρᾶς θελήσεως «μὴ καπνιστὴς» γνωρίζω πολὺ καλὰ τὶ μπελᾶς ἠμπορεῖ νὰ εἶνε αὐτοῦ τοῦ τύπου ὁ ἄνθρωπος. Γενικῶς ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν θέλει νὰ εἶνε κάτι, εἶνε φορτικὸς καὶ ἀνιαρὸς

ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε θέμα εὐρυτέρας μελέτης. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι τὸ ὑπόδειγμα τοῦ τύπου τῶν φορτικῶν ἀνθρώπων εἶνε ὁ «μὴ καπνιστής».

Τὸ νὰ μὴ καπνίζη κανεὶς ἀπὸ συναίσθημα κοσμιότητος, ὅπως συμβαίνει μὲ ἄλλα κορίτσια, εἶνε σωστό. Ἐπίσης σωστὸ εἶνε ὅτι μὲ τὰ χρήματα ποὺ περισώζει κανεὶς ἀπὸ τὸ κάπνισμα θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐξασφαλίση τὴν τροφὴν ἑνὸς ὀρφανοῦ, ἀλλὰ οὔτε ἡ κοσμιότης οὔτε ἡ οἰκονομία εἶνε τὰ ἐπιχειρήματα εἰς τὰ ὁποῖα βασίζεται ὁ «μὴ καπνιστής».

Ἕνας «μὴ καπνιστὴς» εἶνε τύπος ποὺ συγκεντρώνει πλῆθος ἐγωϊστικῶν θεωριῶν, αἱ ὁποῖαι σχετίζονται μὲ τὴν διατήρησιν τῆς ὑγείας του, τὴν μακροβιότητα καὶ ἄλλους ἐγωϊστικοὺς πάντοτε ὑπολογισμούς. Ἀκριβῶς δὲ δυνάμει σειρᾶς ἐγωϊστικῶν συλλογισμῶν, ἀντιπαθεῖ τὸν καπνόν.

Εἶνε ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν θέλει νὰ ἔχη ἀϋπνίαν οὔτε ὄνειρα εἰς τὴν ζωήν.

Ὁ «μὴ καπνιστὴς» δὲν εἶνε ἄνθρωπος ποὺ ὑποτάσσεται εὔκολα εἰς τὰς περιστάσεις καὶ πάντοτε γνωρίζει τὶ πρέπει νὰ κάμη. Εἶνε ψύχραιμος χειριστὴς τῶν ζητημάτων του καὶ τῶν συμφερόντων του. Εἶνε πράγματι ἀνώτερον ἄτομον. Ὅσον ἐμβαθύνει κανεὶς περισσότερον εἰς τὸν τύπον αὐτόν, βλέπει ὅτι πρόκειται περὶ ἐπικινδύνου δημιουργήματοςτοῦ Θεοῦ.

Ἐπὶ πλέον ὁ «μὴ καπνιστὴς» εἶνε «δυσπεπτικός». δεδομένου ὅτι ὅλοι ὅσοι δὲν καπνίζουν τρώγουν κατὰ κανόνα πολύ.

Προσεκτικότης εἶνε, ὑποθέτω, ἡ λέξις ἡ ὁποία χαρακτηρίζει ἀκριβέστερα τὸν ἐγωϊστικὸν τύπον «μὴ καπνιστήν». Ἐὰν θὰ ἠθέλατε νὰ ὑπανδρευθῆτε τὸ παράγγελμα : «προσοχή» ! μὴ κάνης τοῦτο, μὴ ἐκεῖνο ! » τότε πάρετε ἕνα «μὴ καπνιστὴν» καὶ σᾶς εὔχομαι ὁ Θεὸς νὰ σᾶς βοηθήση !

Ἐγὼ ὅμως μισῶ τὴν ὑπερβολήν, τὴν λεπτολόγον προσεκτικότητα τοῦ «μὴ καπνιστοῦ». Ἡ τακτικὴ αὐτή, ὅσον καὶ ἂν εἶνε λογική, θὰ μὲ ἔκαμνε φίλεριν. Θὰ μοῦ δημιουργοῦσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀντιδράσεως.

Δὲν στηρίζω τὰ πάντα εἰς τὸ κάπνισμα. Γνωρίζω δὲ ἐπίσης ὅτι καὶ πρὶν ἀκόμη ὁ Ράλφ φέρη τὸν καπνὸν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὁ ἀνδρικὸς κόσμος ἦτο εἰς δύο στρατόπεδα, τοὺς καλοὺς καὶ τοὺς ὑπερβολικὰ ἐγωϊστὰς ἄνδρας. Ἀλλὰ τὸ φύλλον τοῦ καπνοῦ εἶχε τὸ ἀγαθὸν ἀποτέλεσμα νὰ μαρκάρη τὸ στρατόπεδον τῶν ἐγωϊστῶν.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς, ὑποθέτω, ἀγαπῶμεν τὴν ζωὴν καὶ θὰ ἠθέλαμεν νὰ τὴν παρατείνωμεν ἂν ἠμπορούσαμε. Πολλοὶ θέλομεν νὰ εἴμεθα ὑγιεῖς. Ἀλλὰ δὲν ἀνάγομεν τὰς φροντίδας αὐτὰς εἰς θρησκείαν. Εἰς τοὺς «μὴ καπνιστὰς» ὅμως ὅλα αὐτὰ εἶνε διαρκὴς ἀπασχόλησις.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀσχολεῖται τόσο πολὺ μὲ τὸν ἑαυτόν του εἶνε ἢ γελοῖος ἢ ἐπικίνδυνος.

Ποία λοιπὸν γυναίκα θὰ ἤθελε νὰ ὑπανδρευθῆ ἕνα τέτοιον τύπον ;

Ἡ προσήλωσις εἰς τὴν φιλαυτίαν εἶνε ἀηδὴς ἀρχή. Ὅταν δὲ ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἐξέφραζε τὴν ἀποστροφήν του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ὑπερβολικῆς φιλαυτίας, ποὺ προσέχουν πολὺ τὰ τῆς ὑγείας των καὶ κοιμοῦνται κανονικὰ ὅλας τὰς νύκτας, περιέγραφε τὸν τύπον τοῦ σημερινοῦ «μὴ καπνιστοῦ».

Φαντάζεσθε πόσον φορτικὸς καὶ ἀνιαρὸς ἄνδρας ἠμπορεῖ νὰ εἶνε ἕνας τέτοιος τύπος.

Τὸ νὰ κυττάζωμεν τὴν ὑγείαν μας καὶ νὰ προσέχωμεν τὸν ἑαυτόν μας ἰδιαιτέρως εἶνε σωστό, ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ ἂς μὴ κάμνωμεν δημόσιον ζήτημα τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Ὁ «μὴ καπνιστὴς» κάμνει ἀκριβῶς δημόσιον ζήτημα τὴν φιλαυτίαν του καὶ γίνεται μπελᾶς εἰς τοὺς ἄλλους.

◇◇◇

Ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη τῆς Σιένας, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἀσκητικὴ καὶ ἐνήστευε διαρκῶς, ἀπέφευγε νὰ τὸ διακηρύσση. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀποκρύπτη τὸν ἀσκητισμόν της, ἔτρωγε πάντοτε ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ὅταν εὑρίσκετο εἰς συντροφιάν.

Ἀλλὰ ἐκτὸς τῆς ψυχολογικῆς φορτικότητος, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ὁ «μὴ καπνιστὴς» ἀπέναντι τῶν ἄλλων, ὑπάρχουν καὶ οὐσιαστικοὶ λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους εἶνε ἀντιπαθής. Εἴπαμε ὅτι ὁ «μὴ καπνιστὴς» τρώγει πολύ. Συνεπῶς εἶνε δύσπεπτος καὶ κατ' ἀκολουθίαν δύστροπος καὶ δυσάρεστος ἄνθρωπος.

Διηγοῦνται ὅτι, πρὶν ἡ διαδοθῆ ὁ καπνὸς στὴν Ἀγγλία οἱ περισσότεροι ἄνδρες ἦσαν βάναυσοι, σκληροί, αὐταρχικοὶ καὶ πολλοὶ ὀλίγοι σύζυγοι ἐφέροντο μὲ καλὸν τρόπον εἰς τὰς γυναῖκας των.

Ὅταν ὅμως ὁ καπνὸς ἤρχισε ὄχι μόνον νὰ διαδίδεται ἀλλὰ καὶ νὰ γίνεται πάθος εἰς τοὺς ἄνδρας τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν ἄλλων μεγάλων πόλεων, αὐτοὶ ἤλλαξαν παραδόξως χαρακτῆρα ἀντιθέτως μὲ τοὺς ἄνδρας τῶν χωρίων οἱ ὁποῖοι μὴ συνηθίσαντες τὸν καπνὸν ἐξηκολούθουν νὰ εἶνε βάναυσοι καὶ κακοί.

Ὄχι ! λοιπόν. Ὄχι ! μὴν ὑπανδρεύεσθε ἄνδρας ποὺ δὲν καπνίζουν, ὅσον καὶ ἂν ἐκ πρώτης ὄψεως δίδουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶνε «καλὰ παιδιά ! »

ΚΑΤΕ ΟΒΡΙΕΝ

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΑΚΟΥΑΡΕΛΛΕΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑ

Τοῦ Συνεργάτου μας κ. Ν. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

— Πιπίτσα, ξύπνα, παιδί μου... Τί ὥρα θὰ πᾷς σχολεῖο;...

Δυὸ καταγάλανα ματάκια ἄνοιξαν κι' ἔρριξαν τριγύρω ἔκπληκτα βλέμματα.

— Σήκω, παιδί μου... Ὀχτὼ ἡ ὥρα.

Ἀπ' τὸ μισάνοιχτο παράθυρο, μαζὶ μὲ τὶς ἀνοιξιάτικες εὐωδιὲς μπαῖναν καὶ τὰ καλημερίσματα τῶν χελιδονιῶν πρὸς τὸν ἥλιο. Τὸ στητὸ στηθάκι τῆς μαθητριούλας ἀνεβοκατέβαινε κι' ἀπ' τὸ μισάνοιχτο, σὰν κόκκινο τριαντάφυλλο στοματάκι της ξεχυνόταν ὅλη ἡ θέρμη τῆς νεότητός της.

— Θεέ μου τί ὄνειρο!... ψιθύρισε κι' ἔχωσε τὰ κρινόλευκα μπρατσάκια της στὸ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν της.

Ξεμπουμπούκιασμα.

Σκορπάει ἡ ἀνατολὴ τὰ ρόδινά της χαμόγελα κι' ἡ δύσις τὰ μαβιά της. Χαμογελάει ὁ Ὑμηττός, ἡ Πεντέλη, ἡ Πάρνις, τὸ Αἰγάλεω. Ἀντικαθρεφτίζει ὁ καθρέφτης τοῦ Σαρωνικοῦ τὸ χαρούμενο πρόσωπο τοῦ καταγάλανου οὐρανοῦ καὶ τὰ Φάληρα, βουτηγμένα στὸ φῶς, ἀπολαμβάνουν τὸ παιγνίδισμα τοῦ γαλανόλευκου κύματος ποὺ σπάει ἁπαλὸ σὰν χάδι στὶς δαντέλλες τῆς ἀκτῆς τους.

Ἁπλώνει ἡ φύσις, στοὺς κάμπους τὰ πολύχρωμα ταπέτα της. Ἐδῶ μώβ, ἐκεῖ κίτρινα, πιὸ πέρα ἄσπρα, ἀλλοῦ κόκκινα. Μιὰ θεία συμφωνία χρωμάτων. Πλημμυρίζει ἡ πλάσις ἀπὸ ζωή.

Ἄνοιξις.

— Σήκω, λοιπόν, Πιπίτσα, φωνάζει ἡ μητέρα ἀπ' τὸ διπλανὸ δωμάτιο.

— Τώρα, μαμά...

Ξεμπουμπούκιασε τὸ δέντρο. Ἄνοιξαν τὰ σέπαλα καὶ ξεχύθηκαν οἱ ἁρμονικοὶ χρωματιστοὶ τόνοι τῶν πετάλων. Ἐσκόρπισε στὰ κλαδιά της τοὺς ἀνθούς της, ἡ μυγδαλιά, ἡ βερυκοκιά, ἡ κερασιά, ἡ ροδακινιά. Ἐσκέπασε ἡ τριανταφυλλιὰ τ' ἀγκαθωτά της μέλη, μὲ τὴ καταπόρφυρη βελούδινη ἀνοιξιάτικη ἐσθῆτα της. Τραγουδάει ἡ ζωὴ τὸν ἔρωτα.

— Σήκω, Πιπίτσα... Τί ἔπαθες, παιδί μου;...

— Σηκώνομαι, μαμά...

Τί ἔπαθε;... Ξεμπουμπούκιασε κι' αὐτή. Ἄνοιξαν τὰ σέπαλα τῆς ψυχῆς της καὶ ξεχύθηκαν οἱ πόθοι τῆς πρώτης νεότητος. Παρεσύρθη ἄθελα ἀπὸ τὸ σιωπηλὸ ρεῦμα τῆς ἀνοιξιάτικης ἐπαναστάσεως. Κοιμήθηκε μὲ τὴν ἀκύμαντη ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ κι' ἐξύπνησε μὲ τὴ φουρτούνα τοῦ πόθου.

— Θεέ μου, τί ὄνειρο!

Τὸ πρῶτο καὶ παντοτεινὸ ὄνειρο τῆς γυναίκας. Δὲν ἦταν ἡ ζωὴ ἐκείνη ποὺ ἔζησε, ἀλλ' αὐτὴ ποὺ θὰ ζοῦσε. Ὁ ἐσωτερικός της κόσμος δὲν εἶχε νοιώσει ποτὲ ξανὰ τὴν ἡδονὴ τῆς ταραχῆς ποὺ ἔνοιωθε τώρα καὶ δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς τὴ θεία ἁρμονία τοῦ ἐξωτερικοῦ της κόσμου. Καὶ δὲν εἶχε ζητήσει νὰ τὸ μάθη.

Γιατὶ ἡ μυγδαλιὰ τοῦ κήπου της ἀνθοῦσε; Γιατὶ ἅπλωνε τὰ ρόδα της ἡ τριανταφυλλιά; Γιατὶ τιτίβιζαν τὰ χελιδόνια ἀπὸ τὴ στιγμὴ τοῦ γλυκοχαράματος μέχρι τὴν ὥρα τῶν ἀχνῶν σκιῶν τοῦ δειλινοῦ; Γιατὶ κολλοῦσαν τὶς μυτίτσες τους τὰ περιστέρια;

Δὲν εἶχε ἀκόμη καταλάβει τὴ ψυχή της ἡ πανερωτικὴ περιέργεια. Γιατὶ νὰ ζητήση νὰ ἐξηγήση τόσα καὶ τόσα γύρω της, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ὕπαρξίς της δὲν τῆς εἶχε δώσει ποτὲ ἀφορμὴ γιὰ καμμιὰ περιέργεια; Δὲν εἶχε γνωρίσει ἀκόμη τὸ ἴδιο της τὸ ὑποκείμενο, πῶς θὰ ζητοῦσε λοιπὸν ἀπ' αὐτὸ τὴν ἀντικειμενικότητα;

— Θεέ μου, τί ὄνειρο!

Τὸ ὄνειρο ἦταν ἡ ἐπανάστασις, ἡ ἄνοιξις ἡ ἀφορμὴ τῆς ἐκρήξεώς της.

Ὁ πρῶτος ψυχικὸς σάλος τῆς ἔκανε γνωστὸ πῶς ὑπάρχει καὶ ψυχή. Ἦρθε αὐτὴ ἀντάρτισσα νὰ ἀνατρέψη ὅλο τὸ μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς δημιούργημα, γιὰ νὰ θεμελιώση τὸ ἀπὸ ἐκείνης τῆς στιγμῆς δικό της. Καὶ ἀρχίζει ὁ ἔλεγχος τῆς δημιουργίας. Γιατὶ τοῦτο, γιατὶ ἐκεῖνο;

Γιατὶ ἡ μυγδαλιὰ τοῦ κήπου ἀνθεῖ; Γιατὶ ἁπλώνει τὰ ρόδα της ἡ τριανταφυλλιά; Γιατὶ τιτιβίζουν τὰ χελιδόνια ἀπὸ τὴ στιγμὴ τοῦ γλυκοχαράμαος, μέχρι τὴν ὥρα τῶν ἀχνῶν σκιῶν τοῦ δειλινοῦ; Γιατὶ κολλοῦν τὶς μυτίτσες τους τὰ περιστέρια;

Τὸ χθεσινὸ μπουμπούκι, ὁ σημερινὸς ἀνθὸς νοιώθει τὴν πρώτη ἐρωτικὴ περιέργεια, τὴν πρώτη ἐρωτικὴ συγκίνησι.

Ρίξτε ἕνα βλέμμα στὴ νεότητα ποὺ περνάει δίπλα σας. Πόσο ἀνήσυχη θὰ τὴν βρῆτε! Ριγοῦν τὰ ἄνθη στὸ πέρασμα τῆς ἀνοιξιάτικης αὔρας, ριγεῖ κι' αὐτὴ στὸ ξέσπασμα τοῦ Σιμοῦν τῶν πόθων της.

Χαϊδεύουν τὰ βλέμματα τῶν ἐφήβων, τὰ μέλη τῆς ξεμπουμπουκιασμένης μαθητριούλας. Ἀνατριχιάζει ἐκείνη μὲ μόνη τὴν ἰδέα τῆς ἄϋλης αὐτῆς ἐπαφῆς. Ἀγκαλιάζει ἡ νεότης τὴ νεότητα. Ρουφάει τὴν ἡδονὴ τῆς ζωῆς ἀπ' τὴ ζωή. Ἀντλεῖ τὴ δύναμι ἀπ' τὴ δύναμι. Σμίγει τὸ ὄνειρο μὲ τὸ ὄνειρο.

— Ἄχ! τί ὤμορφη ποὺ εἶνε...

— Ἄχ! τί ὡραῖος ποὺ εἶνε...

Ὁ ἔρως τῶν βλεμμάτων, ὁ ἔρως τῆς σκέψεως. Ἡ ἐξιδανίκευσις Ἐκείνης ἀπὸ Ἐκεῖνον καὶ Ἐκείνου ἀπὸ Ἐκείνην.

— Τί ὡραῖα μάτια ποὺ ἔχει!

— Τί ὡραῖα χείλη ποὺ ἔχει!

— Εἶνε πραγματικὸς ἄνδρας.

— Εἶνε ὀμορφώτερη κι' ἀπὸ νεράϊδα!

Τολμᾶ ἡ ψυχὴ ὅ,τι ἡ ὕλη δὲν μπορεῖ νὰ τολμήση ἀκόμη.

— Θὰ τοῦ πῶ πὼς τὸν ἀγαπῶ...

— Θὰ τῆς πῶ πὼς τὴν λατρεύω.

Γίνεται νοερὰ ἡ προσέγγισις. Ἀπασχολεῖται φοβερὰ ἡ σκέψις. Ὁ Ὅμηρος, ὁ Δημοσθένης, ὁ Βιργίλιος προσφέρεται ὁλοκαύτωμα στὴν ἀνοιξιάτικη ἀνταρσία.

Ὁ σχολαστικὸς καθηγητὴς ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ἕδρας, ἀσχολεῖται μὲ τὴν πεζὴ παιδεία. Οἱ μαθηταὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ποίησι τοῦ ἐρωτισμοῦ.

Ὁ καθηγητὴς θαυμάζει τὴ γλαφυρότητα τοῦ Ὁμηρικοῦ στίχου, οἱ μαθηταὶ στενάζουν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος καὶ τὸ βάσανο τοῦ πόθου.

— Τὴν εἶδα χθὲς στὸ μπαλκόνι της...

— Τῆς εἶπες τίποτα;...

— Ὄχι. Μοῦ χαμογέλασε...

— Κι' ἐσὺ τί ἔκανες;

— Τῆς χαμογέλασα..

Χαμογελάει ὁ οὐρανὸς πρὸς τὴ θάλασσα, χαμογελάει στὴ γῆ ἡ ἄνοιξις. Στέλνει κι' ἐκεῖνος πρὸς Ἐκείνη τὸ ἀνοιξιάτικό του χαμόγελο.

Εἶνε ἡ περιπέτεια τοῦ πρώτου ἔρωτος, τοῦ χωρὶς ἀπολαβές. Ἕνα χαμόγελο, ἕνα ἁπλὸ κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ εἶνε ἡ ἱκανοποίησις. Εἶνε ἡ πρώτη ἄνοιξις τῆς ζωῆς. Τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴ κατάκτησί της. Σηκώνει ἡ νεότης τὸ ἐρωτικό της πρῶτα λάβαρο, κι' ὕστερα κατακτᾷ τὴ ζωή. Εἶνε ἡ πρώτη ὁρμή, ἡ πρώτη ἱκανοποίησις τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τὸ ἴδιο του τὸ ἄτομο.

Δὲς τὸν νεαρὸ πόσο ἱκανοποιημένος εἶνε ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Δὲν εἶνε ἐπειδὴ εἶπε καλὰ τὸ μάθημά του ἢ ἐπειδὴ ἐπῆρε τὰ συγχαρητήρια τοῦ καθηγητοῦ του γιὰ τὴν καλή του διαγωγή.

Εἶνε εὐτυχισμένος μαζὶ καὶ ἱκανοποιημένος γιατὶ κατώρθωσε ν' ἀγαπηθῆ. Ἕνα χαμόγελο τί ἄλλο ἀπὸ τὸ «θέλω τὸν ἔρωτά σου», πάει νὰ πῆ; Κι' εἶνε τόσο ὡραῖος ὁ πρῶτος ἔρως, ὅσο καὶ ἡ ἄνοιξις.

Μιὰ μέρα ξημερώνει γιὰ ὅλον τὸν κόσμο. Τὸ ἴδιο καὶ μιὰ ἐποχή. Δὲν εἶνε μόνο γιὰ τοὺς νέους ἡ ἄνοιξις. Δὲν ἀντιπροσωπεύει τὸν πρῶτο μόνο πόθο τῆς ζωῆς. Δὲν γεννᾶται γιὰ νὰ ξεμπουμπουκιάσουν ἄνθηνα κι' ἀνθρώπινα μπουμπούκια. Δὲν μεθάει μόνο τὴ νεότητα ἀλλὰ ζαλίζει καὶ τὸ γῆρας. Δὲν μένουν ἀδιάφορα τὰ κάτασπρα μαλλιὰ στὸ ἀνοιξιάτικο ξεφάντωμα. Ἕνα γέρικο δέντρο πετάει κι' αὐτὸ τὰ μπουμπούκια του. Ἁπλώνει τὰ πολύχρωμά του πέταλα κι' αὐτό.

Τὸ γῆρας δὲν ἔχει τοὺς πόθους τῆς νεότητος οὔτε καὶ τρέφει ὄνειρα. Ἔφτασε πρὸ πολλοῦ στὸ τέρμα τοῦ νεανικοῦ ὀνείρου του, τὸ ὁποῖον εἶδε πραγματοποιούμενο ἢ ὄχι. Οἱ πόθοι τῆς νεότητός του σκεπάστηκαν ἀπὸ τὴν παγωνιὰ τῆς κάτασπρης τρίχας. Ἔζησε τὴ ζωή, δὲν πρόκειται νὰ τὴ ζήση. Ἐκεῖνο ποὺ νοιώθει σήμερα ἡ νεότης, τὸ ἔνοιωσε. Τὸ συγκινεῖ περισσότερο τὸ μαβὶ χρῶμα τοῦ δειλινοῦ ἢ τὸ ρόδινο τῆς ἀνατολῆς. Περισσότερο ἀντίκτυπο στὴν ψυχή του ἔχει τὸ φυλλορρόημα παρὰ ἡ ἄνθησις.

◇◇◇

Σκορπάει ἡ ἀνατολὴ τὰ ρόδινά της χαμόγελα κι' ἡ δύσις τὰ μαβιά της. Χαμογελάει ὁ Ὑμηττός, ἡ Πεντέλη, ἡ Πάρνις, τὸ Αἰγάλεω. Ἀντικαθρεφτίζει ὁ καθρέφτης τοῦ Σαρωνικοῦ τὸ χαρούμενο πρόσωπο τοῦ καταγάλανου οὐρανοῦ καὶ τὰ Φάληρα, βουτηγμένα στὸ φῶς, ἀπολαμβάνουν τὸ παιγνίδισμα τοῦ γαλανόλευκου κύματος ποὺ σπάει, ἁπαλὸ σὰν χάδι, στὶς δαντέλλες τῆς ἀκτῆς τους.

Ξεμπουμπούκιασε τὸ δέντρο. Ἄνοιξαν τὰ σέπαλα καὶ ξεχύθηκαν οἱ ἁρμονικοὶ χρωματιστοὶ τόνοι τῶν πετάλων. Ἐσκόρπισε στὰ κλαδιὰ τοὺς ἀνθούς της ἡ μυγδαλιά, ἡ βερυκοκιά, ἡ κερασιά, ἡ ροδακινιά. Ἐσκέπασε ἡ τριανταφυλλιὰ τ' ἀγκαθωτά της μέλη μὲ τὴ καταπόρφυρη βελούδινη ἀνοιξιάτικη ἐσθῆτα της.

Ἄνοιξις. Τραγουδάει ἡ ζωὴ τὸν ἔρωτα.

ΝΙΚΟΣ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

(Σκίτσο τοῦ ἰδίου)

ΤΟ ΠΕΙΟ ΔΗΜΟΦΙΛΕΣ ΘΕΑΤΡΙΚΟΝ ΕΙΔΟΣ

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. Α. ΣΑΡΑΦΗ

Τώρα μὲ τὴν ἔναρξι τῆς θερινῆς θεατρικῆς περιόδου, οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιθεωρησιογράφοι, ἑτοιμάζονται νὰ μᾶς παρουσιάσουν τὰ προϊόντα τῆς πνευματικῆς των ἐργασίας Ὅλοι οἱ μουσικοὶ θίασοι ποὺ θ' ἀρχίσουν ἀπὸ τὸ Πάσχα τὰς ἐργασίας των εἰς τὰ ὑπαίθρια θέατρα, θὰ ἐμφανισθοῦν μὲ ἐπιθεωρήσεις. Παντοῦ ἐπιθεώρησις. Ἀλλὰ γιατί προτιμᾶται τὸ καλοκαῖρι τὸ θεατρικὸν αὐτὸ εἶδος; Διότι ἁπλούστατα τὸ κοινὸν πηγαίνει τὸ καλοκαῖρι εἰς τὸ θέατρο ὄχι γιὰ νὰ συγκινηθῆ ἀλλὰ γιὰ νὰ ξεσκάση. Προκειμένου μάλιστα γιὰ τὶς ἐπιθεωρήσεις ὡρισμένων τρομερῶν συγγραφέων, τὸ πρᾶγμα ἔχει καὶ τὴν.. δροσιστικήν του πλευράν.

Ἀντιθέτως ὅμως μὲ τὰς σημερινὰς θεατρικὰς συνηθείας, ἡ ἐπιθεώρησις ἐνεφανίσθη γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα, χειμῶνα. Ἀλλὰ ἂς κάνουμε μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν μίαν ἀναδρομὴν εἰς τὸ παρελθὸν γιὰ νὰ ἰδοῦμε ὑπὸ ποίας συνθήκας παρουσιάστηκε στὴν Ἀθήνα τὸ εὐχάριστον αὐτὸ θεατρικὸν εἶδος καὶ ποιὰν ἐξέλιξιν εἶχεν ἀργότερα.

◇◇◇

Μέχρι τοῦ 1894, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἀκούραστος ἐρευνητὴς τῆς ἱστορίας τοῦ Νεοελληνικοῦ θεάτρου κ. Ν. Λάσκαρης, ἡ ἐπιθεώρησις ἦταν ἕνα εἶδος ἄγνωστον ἐντελῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὸν χειμῶνα τοῦ ἔτους ἐκείνου ἦλθε στὴν Ἀθήνα ἕνας ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θίασος, ὁ ὁποῖος ἀνεβίβασε καὶ τὸ ἱσπανικὸν «Γκρὰν Βία» εἰς τοὺς ἀθηναϊκοὺς θεατροφίλους τῆς ἐποχῆς. Τὰ πεταχτὰ τραγουδάκια τῆς «Γκρὰν Βία» εἶχαν ξετρελλάνει τὸν κόσμο. Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ ἔδωσεν ἀφορμὴ εἰς τὸν Μίκιον Λάμπρον καὶ εἰς τὸν ἐκλεκτὸν λόγιον καὶ δημοσιογράφον κ. Λάμπρον Ἀστέρην, νὰ γράψουν ἐν συνεργασίᾳ τὴν πρώτην ἑλληνικὴν ἐπιθεώρησιν. Ἡ ἐπιθεώρησις αὐτὴ ἔφερε τὸν τίτλον «Λίγ' ἀπ' ὅλα» ἡ ἐπιτυχία της δὲ ὅταν ἀνεβιβάσθη εἰς τὸ θέατρον «Παράδεισος» ἀπὸ τὸν θίασον Κοτοπούλη, ὑπῆρξεν ἐξαιρετική. Τὸ «Λίγ' ἀπ' ὅλα» ἔκαμε μακρὰν σειρὰν παραστάσεων μὲ εἰσπράξεις πρωτοφανεῖς διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Εἰς τὴν πρώτην αὐτὴν ἑλληνικὴν ἐπιθεώρησιν ἔκαμαν τὴν πρώτην των ἐμφάνισιν εἰς τὴν σκηνὴν δύο μεγάλαι καλλιτέχνιδες: ἡ Εὐαγγελία Ρούσσου, ἡ ὁποία ἀπέθανε πολὺ νωρὶς πρὸς ζημίαν τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου καὶ ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη. Ἡ μεγάλη μας καλλιτέχνις ἦταν τότε μόλις πέντε ἐτῶν, ἐκτελοῦσε δὲ ἕνα νούμερο εἰς τὸ ὁποῖον παρουσιαζόταν ὡς μαθήτρια καὶ ἀνέπτυσσε μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν τὰ φρικτὰ παράπονά της ἐναντίον τῆς δασκάλας της. Καὶ τραγουδοῦσε ἡ μικρὰ Κοτοπούλη:

Ἡ μικρά μας ἡ δασκάλα
ποὖναι ἄγρια καὶ κακὴ
εἶπε στὰ παιδιὰ τὰ ἄλλα
πὼς δὲν εἶμαι παστρική.
Εἶν' αὐτά, εἶν' αὐτὰ
τὰ παράπονά μας τὰ φρικτά.

Τὰ τραγουδάκια τοῦ «Λίγ' ἀπ' ὅλα» ἔκαμαν τὸν γῦρο τῆς Ἑλλάδος.

◇◇◇

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτὴν ἐπιτυχίαν ὁ Λάμπρος μόνος του πλέον ἔγραψε δυὸ ἀκόμη ἐπιθεωρήσεις, τὸ «Πρῶτον πῦρ» καὶ τὸ «Ἄνω Κάτω». Ἀντιθέτως ὅμως μὲ τὸ «Λίγ' ἀπ' ὅλα» οἱ δύο νέες ἐπιθεωρήσεις ἐσημείωσαν παταγώδη ἀποτυχίαν, ὁ συγγραφεὺς δὲ ἐμαξιλαρώθη ἀγρίως κατὰ τὴν συνήθειαν ποὺ ἐπικρατοῦσε τότε. Ἔκτοτε ὁ Λάμπρος δὲν ἐτόλμησε νὰ γράψη ἄλλην ἐπιθεώρησιν. Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸν δὲν ἐνεφανίσθη καὶ κανένας ἄλλος ἐπιθεωρησιογράφος. Τὸ πάθημα τοῦ Λάμπρου εἶχε τρομοκρατήσει ἀσφαλῶς τὰ νέα ταλέντα καὶ ἔτσι ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον δεκαετίαν δὲν ἐνεφανίσθη ἐπὶ σκηνῆς ἐπιθεώρησις.

Τέλος κατὰ τὸ 1905, ὁ Δημητρακόπουλος μὲ τὸν Τσοκόπουλον ἐνεφάνισαν τὴν πρώτην των ἐπιθεώρησιν ποὺ ἔφερε τὸν τίτλον «Ἐδῶ κι' ἐκεῖ». Ἡ ἐπιθεώρησις αὐτὴ τῶν πνευματωδῶν συγγραφέων ἤρεσε στὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον ἄρχισε πάλι νὰ παρακολουθῆ μ' εὐχάριστησι τὸ θεατρικὸν αὐτὸ εἶδος.

Τὸν ἴδιο χρόνο καὶ ἄλλοι δύο συγγραφεῖς, ὁ Δεληκατερίνης καὶ ὁ Κυριακός, παρουσίασαν τὴν ἐπιθεώρησιν «Ἔξω φρενῶν» ἡ ὁποία ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

◇◇◇

Καὶ ἐρχόμαστε στὰ «Παναθήναια» ποὺ ἀποτελοῦν σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς ἐπιθεωρήσεως. Τὰ «Παναθήναι» ἐγράφοντο ἀρχικῶς ἀπὸ τὸν Μπάμπην Ἄννινον καὶ τὸν Γ. Τσοκόπουλον, ἀργότερα δὲ προσεχώρησεν εἰς τὴν δυάδα καὶ ὁ Πολύβιος Δημητρακόπουλος. Ἡ ἐπιθεώρησις αὐτὴ ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα εἶχε κατακτήσει τοὺς Ἀθηναίους μὲ τὸ ἀπαράμιλλον πνεῦμα της καὶ τὴν ὡραιοτάτην μουσικὴν ποὺ συνέθετεν ὁ μόλις ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν Εὐρώπην νεαρὸς τότε συνθέτης κ. Θ.Σακελαρίδης. Ὁ Δημητρακόπουλος κάθε βράδυ ἔγραφε καὶ νέα τετράστιχα διὰ τοὺς θεατάς, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὑπέροχα. Ἱστορικὸν ἔμεινε ἕνα ἀπὸ τὰ τετράστιχα αὐτά, τὸ ὁποῖον ὁ Δημητρακόπουλος ἔγραψε διὰ τὸν μεγάλον ἠθοποιὸν Διονύσιον Ταβουλάρην, ὁ ὁποῖος ὅπως εἶνε γνωστὸν ἦταν πάντα ἀφηρημένος. Ὁ Ταβουλάρης σὲ κάποιες ἐκλογές, μετέβη εἰς τὴν Ζάκυνθον τὴν πατρίδα του, καὶ ἐξέθεσε βουλευτικὴν κάλπην. Καὶ ὁ Δημητρακόπουλος, τὸν παρέλαβεν εἰς τὰ «Παναθήναια»:

Στὸ Τζάντε τὄμορφο νησὶ
ὅλο δροσιὰ καὶ χάρις
ἔβαλε κάλπην ἐκλογῆς
κι' ὁ Νιόνιος Ταβουλάρης

Ἀπαγγελίας θἄχουμε
καὶ στὴ Βουλὴ μοντέλο
κι' ἴσως στὸ βῆμα ξεχαστῆ
καὶ παίξη τὸν «Ὀθέλλο».

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὁ Ταβουλάρης γύρισε ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο, μαυρισμένος ἀλύπητα ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας του, τὸ δεύτερον τετράστιχον μετετράπη ὡς ἀκολούθως :

Κι' ἐπάλαισεν ἡρωϊκῶς
μὰ ἔπεσε στὸ τέλος
Ἀμλέτος πῆγεν ὡς ἐκεῖ
καὶ γύρισε... Ὀθέλος.

Στὰ «Παναθήναια» ἔπαιξαν πλεῖστοι ἀπὸ τοὺς γνωστοτέρους ἠθοποιοὺς ὅπως ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη, ἡ Σαπφὼ Ἀλκαίου (ἡ ὁποία πρώτη ὑπεδύθη τὸν ρόλο τῆς Μαντίνας) ὁ Λεπενιώτης, ὁ Σαγιὼρ, ἡ Ροζαλία Νίκα, ὁ Ἀντ. Νίκας, ὁ Μυρὰτ, ὁ ἀλησμόνητος Γονίδης, ἡ Μαντινειοῦ, ἡ Φωτεινὴ Λούη, ὁ Σταματόπουλος, ἡ Μηλιάδου, ὁ Κοφινιώτης, ἡ Μελπομένη Κολυβᾶ καὶ ἄλλοι. Τὰ τραγουδάκια τῶν «Παναθηναίων» ἐχαλοῦσαν κόσμο, ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα τὰ τραγουδοῦσαν σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ τὰ τραγούδια, λαμπρὰν ἀνάμνησιν ἀφῆκε «Ἡ νέα γυναῖκα» ποὺ τραγουδοῦσεν ἡ Κολυβᾶ :

Ἐγὼ εἶμαι ἡ νέα γυναῖκα
ποὺ θὰ γυρίζω καὶ θὰ καπνίζω
κι'ἡ καθεμιὰ μας ἀξίζει γιὰ δέκα
δὲν δίνω γι' ἄνδρα ἕναν παρᾶ.

◇◇◇

Μὲ τὴν ἐπιθεώρησιν ἠσχολήθησαν ἐπιτυχῶς ἀξιόλογοι συγγραφεῖς ὅπως οἱ κ.κ. Λάσκαρης, Πὼπ, Μωραϊτίνης, Λιδωρίκης καὶ ἄλλοι. Μιὰ ἀπ' τὶς ἐπιθεωρήσεις ποὺ ἄφησαν ἐποχήν, ἦτο τὸ «Ξιφὶρ φαλὲρ» τῶν Λάσκαρη - Πὼπ - Λιδωρίκη. Ἡ ἐπιθεώρησις αὐτὴ ἤρεσε ἐξαιρετικὰ ὄχι μονάχα γιὰ τὸ πνεῦμα της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ περίφημα σκηνικά της, τὰ ὁποῖα εἶχε κάμει ὁ μακαρίτης Πάνος Ἀραβαντινός.

Ἐπίσης ἐπιτυχὴς ἐπιθεώρησις ἦτο καὶ ἡ «Μπερλίνα» τοῦ Μωραϊτίνη, ἡ ὁποία ἐπαίχθη στὰ 1926 εἰς τὸ θέατρον «Κυβέλης».

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, τὸ ἐλαφρὸν αὐτὸ θεατρικὸν εἶδος, διῆλθε κρισίμους στιγμάς. Μερικοὶ συγγραφεῖς ἀποβλέποντες μόνον εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ εὐκόλου γούστου τῆς γαλαρίας, παρουσιάζουν, μὲ ἀξιώσεις πνεύματος, διαφόρους χυδαιολογίας, τὰς ὁποίας ἦτο ἀδύνατον νὰ παρακολουθήση ὁ ἔχων στοιχειώδεις ἀπαιτήσεις θεατής.

Εὐτυχῶς, χάρις εἰς τὰ σοφὰ κυβερνητικὰ μέτρα, ἡ ἐπιθεώρησις εὗρηκε πάλιν τὸν καλὸν δρόμον. Πέρυσι εἴδαμεν ὡραιοτάτας ἐπιθεωρήσεις ὅπως τὴν «Κοκέτταν» τὴν «Πέρδικαν», τὸ «Παρίσι—Ἀθῆναι» καὶ τὴν «Τρελλὴν συμφωνίαν», πιστεύομεν δὲ ὅτι καὶ ἐφέτος οἱ καλοὶ συγγραφεῖς μας θὰ παρουσιάσουν ἀξιόλογα πράγματα.

ΑΘΑΝ. ΣΑΡΑΦΗΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Ἤμουν τότε στὰ δεκαπέντε μου χρόνια. Ἂν καὶ ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε πολλὰ χρόνια πάντα, θὰ θυμᾶμαι τὴν πρώτη βραδυὰ ποὺ εἶχε ἔλθει στὸ σπίτι μας. Τὴν περιμέναμε ἀπὸ μέρες τὴν θετὴ κόρη τῶν θείων ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα, ποὺ ἐρχόταν νὰ περάση ἕνα μῆνα μαζί μας. Κι' ἕνα βράδυ, μόλις γύρισα ἀπὸ τὸν μῦλο τοῦ πατέρα μου, τὴν ἀντίκρυσα μέσα στὸ μικρό μας σαλόνι.

—Ἡ ξαδέλφη σου ἡ Σόνια, μοῦ εἶπαν...

Χαιρέτησα σαστισμένος καὶ τῆς ἔπιασα τὸ χέρι, ἕνα χέρι πιὸ ἁπαλὸ κι' ἀπὸ βελοῦδο. Οἱ τρόποι της, τὸ ντύσιμό της, ἔδειχναν τὴν ἀριστοκρατικὴ καταγωγή της.

Κάθισα σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἀμίλητος ἄκουα ὅλους τοὺς ἄλλους ποὺ γελοῦσαν. Μερικὲς φορὲς σήκωνα τὴ ματιά μου φοβισμένη γιὰ νὰ τὴν κυττάξω ποὺ αὐτὴ ὡς τόσο δὲν μὲ πρόσεχε καθόλου. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

—Γιατί εἶσαι τόσο σκεπτικὸς κι' ἀμίλητος;

—Δὲν ξέρουμε ἐμεῖς τὰ χωριατόπουλα, νὰ μιλᾶμε, τῆς ἀπήντησα μὲ εἰλικρίνεια.

Ἐκείνη γέλασε γιὰ τὴν ἁπλότητά μου, καὶ:

— Εἶνε ὡραῖο τὸ χωριό σας; μὲ ρώτησε.

—Δὲν ξέρω... μὰ ὅποιος ἦλθε ἐδῶ, ποτὲ δὲν ἔφυγε λυπημένος.

—Θὰ μὲ γυρίσης αὔριο νὰ τὸ γνωρίσω;

Δὲν τῆς ἀπήντησα ἄλλα μὲ μιά μου κίνησι, τὴν ἄφησα νὰ ἐννοήση πόση ἦταν ἡ χαρά μου.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῷ ἤμουν ξαπλωμένος στὸ ἴσκιο μιᾶς γέρικης μουριᾶς μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ μας κι' ἄκουα τὶς τρελλὲς καρδερίνες ποὺ τραγουδοῦσαν, ἦλθε καὶ μὲ βρῆκε.

—Εἶσαι ἕτοιμος νὰ πᾶμε ἔξω:

—Ἐσένα περίμενα.

—Πᾶμε λοιπόν... δὲν φαντάζομαι νὰ ἄργησα.

Πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου ποὺ ἔβγαινα ἔξω μὲ κορίτσι. Ἦταν λιγάκι πιὸ ψηλὴ ἀπὸ μένα, μὰ φαινόταν πιὸ μικρὴ στὰ χρόνια. Φοροῦσε ἕνα γαλάζιο μεταξωτὸ φορεματάκι σφικτό, ποὺ ἄφινε νὰ διαγράφωνται τὰ ὀρθὰ της στήθη. Τὰ ἀλαβάστρινα χέρια της, ἦταν γυμνὰ κι' ὅσες φορὲς ἀκουμποῦσαν στὰ δικά μου, ἔνοιωθα μιὰ ἀνατριχίλα νὰ διατρέχη ὅλο μου τὸ σῶμα σὰν νὰ περνοῦσε ἀπὸ πάνω μου ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Πήγαινα δίπλα της ἀμίλητος, μὴ τολμῶντας νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι μου νὰ τὴν ἰδῶ. Τὸ σῶμα της ἀπόπνεε χίλιες μεθυστικὲς εὐωδίες. Οἱ φίλοι μου ποὺ μ' ἔβλεπαν νὰ πηγαίνω μαζί της τοὺς ἔβλεπα νὰ κρυφομιλοῦν καὶ νὰ σκάνε στὰ γέλια. Τότε ἐγὼ πήγαινα πιὸ σκεπτικὸς καὶ πιὸ ντροπαλός.

Γυρίσαμε μέσα στὸ χωριὸ κι' ἔπειτα ἀρχίσαμε ν' ἀνεβαίνουμε τὸ ἀπέναντι βουνὸ ποὺ ἦσαν οἱ νερόμυλοι, ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺπηδοῦσε ἀπὸ βράχο σὲ βράχο. Καθὼς τὸ μονοπάτι ἦταν ἀνηφορικὸ ἡ Σόνια μὲ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μερικὲς φορὲς τὸ σῶμα της ἀκομβοῦσε στὸ δικό μου κι' ἔνοιωθα τὴν πνοή της νὰ μοῦ χαϊδεύη τὸ πρόσωπο. Ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ ἀπαλλαγῶ καὶ ὅσο σκεπτόμουν τὰ πειράγματα τῶν φίλων μου, τόσο καὶ περισσότερο ἔτρεχα.

—Μὴ τρέχης τόσο πολύ, μοῦ φώναζε κάθε τόσο. Κράτησέ με γιατὶ ζαλίζομαι νὰ βλέπω πίσω.

Κ' ἔτσι τὴν κρατοῦσα ἀπὸ τὸ χέρι της τὸ θερμὸ κι' ἔνοιωθα τὸ αἷμα μου νὰ καίη τόσο πολύ, ὥστε νὰ θέλη νὰ σπάση τὶς φλέβες μου καὶ νὰ χυθῆ ἔξω.

Ὅταν φθάσαμε στὴν κορυφὴ τὰ μάγουλά της ἦταν κατακόκκινα καὶ καθὼς τὰ χρυσόξανθα μαλλιά της ἦταν χυμένα στὸ κάταλευκο λαιμό της φαινόταν πιὸ ὡραία.

Κύτταζε τὸ νερὸ ποὺ ἀφρισμένο πηδοῦσε ἀπὸ βράχο σὲ βράχο καὶ ποὺ ἔπειτα ἔτρεχε μουρμουρίζοντας ἕναν μελωδικὸ σκοπό. Κύτταζε τοὺς μύλους ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ ἔπεφτε πάνω στοὺς γύρους μιᾶς μεγάλης ρόδας.

—Αὐτὸς ἐκεῖ, τῆς εἶπε, εἶνε ὁ δικός μας μῦλος... αὐτὸς εἶνε ποὺ μᾶς συντηρεῖ.

—Τί ὡραῖα ποὺ εἶνε, μοῦ ἔλεγε κάθε τόσο μὲ θαυμασμό, ποτὲ δὲν φανταζόμουν τόσο ὡραῖο μέρος.

Πλυθήκαμε ἔπειτα στὸ δροσερὸ νερὸ γιατὶ ἀπὸ τὸ δρόμο εἴχαμε ἱδρώσει.

Ὅταν σηκώθηκε, οἱ τελευταῖες σταγόνες τοῦ νεροῦ ἔσταζαν ἀπὸ τὸ πρόσωπό της. Κι' ἀρχίσαμε κι' οἱ δυὸ ν' ἀνεβαίνουμε ἀπὸ βράχο σὲ βράχο καὶ νὰ βλέπουμε τοὺς μικροὺς καταρράχτες τοῦ νεροῦ.

—Πρόσεξε νὰ μὴν πέσης, τῆς εἶπα :

— Μὴ φοβᾶσαι, μοῦ φώναξε, κρατιέμαι ἀπὸ τὸν βράχο.

Μὰ καθὼς περνοῦσε σὲ μιὰ στιγμὴ πάνω ἀπὸ μερικὲς πέτρες ποὺ ἀποτελοῦσαν ἕνα μικρὸ γεφυράκι πρὸς τὴν ἀπέναντι ὄχθη, ἐγλύστρησε κι' ἀσφαλῶς θὰ ἔπεφτε στὸ νερὸ ἂν δὲν πρόφθανε νὰ κρεμαστῆ ἀπὸ ἕνα βράχο.

—Τρέξε, μοῦ φώναξε, νὰ μὴν πέσω ὅλη μέσα.

Ἔτρεξα κοντά της.

—Τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω; τῆς εἶπα.

—Μὰ... νὰ μὲ σηκώσης ὥς τὴν ἀπέναντι ὄχθη.

Τὴν σήκωσα μέσα στὴν ἀγκαλιά μου κι' ἐκείνη ἐτύλιξε σὰν ἁλυσίδα, γύρω ἀπ' τὸ λαιμό μου τὸ κάταλευκά της χέρια.

...Ὄχι δὲν ἦταν βαρειά.. καθόλου, μὰ καὶ γὼ δὲν ξέρω τὶ αἰσθάνθηκα μόλις βρέθηκε στὴν ἀγκαλιά μου, παραπάτησα καὶ βρέθηκα στὸ νερὸ ὥς τὴ μέση. Ἐκείνη, εὐτυχῶς, δὲν βράχηκε, μὰ μὲ τὸ πέσιμό μου τόσο τρόμαξε, ὥστε ἔνοιωσα τὸ πρόσωπό της κοντὰ στὸ δικό μου.

—Μὴ φοβᾶσαι, τῆς εἶπα καὶ μὲ λίγη προσπάθεια βγήκαμε ἔξω ἀπὸ τὸ νερό.

Τὰ νερὰ ἔτρεχαν ἀπὸ πάνω μου καὶ σχημάτιζαν μικρὰ ποταμάκια.

—Μὲ συγχωρεῖς, μοῦ εἶπε, σὲ ἔκανα καὶ ἔπεσες.

—Μπᾶ... δὲν εἶνε τίποτε εὐτυχῶς ποὺ ἐσὺ δὲν ἔπαθες τίποτε.

Ἐπειδὴ ἡ ὥρα εἶχε περάσει, ἀρχίσαμε νὰ κατεβαίνουμε. Ὁ ἥλιος μὲ εἶχε στεγνώσει κι' ἡ Σόνια ἦταν πολὺ χαρούμενη. Ἀκουμποῦσε κοντά μου καὶ ἐγὼ ἔνοιωθα εὐχάριστησι νὰ νοιώθω τὰ χρυσόξανθά της μαλλιά, νὰ μοῦ χαϊδεύουν τὸ πρόσωπο.

Πέρασαν ἀρκετὲς μέρες. Πήγαμε μὲ τὴ Σόνια πάλι στοὺς νερόμυλους, στὸ δάσος κι' ἕνα ἀπόγευμα κάναμε μιὰ βαρκάδα στὴ λίμνη τοῦ χωριοῦ μας.

—Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ χωριό σας, μοῦ ἔλεγε.

Ἡ φιλία μας καθημερινῶς ἐγίνετο καὶ πιὸ μεγάλη. Τὴν πλησίαζα τώρα μὲ πιὸ μεγάλο θάρρος, κι' εὕρισκα εὐχάριστησι νὰ τὴν κυττάζω στὰ μεγάλα της γαλανὰ μάτια. Δὲν ἔδινα πιὰ σημασία στὰ πειράγματα τῶν φίλων μου. Καθημερινῶς τὴν ἔβλεπα πιὸ ὡραία. Κάθε της χαμόγελο, κάθε της κίνησι, κάθε της ματιὰ μὲ σκλάβωναν. Καὶ οἱ

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 23ην σελίδα)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ κ. ΑΔΑΜ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

ΝΑ, ΓΙΑΤΙ ΣΚΟΤΩΣΑ ΤΟΝ ΠΡΟΔΟΤΗ...

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀποφάσισα νὰ μιλήσω μπροστὰ σ' ἐκείνους ποὺ θὰ μὲ κρίνουν ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ σπίτι μου ἔχασε πιὰ τὴν ψυχή του καὶ βρίσκομαι ἐδῶ μέσα στὸ παγερὸ αὐτὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς, θαρρῶ, πὼς θὰ ἦταν προτιμότερο ν' ἀφήσω ὅλον τὸν πόνο μου νὰ ξεχυθῇ στὸ ἄψυχο χαρτί, ποὺ μοὔφερε χθὲς ὁ φύλακας. οΠιὸς ξέρει ἂν θὰ μπορέσω νὰ πῶ μπροστὰ στὸ δικαστήριο γιατὶ σκότωσα. Τὸ ἄψυχο αὐτὸ χαρτὶ θὰ μὲ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ντροπή μου...

...Ὦ, σεῖς γυναῖκες ποὺ κλαῖτε τὸν ἀγαπημένο ποὺ χάσατε, ἀκοῦστε μιὰ φτωχή, κτυπημένη ἄγρια ἀπὸ τὴ μοῖρα, ὅμοιά σας, ποὺ στενάζει μέσα στὰ σίδερα τῆς φυλακῆς, γιατὶ σκότωσε τὸν προδότη τῆς καρδιᾶς της!

...Ἦταν δυὸ χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸ διαζύγιό μου, ὅταν πρωτογνωρίστηκα μὲ τὸν Ντῖνο. Γεμάτη ἀπὸ καταφρόνια γιὰ τοὺς ἄνδρες, ἀφοῦ ἐκεῖνος ποὺ ἀγάπησα καὶ ἔκανα ἄνδρα μου, μοῦ φέρθηκε τόσο πρόστυχα, ὥστε νὰ μὲ προδώσῃ μὲ τὴν πιστότερη φίλη μου, δὲν ἤθελα ν' ἀντικρύσω ἄνδρα. Κι' ἔπνιγα τὸν πόνο μου στοὺς μακρυνοὺς περιπάτους, ποὺ ἔκανα μαζὶ μὲ τὴν ἀθῶα ἐπαρχιωτοπούλα μακρυνὴ συγγενῆ μου, τὴν Σμαράγδα, ποὺ ἔμενε στὸ σπίτι μου μαζί μου, γιὰ συντροφιά. Μοῦ ἄρεσε νὰ βγαίνω πέρα στὸ ἀτελείωτο λιβάδι, ἀπ' ὅπου ἐβλέπαμε μαζὶ μὲ τὴν Σμαράγδα τὸν ἥλιο ποὺ βυθίζεται σὰν μιὰ χρυσῆ ματωμένη σφαῖρα, σκορπῶντας μακρυὲς πορφυρὲς σκιές.

«Ἔτσι εἶν' βασιλεμένη κι' ἡ καρδιά μου!» συλλογιζόμουν ἀντικρύζοντας τὸ ἡλιοβασίλεμα. Μὰ δὲν ἔλεγα τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ στὴ Σμαράγδα. Δὲν ἤθελα νὰ τῆς δηλητηριάσω τὴν ξένοια στη νειότη της. Μὰ κάθε φορά, ποὺ μὲ ρωτοῦσε γιατὶ ἐχώρισα μὲ τὸν ἄνδρα μου κι' ἔφερνε τὴν κουβέντα σ' αὐτὸν ἀπὸ κοριτσίστικη περιέργεια, τῆς ἀπαντοῦσα:

—Τὸν ἀγάπησα πολὺ κι' ἐκεῖνος δὲν στάθηκε ἄξιος τῆς ἀγάπης μου!

Μὰ ἐρχόνταν στιγμές, ποὺ τὸ παράπονο γιὰ τὴ διαγωγὴ ἐκείνου, ποὺ τόσο εἶχα ἀγαπήσει, μ' ἔπνιγε, ἡ καρδιά μου γινόταν βαρειά, ἕνα χέρι σὰν ἀπὸ σίδερο μοῦ ἔσφιγγε τὰ στήθη καὶ τότε σφιχταγκάλιαζα τὴ Σμαράγδα καὶ ἐνῷ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια μου τῆς ἔλεγα ξεσπῶντας.

— Μὴν ἀγαπήσῃς, μικρούλα μου τ' ἀκοῦς; Μὴν ἀγαπήσῃς γιατὶ ὁ πόνος θὰ κομματιάσῃ τὰ φυλλοκάρδια σου, θὰ διώξῃ τὰ ρόδα ἀπὸ τὰ μάγουλά σου κι' ὁ καϋμὸς θὰ χλωμιάσῃ τὸ ἄλικο χρυσάφι τῶν χειλιῶν σου!

Ἡ Σμαράγδα μὲ κύτταζε σιωπηλή, σκεπτικὴ κι' ἀποροῦσε μὲ τὰ λόγια μου.

◆◆◆

Πρωτογνωριστήκαμε, θυμᾶμαι μὲ τὸ Ντῖνο σὲ ἕνα φιλικό μου σπίτι. Ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ, μιὰ γυναῖκα τοῦ κόσμου, τοῦ ἔπλεκε τὸ ἐγκώμιο. Κάθε φορὰ ποὺ μιλοῦσε γι' αὐτόν, ἔλεγε:

—Τέτοιοι νέοι εἶνε σπάνιοι!

Μοῦ ἐγεννήθηκε τότε ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸν γνωρίσω, μιὰ ἐπιθυμία ἀπὸ κεῖνες ποὺ ξυπνᾶνε ξαφνικά, μέσα στὴ γυναικεία καρδιά. Κι' ἀλήθεια σὰν τὸν γνώρισα, βρῆκα πὼς ἡ φίλη μου δὲν εἶχε ἄδικο νὰ λέῃ τόσα καλὰ λόγια γι' αὐτόν. Ὁ Ντῖνος ἦταν ἕνας νέος ψηλός, μελαχροινὸς μὲ ζωηρὰ χαρακτηριστικά, μὲ μαῦρα μάτια, ποὔχαν κάποια μελαγχολικὴ ἔκφρασι. Αὐτὴ ἡ μελαγχολία του μ' ἔκανε νὰ τὸν ἀγαπήσω. Κι' οἱ πρῶτες μας κουβέντες ἦσαν γιὰ τὸν πόνο. Ἐκεῖνες τὶς μέρες εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴν καταραμένη ἀρρώστεια τοῦ στήθους μιὰ κοπέλλα ἀπ' τὶς μεγαλύτερες οἰκογένειες τῶν Ἀθηνῶν, γιατὶ ὁ πατέρας της δὲν θέλησε νὰ τῆς δώσῃ γι' ἄνδρα τὸν ὑπάλληλό του. Κι' ἡ νέα μαράζωσε καὶ πέθανε ἀπὸ καλπάζουσα. Ὁ Ντῖνος μιλῶντας γιὰ τὸν ἄδικο θάνατο τῆς δυστυχισμένης ἐκείνης ποὺ ἐπόνεσε τόσο στὴ ζωή της, ἐγύρισε ξαφνικὰ καὶ μοῦ εἶπε μὲ μιὰ παράξενη λάμψι στὰ μάτια:

— Μὴ μισήσῃς τὸν πόνο! Μὴ τὸν φοβηθῇς! Κύτταξε ὁ οὐρανὸς εἶνε δίχως ζωὴ ὅταν εἶνε ἀνέφελος! Ἐνῷ τὰ σύννεφα τοῦ δίνουν περίσσια λαμπράδα στὰ χρώματα τῆς αὐγῆς καὶ τοῦ δειλινοῦ καὶ στὶς ἀσημένιες ἀχτῖδες τοῦ φεγγαριοῦ!

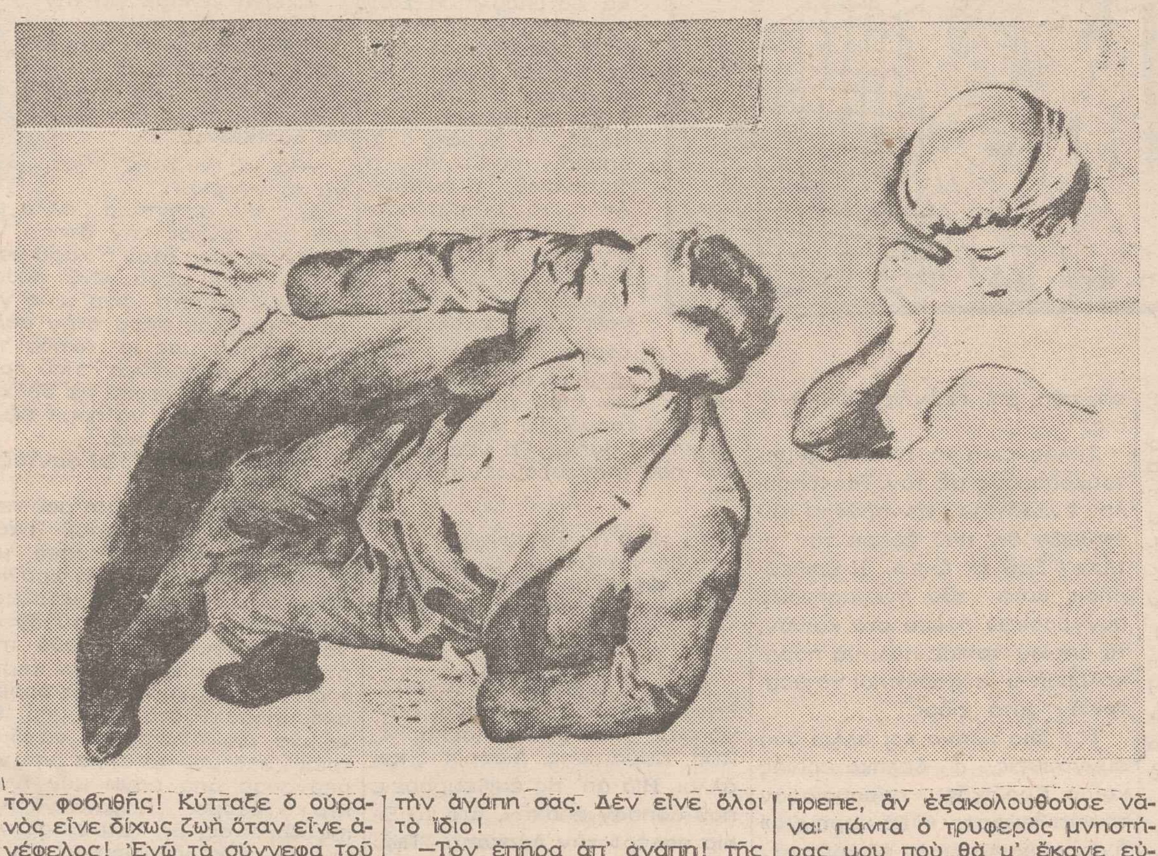

Μοῦ φάνηκαν τόσο παράξενα τὰ λόγια ἐκεῖνα, ποὺ πρώτη φορὰ τὰ ἄκουγα ἀπ' ἀνδρικὰ χείλη, ὥστε ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ μοῦ πῆρε τὸ χέρι καὶ τὄφερε μὲ πολὺ λεπτότητα στὰ χείλη του. γητεμμένη ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε κι' ἔτρεμε, ὅπως τὸ δάχτυλο τῆς νυφούλας ἅμ' ἀγγίξῃ τὸ δαχτυλίδι τοῦ γάμου.

Ὅταν ξεχνῶντας τὸν προδότη ἐκεῖνον ποὺ ἀγάπησα, ἐπῆγα στὸ πρῶτο ραντεβοῦ, πέρα ἐκεῖ κάτω στὴν ὥμορφη γαλήνια ἐξοχή, συλλογιζόμουν ἀδιάκοπα:

—Ἡ καρδιὰ δὲν γερνάει! Κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς εἶχα θάψει γιὰ πάντα τὴν καρδιά μου. Μὰ ἔχει κι' αὐτὴ τὰ δικαιώματά της στὴ ζωή!

Ἐπῆγα καὶ τὸν ἀντάμωσα μὲ τὴ λαχτάρα τῆς κοπελλίτσας π' ἀκούει τὰ πρῶτα γλυκὰ ἐρωτόλογα. Πῶς μ' ἄρεσε ἐκείνη ἡ μελαγχολία τῶν ματιῶν του! Αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ τὸν νομίσω γιὰ ἕνα ἐξαιρετικὸν ἄνθρωπο.

—Μοῦ ἀρέσουν τὰ μακρυὰ μαλλιά, μοῦ εἶπε, χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά μου, καὶ τὰ γλυκὰ χείλη τὰ πρῶτα γιατὶ μοῦ θυμίζουν τὴ γυναικεία χάρι καὶ τὰ δεύτερα γιατὶ ὡμορφαίνουν τὴν ἄχαρι ζωή μας, μὲ τὰ λόγια τους.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὰ χείλη του ἐζήτησαν τὰ δικά μου. Νικημένη ἀπὸ τὸν σταθερὸ τόνο τῆς φωνῆς του δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ ἀρνηθῶ τὰ χείλη μου.

Πέρα τὰ λειβάδια στρωμένα μὲ τὸ ξανθὸ χορτάρι μοῦ φαινόταν πὼς ἐγιώρταζαν τὴν ἀγάπη μας.

◆◆◆

Δυὸ βδομάδες ἀργότερα ὁ Ντῖνος ἐρχόταν στὸ σπίτι. Στὴ Σμαράγδα τὸν εἶχα συστήσει γιὰ ἀρραβωνιαστικό μου. Μόνος του τὸ ζήτησε. Ἡ Σμαράγδα ἐχάρηκε γι' αὐτὸ κι' ὅταν μάλιστα ἐμέναμε μόνες μας, μοὔλεγε:

—Ἄ, ἐπὶ τέλους σᾶς βλέπω χαρούμενη. Ἐπέσατε νὰ πεθάνετε, γιατὶ βρέθηκε ἕνας ἄνδρας ποὺ δὲ στάθηκε ἄξιος γιὰ τὴν ἀγάπη σας. Δὲν εἶνε ὅλοι τὸ ἴδιο!

—Τὸν ἐπῆρα ἀπ' ἀγάπη! τῆς ἀποκρίθηκα μελαγχολικά.

—Τώρα ποὺ βρέθηκε ὁ κ. Ντῖνος, ποὺ μοῦ λέτε, ὅτι εἶνε τόσο καλός, θὰ εὐτυχήσετε...

—Τὸν ξέχασα, Σμαράγδα. Εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό! Ὁ πόνος δὲν διώχνει πιὰ τὸν ὕπνο μου. Εἶμαι χαρούμενη καὶ ἥσυχη.

—Ἔχουν δίκηο λοιπὸν ἐκεῖνοι ποὺ λένε, ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ δίχως ἀγάπη, μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ μιὰ παιδιάστικη ἀθωότητα ἡ Σμαράγδα σὰ νὰ ἐζητοῦσε τὴ συμβουλή μου. Κάπου τῶχω διαβάσει, νομίζω. «Μοιάζει ἡ καρδιὰ τῆς γυναίκας ποὺ δὲν νοιώθει νὰ τὴν ἀγαπᾶνε σὰν τὴν ἔρημη ἀκρογιαλιὰ ποὺ τὴν χτυπᾶνε τὰ μανιασμένα κύματα τῆς φουρτουνιασμένης θάλασσας» μὰ δὲ μοῦ εἴπατε· θὰ κάνετε ἐπίσημον ἀρραβῶνα;

—Ὄχι, παιδί μου. Θὰ πᾶμε σ' ἐξωκκλῆσι. Αὐτὴ ἐξ ἄλλου εἶνε καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ Ντίνου.

—Καλύτερα ἔτσι.

—Μπᾶ! σοῦ ἀρέσει;

—Ναί, μοῦ φαίνεται πιὸ ὤμορφο, πιὸ ποιητικό...

—Ἔχεις ἀθῶα καρδιά, Σμαράγδα.

Τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ σφιχταγκάλιαζα τὴν ἀθῶα ἐπαρχιωτοπούλα καὶ λογάριαζα νὰ μπορέσω μιὰ μέρα νὰ συντελέσω στὴν εὐτυχία της, παντρεύοντάς την, ὅπως ἐγὼ ἤθελα.

Πέρασε καιρός, πολὺς καιρός. Ὁ Ντῖνος ἦταν πιὰ ὁ ἐπίσημος ἀρραβωνιαστικός μου. Ἐπηγαίναμε μαζὶ στὰ θέατρα, στὶς οἰκογενειακὲς συγκεντρώσεις, ποὺ μᾶς ἐκαλοῦσαν, στοὺς περιπάτους. Εἶχα ξεχάσει τὸ κακὸ παρελθόν. Κάπου-κάπου ἐπαίρναμε μαζί μας καὶ τὴν Σμαράγδα, ποὺ τὴν εἶχα βάλει τώρα σὲ μιὰ ἐπαγγελματικὴ σχολή.

Ἀλήθεια, τί ἀθῶο κοριτσάκι ἡ μικρούλα καὶ πόσο μ' ἀγάπαγε, πόσο χαιρότανε ὅταν μ' ἔβλεπε εὐτυχισμένη καὶ πόσο ἤθελε νὰ πάρω τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο ποὺ μ' εἶχε κάνει νὰ λησμονήσω τὴν τόση μου πίκρα.

Κάθε βράδυ μὲ ρωτοῦσε ἂν τὸν εἶδα καὶ μὲ ἐνδιαφέρον ποὺ ὁλοένα μεγάλωνε ζητοῦσε νὰ μάθῃ τί μοὖπε, πῶς μοῦ φέρθηκε, ἂν μ' ἐπεριποιήθηκε ὅσο ἔπρεπε, ἂν ἐξακολουθοῦσε νἆναι πάντα ὁ τρυφερὸς μνηστήρας μου ποὺ θὰ μ' ἔκανε εὐτυχισμένη γιὰ πάντα.

Κι' ἐγὼ συγκινημένη ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον της —ἦταν ἡ μόνη φίλη ποὺ τὴν ἐμπιστευόμουνα— ζητοῦσα νἄβρω τὸ θάρρος στὰ καλά της λόγια καὶ νὰ πιστέψω στὶς ἐλπίδες ποὺ ζητοῦσε νὰ ρίξῃ στὴν τραυματισμένη καρδιά μου.

Τελευταίως μελετοῦσε πολὺ καὶ δὲν ἐρχόταν μαζί μας.

Ἕνα ἀπόγευμα ὅμως ἦταν Τρίτη, τὸ θυμᾶμαι σὰν νὰ ἦταν τώρα, ὁ Ντῖνος ἐπέμενε νὰ πάρουμε μαζί μας τὴ Σμαράγδα, στὸν περίπατο. Ἡ ἐπιμονή του μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Μὰ δὲν ἔβαλα κακὸ στὸ νοῦ μου.

Τί μποροῦσα νὰ φαντασθῶ; σὰν τί νὰ ὑποπτευθῶ; Κάθε ἄλλο. Ὅσο τὸ σκεπτόμουν τόσο εὕρισκα πιὸ εὐγενικὴ τὴν ἀπαίτησί του.

Εἶχε καταλάβει, κι' ἐγὼ τοῦ εἶχα πῆ, ὅτι ἀγαποῦσα πολὺ τὴ Σμαράγδα, κι' ὅτι ἐκείνη μοῦ ἦταν ἀφωσιωμένη. Δὲν τοὔχα κρύψει τὶς προσπάθειές της νὰ μὲ κάνῃ νὰ μὴ λυπᾶμαι, τὰ καλὰ λόγια ποὔλεγε γι' αὐτόν.

Δὲν ἦταν λοιπὸν εὐγενικὴ ἡ σκέψι του νὰ θελήσῃ νὰ περιποιηθῇ ἐκείνη γιὰ τὴν ὁποία ἐγὼ ἔδειχνα τόσο ἐνδιαφέρον;

Τὴν ἄλλη μέρα πάλι τὸ ἴδιο. Ἐπρόσεξα τότε γιὰ πρώτη φορά, ὅτι ἡ ἀθῶα ἐπαρχιωτοπούλα εἶχε ἀλλάξει πολύ. Δὲν ἦταν ὅπως πρῶτα γελαστὴ καὶ ξένοιαστη μπροστὰ στὸν ἀρραβωνιαστικό μου κι' ὅταν μιλοῦσε, τοῦ μιλοῦσε μὲ κάποια ταραχή, ἀποφεύγοντας νὰ τὸν κυττάξῃ κατάματα καὶ ξέθαρρα, ὅπως τὸν ἐκύταζε ἄλλοτε. Μιὰ φρικτὴ ὑποψία πέρασε τότε ἀπὸ τὸ μυαλό μου...

Τὴν ἄλλη μέρα βρῆκα ἀνάμεσα στὶς σελίδες ἑνὸς βιβλίου, ποὺ διάβαζε ἡ Σμαράγδα ἕνα τσαλακωμένο χαρτάκι, ποὺ ἔγραφε:

«Μὲ φίλησαν τὰ χείλη σου κι' ὁ χυμός των μὲ μέθυσε. Μοιάζεις σὰν τὸν ἥλιο, ποὺ ἡ λάμψι του διώχνει τὸ χλωμὸ φεγγάρι...».

Ἦταν γράμματα τοῦ Ντίνου. Μιὰ ζέστη, μιὰ ζέστη καυτερὴ σὰν νὰ ἔβγαινε ἀπὸ καμίνι, ἀνέβηκε ἀπὸ ὁ στῆθος μου στὸ κεφάλι μου. Νόμισα πὼς θὰ σωριαζόμουν νεκρὴ χάμω. Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ ἐξαιρετικὸς ἄνδρας. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔχασα κάθε συναίσθησι τῶν πράξεών μου. Ἔμοιαζα μὲ νευρόσπαστο στὰ χέρια μιᾶς ἄδικης μοίρας.

Ἡ γωνιά, ὅπου εἶχα ἀφήσει τὸν πόνο μου, γιὰ νὰ ριχτῶ στὴν αἰσιοδοξία καὶ στὴ λησμονιά, γκρεμιζόταν παρασυροντας τὰ ψεύτικα ὄνειρα ποὔχα κατορθώσει νὰ χτίσω μὲ τὰ ἐρείπια τῆς ψυχῆς μου.

Ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου, μιὰ δεύτερη, διπλῆ αὐτὴ προδοσία, τῆς φιλίας καὶ τοῦ ἔρωτα.

Καὶ κυριευμένη ἀπὸ τὴν ἀηδία, τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπελπισία ἀφέθηκα στὴν ἀτέλειωτη τρικυμία μιᾶς σκληρῆς κακίας ποὺ ξεπήδησε ξαφνικὰ μέσα ἀπὸ τὴν ψυχή μου.

◆◆◆

Ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες ἀνεκάλυψα ὅτι ὁ Ντῖνος συναντοῦσε τὴ Σμαράγδα, συνεννοημένος μ' αὐτήν, μέσα στὸ σπίτι μου τὰ δειλινά, ποὺ ἐγὼ ἔλειπα. Μοὔπαιζαν καὶ οἱ δυὸ ἕνα αἰσχρὸ παιχνίδι.

Ὁ Ντῖνος προσποιῶταν πὼς ἔφευγε γιὰ τὴ δουλειά του κι' ἡ Σμαράγδα γιὰ τὴν ἐπαγγελματικὴ σχολή. Ὦ, τί φρίκη...

Οἱ κακιὲς σκέψεις ποὔχαν ἀτονήσει κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύχτας ἀνέβηκαν στὸ μυαλό μου γιὰ νὰ πνίξουν τὴ λογικὴ καὶ νὰ μοῦ θολώσουν τὴν ἀντίληψι.

Κάτι γκρεμιζότανε στὴν καρδιά μου καὶ δὲν μποροῦσα νὰ ξεχωρίσω τὰ αἰσθήματα ποὺ ἀνακατεύονταν μέσα μου. Ἀγανάκτησι, ζήλεια, ἀηδία, μῖσος, ὅλα διεμορφώνοντο σ' ἕνα σύνολο ἀκαθόριστο ποὺ μοῦ ἐνέπνεε τὸν πόθο μιᾶς σκληρῆς ἐκδίκησης.

Ἔ, μὰ φθάνει πιά, φθάνει, δὲ θὰ εἶμαι ἐγὼ πάντα τὸ θῦμα! εἶπα καὶ κυττάζοντας τὸν ἑαυτό μου στὸν καθρέφτη, τρόμαξα μὲ τὴν ἔκφρασι ποὺ εἶχαν πάρει τὰ μάτια μου...

Ὁ Ντῖνος ἦλθε τὸ Ἀπριλιάτικο ἐκεῖνο ἀπογεμματάκι, ποὺ τὰ λουλούδια ἐσκορποῦσαν τὸ μεθυστικὸ μοσχοβόλημά τους, βέβαιος πὼς θὰ ἀντάμωνε τὴν ἐρωμένη του μέσα στὸ σπίτι μου. Μὰ ἐγὼ μὲ μιὰ σκληρότητα ποὺ θὰ τὴ θυμᾶμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωή, ἅρπαξα τὴ Σμαράγδα μὲ τὰ γερά μου μπράτσα, τὴν ἐφίμωσα, τὴν ἔδεσα μὲ ἕνο χοντρὸ σχοινὶ καὶ τὴν ἔκλεισα μέσα στὸ καμαράκι ποὺ κοιμῶταν ἡ ὑπηρέτρια.

Καμμιὰ ταραχὴ δὲν μ' εἶχε πιάσει, ἔβλεπα ὅτι τὸ χέρι μου δὲν ἔτρεμε, ἀλλὰ καταλάβαινα ὅτι εἶχα γίνει κατακίτρινη.

(Συνέχεια στὴν 23ην σελίδα)

ΑΓΑΠΕΣ ϗ ΑΓΑΠΕΣ

Εἶνε ἀγάπες διάφορες, ἀγάπες χίλιες, ἄπειρες
Ἀγάπες διάφορων εἰδῶν ρωμαντικὲς καὶ ἄλλες
Ἀγάπες οἱ πλατωνικές, ἢ φλογερὲς ἢ... ἄπυρες!
Ἀγάπες ποὖν' ἰδανικὲς κι' ἀπέραντα μεγάλες

Εἶνε ἀγάπες νεαρῶν ἀκόμα μαθητόπαιδων
ποὺ τὶς θερμαίνουν οἱ ματιές, μόνον αὐτὲς ἐξ ἄλλου
Ἀγάπες ποὺ δὲν γνώρισαν ἐρωτικὸ... στρατόπεδον
Ἀγάπες ποὺ διαλύονται μὲ... ρίγα διδασκάλου!

Εἶνε ἀγάπες ἀρκετὲς μόνον ἐκ... παραγγέλματος
ἀγάπες πού... τακτοποιεῖ ἕνας προξενητὴς
Ἀγάπες κουτσαβάκηδων φριχτῶν ἐξ... ἐπαγγέλματος
ποὺ ἀγαποῦν τὴ φίλη τους μόνον τοῖς μετρητοῖς!

Εἶνε ἀγάπες χίλιες δυό, ποὺ μένουν... ἀναλοίωτες
(Εἶν' ἄνθρωποι ποὺ ἀγαποῦν —ὅπως ἐγὼ...— διαρκῶς)
Εἶνε ἀγάπες Δὸν Ζουὰν ποὺ μένουν... ἀτελείωτες
γιατὶ ἐκεῖνοι ἀγαποῦν πάντοτε... χονδρικῶς!...

Εἶνε ἀγάπες ἐξαντρὶκ μὰ κι' ἐξωφρενικὲς
ἀγάπες... γεροντοκορῶν ποὺ θέλουν νέο φίλο
Ἀγάπες κάπως... ὕποπτες, ἀγάπες... θηλικὲς
Ἀγάπες ποὺ μᾶς γίνονται τῆς ἔριδος τὸ μῆλο!

Εἶνε ἀγάπες ποιητῶν, ρωμαντικὲς πολὺ
—Σὰν εἶνε μὲ τὶς Μοῦσες τους μιλοῦν πάντα γιὰ τ' ἄστρα
Ἀγάπες τῶν τραγουδιστῶν ποὺ μὲ φωνὴ ἁπαλὴ
καντάδες ὅταν κάνουνε τρῶν' στὸ κεφάλι... γλάστρα!...

Εἶνε ἀγάπες χίλιες δυὸ καὶ ἄωρες καὶ ὥριμες
—Βλέπεις καμμιὰ φορὰ ἀγαπᾷ κανέναν ἄρον, ἄρον...—
Εἶνε κι' ἀγάπες... ὕπουλες, ὄχι καὶ τόσο γνώριμες
Εἶν' οἱ ἀγάπες οἱ κρυφὲς κουμπάρας μὲ... κουμπάρον!...

Εἶνε ἀγάπες ὁποῦ... δροῦν εὐθὺς μὲ μιὰ ματιὰ
Ἀγάπες θείων δακτυλό, μὲ τὸ κάθε πελάτη των
Ἀγάπες οἱ γεροντικὲς ποὔχουν σβυστὴ φωτιὰ
καὶ τὸ ἐρωτικὸ στρατὶ εἶν' πιὰ γι' αὐτοὺς ἀπάτητον!...

Εἶνε ἀγάπες στοργικές, εἶνε ἀγάπες διάφορες
ἀγάπες τῶν παρασκηνιῶν ποὺ βρίσκεις στὸ μομέντο
ἀγάπες ποὖναι φλογερὲς κι' ἄλλοτε πάλι... ἀδιάφορες
ἀγάπες, ὅμως, ποὺ συχνὰ παθαίνεις... φαλιμέντο!...

Ἀγάπες εἶν' λοιπὸν πολλές, τῆς ὥρας καὶ τοῦ... γάλακτος!
ἀγάπες ποὺ θὰ λήξουνε σὲ... γάμου κοινωνία!
Κι' ἄλλες ποὺ κάθε νεαρὸς τὰ μάλα μελιστάλακτος
πάει... γι' αὐτοκτονία!...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΥΡΠΑΣΟΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Οἱ γρηὲς εἶνε πιὸ τρελλὲς ἀπὸ τὶς νέες, γιατὶ ἡ τρέλλα τους ἔχει μεγαλύτερη ἡλικία.

Ντιντερὸ

Ὁ ἔρως στὴν καρδιὰ τῆς γυναίκας μοιάζει μ' ἕνα σχῆμα χαραγμένο στὸ χιόνι, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ διαλύσῃ ἡ πρώτη ἀχτίδα τοῦ ἥλιου.

Χάϊνε

Ἡ γυναῖκα κι' ὁ λαχανόκηπος δὲν χρειάζονται πολλοὺς κυρίους.

Β. Οὐγκὼ

Οἱ γυναῖκες μοιάζουν μὲ τὰ κουδούνια, ποὺ πρὶν τὰ χτυπήσῃ κανείς, δὲν ξέρει ἀπὸ τί μέταλλο εἶνε φτιαγμένα.

Λαμαρτῖνος

Ἡ γυναῖκα εἶνε ἕνα χρυσὸ ποτῆρι, ἀπ' ὅπου πίνουμε τὴ ζωὴ καὶ τὸν θάνατο.

Σταντὰλ

Ὁ ἔρως γιὰ τοὺς γέρους, εἶνε σὰν ἥλιος μὲ χιόνι. Τοὺς θαμπώνει περισσότερο παρὰ τοὺς θερμαίνει.

Ζολᾶ

Κι' ἡ πιὸ ἐνάρετη γυναῖκα θὰ νικηθῇ ἀπὸ κάποιον. Ἂν ἐξακολουθῇ νὰ παραμένῃ ἐνάρετη, τοῦτο σημαίνει, ὅτι δὲν βρέθηκε ἀκόμα ὁ νικητής της.

Σαίξπηρ

Ἡ γυναῖκα θεωρεῖ τὸν σύζυγόν της ἀγγελικὸ μονάχα δυὸ μῆνες. Ἕνα μῆνα πρὸ τοῦ γάμου κι' ἄλλον ἕνα μετὰ τὸν ἐνταφιασμό του.

Ντ' Ἀνούντσιο

Ἡ γυναῖκα μοιάζει μὲ τὴ γάτα, ποὺ τὴ χαϊδεύουμε καὶ μᾶς τσαγρουνίζει.

Σοφοκλῆς

Ἡ φιλάρεσκη γυναῖκα μοιάζει μὲ γραμμάτιο ποὺ κυκλοφορεῖ. Ὅσο περισσότερες ὑπογραφὲς φέρει, τόσο μεγαλύτερη ἀξία ἔχει.

Ντεκομπρᾶ

Ἀπὸ δυὸ πρόσωπα ποὺ ἀγαπιοῦνται, ἰσχυρότερο εἶν' ἐκεῖνο ποὺ ἀγαπᾷ λιγώτερο.

Λασκαρᾶτος

Ὅταν οἱ γυναῖκες μᾶς ἀγαποῦν, μᾶς συγχωροῦν ὅλα τὰ ἐλαττώματά μας.

Λοῦντβιχ

Ὅταν δὲν μᾶς ἀγαποῦν, δὲν μᾶς συγχωροῦν οὔτε τὶς ἀρετές μας.

Μακράκης

Οἱ γυναῖκες δὲν βλέπουν ποτὲ τί κάνουν γι' αὐτές. Βλέπουν μόνο τί δὲν κάνουν.

Μωρὰς

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΜΟΡΦΕΣ — ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

Ἄρχισε ἡ ζεστούλα, ἐπομένως καὶ ἡ ζωή μας. Ἡ Ἀθήνα δὲν εἶνε πόλις· εἶν' ἕνα θέατρο μὲ σκηνὴ τὸ ὕπαιθρο. Ἤ, ἂν προτιμᾶτε, καταυλισμός, ὅπου κανένας δὲ μένει στὸ τσντῆρι του. Ὁποιαδήποτε ὥρα τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτὸς κτυπήσετε τὸ κουδοῦνι μιᾶς πόρτας, ἡ ὑπηρέτρια θὰ σᾶς πῇ:

—Ὁ κύριος εἶν' ἔξω.

—Καὶ ἡ κυρία;

—Ἔξω.

Στὶς λαϊκώτερες συνοικίες ἡ κυρία, ὡς γνωστόν, δὲν εἶν' ἔξω—εἶν' ἀπ' ἔξω. Στὶς καρέκλες. Ὁ Ἀμποῦ κοροΐδεψε κι' αὐτό. Οἱ Ἀθηναῖοι, λέει, κτίζουνε σπίτια γιὰ νὰ μένουν ἀπ' ἔξω. Στὴ Νορμανδία εἶνε ἀδύνατο, φυσικά, νὰ συμβῇ κάτι τέτοιο. Ἀλλ' ἐκεῖ ὁ ἥλιος εἶνε οὐράνιο σῶμα, δὲν εἶνε δρᾶμα ὅπως ἐδῶ. Καὶ τί δρᾶμα!... Τρίπρακτο, πρωΐ, μεσημέρι, βράδυ, μ' ἕνα φοβερὸ κρεσέντο. Ὅταν, τὸ δειλινό, ἐπέρχεται ἡ κάθαρσις, μὲ μιὰ δύσι, πλημμυρισμένη στὰ αἵματα σαιξπηρικῆς τραγῳδίας, εἴμαστε ὅλοι πτώματα, σὰν νὰ μᾶς ἔχουν σπάσει στὸ ξύλο. Ὁ φυστικᾶς, στὸ Ζάππειο, σέρνει τὸ καλαθάκι καὶ τὰ πόδια του σὰ μεσοκομμένος, σὰν ἀπομεινάρι κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ποιᾶς σπαρακτικῆς θεομηνίας. Οἱ ἀνατολικοὶ λαοὶ καὶ οἱ Ἱσπανοί, ποὺ πήρανε τὴν ἀράπικη ἀρχιτεκτονική, ἐδημιούργησαν ἕνα σκιερὸ ὕπαιθρο μέσα στὸ σπίτι τους: Τὸ πάτιο. Τὴν ὀρθογώνιον αὐλή, ποὺ εἶνε σὰν ἕνας μεγάλος φωταγωγὸς στὴ μέση τῆς οἰκοδομῆς. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ὅπως μαρτυροῦν τὰ σπίτια τῆς Δήλου, εἴχανε τὴν ἴδιαν ἀρχιτεκτονική. Τὰ διαμερίσματα ἦτανε γύρω σὲ μιὰν αὐλή, ποὔκλεινεν ἔξω τὸν ἥλιο—τοὐλάχιστον γιὰ τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας. Ἐκεῖ ζοῦσαν οἱ ἄνθρωποι: Ἦτανε στὸ ὕπαιθρο καὶ συγχρόνως μέσα στὸ σπίτι τους. Δὲν ξέρω γιατὶ ἡ σημερινή μας ἀρχιτεκτονική— ;;;— ἐπροτίμησε τύπους διεθνεῖς. Ἀλλ' αὐτοὶ στέλνουν τὸν Ἀθηναῖο στὸ ὕπαιθρο, νὰ καταδιώκῃ μιὰ γωνιὰ «ποὺ φυσάει». Ἔχει δημιουργηθῆ μιὰ τάξις ἀνεμολόγων, ρευματολόγων, φυσαέρηδων, ποὔχει μελετήσει «ἐξαντλητικῶς» τὸ θέμα καὶ ξέρει σὲ ποιὰ φυσάει, σὲ ποιὰ «τὸ φέρνει» καὶ «τὸ κατεβάζει»... Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἔχει δημιουργηθῆ ἡ πάνδημος ἔξοδος, τὸ ἆσθμα τῶν ὠτομπὺς ποὺ πᾶνε κι' ἔρχονται φορτωμένα, τὰ μιλιούνια τῶν μικρῶν μαγαζιῶν στὴν ἀκτὴ καὶ στὴν ἐξοχή, μὲ γλομπάκια ποὺ χορεύουν στὸ κῦμα ἢ κλαρώνουν στὰ πεῦκα σὰν ἀναρριχώμενα ἐξωτικῆς χώρας, ἤ, ἐπὶ τὸ πεζότερον, ὑπογραμμίζουνε τὴν ἀμφίβολη γεωμετρία μιᾶς ἀθηναϊκῆς μάντρας, κι' ἅμα τὴ δῆτε τὴν ἡμέρα σᾶς πιάνει ρῖγος μὲ τὰ χάλια της. Μιὰ ἄλλη Ἀθήνα ξεφυτρώνει ἄξαφνα στὶς πιὸ μακρυνές, στὶς πιὸ νεκρὲς ἕως χθὲς γωνιές: Μιὰ Ἀθήνα πρόχειρη, πανηγυριώτικη, σανιδοκαρφωμένη, στολισμένη μὲ μπούζια καὶ γεράνια στοὺς τενεκέδες, μ' ἐφήμερες περικοκλάδες, «ἥλιους» καὶ «κόσμους»—φυτὰ ποὺ δὲν κοιμοῦνται, ὅπως τὰ λουλούδια τῶν ἄλλων κήπων, ἀλλὰ ξενυχτοῦν μαζὶ μὲ τὴν πελατεία καὶ πίνουν κι' αὐτὰ καφεδάκι καὶ ρετσινίτσα καὶ παρακολουθοῦν πολιτικὴ συζήτησι. Τί ξενύχτι! Ἐλᾶτε, πέστε μου, γι' αὐτὸ τὸν ἀθηναϊκὸ θεσμό... ὥς καὶ τὰ καναρίνια, οἱ φλῶροι κι' οἱ καρδερίνες στὰ κλουβιὰ ἔχουν γίνει ξενύχτηδες· καὶ τοὺς καλύτερους κελαϊδισμούς τους ἔχουνε στὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Παντοῦ ἀντηχεῖ τὸ βούμπα—βούμπα μιᾶς κλαπαδόρας καὶ τὸ κακάρισμα ἑνὸς κλαρίνου, τὶς πιὸ ἀπίθανες ὧρες, κάτω ἀπὸ τὸ τελάρο ἑνὸς κινηματογράφου ἢ ἑνὸς καραγκιόζη ποὺ πουλάει χοντρὸ ἀλάτι τῆς κουζίνας καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ καταστρέψῃ τὸ δρᾶμα τοῦ Χατζηαϊβάτη νωρίτερα ἀπὸ τὴ μιάμιση μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἄπειρα θεατράκια, σπαρμένα σ' ὅλες τὶς συνοικίες ἐπιδεικνύουν χιλιάδες γάμπες, χιλιάδες φάλτσα λαρύγγια, λεγεῶνες συγγραφέων, συνθετῶν, μουσικῶν, χορογράφων, μπαλέττων... καὶ δὲν ἀφίνουν γείτονα νὰ κλείσῃ μάτι, ἔστω κι' ἂν τσιμπηθῇ ἀπὸ τὴ μυῖγα τσετσὲ καὶ πάσχῃ ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τοῦ ὕπνου. Οἱ πετεινοὶ ἔχουν ὅλη τὴν ἄνεσι νὰ λαλήσουν ἑπτὰ ἢ δεκαεπτὰ φορές. Ἂν δὲν περάσουν οἱ σοῦστες, μ' ὅλες τὶς δροσιὲς τῶν περιβολιῶν τῶν Πατησίων καὶ τῶν Σεπολίων γιὰ τὴ λαχαναγορὰ ὁ Ἀθηναῖος δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐκστομίσῃ τὴν κλασικὴ φράσι:

— Ἔ, δὲν τὸ χαλᾶμε;

Καὶ πρέπει νὰ περάσῃ ἄλλη μιὰ ὥρα γιὰ «νὰ χαλασθῇ». Ὁ ἥλιος ἔχει στείλει κιόλας ἕνα θαμπογάλαζο πρόσκοπο πάνω ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ Ὑμηττοῦ, ὅταν ἀρχίζουν οἱ «καληνύχτες». Καὶ τὰ ἄστρα ἔχουν λυώσει, ἕνα-ἕνα, μέσα σὲ μιὰ ζουμπρουτένια θάλασσα. Ἂν μιλήσῃ κανεὶς τότε γιὰ ἐργασία θὰ εἶνε τρελλός. Ἡ ἐργασία εἶνε ἡ πάρεργη ἀσχολία τοῦ καθενός μας.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ

ΜΕΡΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗ

Ὁ Πέτερ Ἀξγόρτυ, διάσημος κατόπιν Ἄγγλος συγγραφεύς, ὅταν ἄγνωστος ἀκόμη ἐδημοσίευε τὸ περίφημον μυθιστόρημά του «Ἐνίκησε τὸν ἔρωτα», κατεχώρησεν εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν ἑξῆς ἀγγελίαν:

«Ἑκατομμυριοῦχος, ὑψηλός, κομψός, μορφωμένος, καλὸς μουσικός, θὰ ἐνυμφεύετο δεσποινίδα, ἡ ὁποία θὰ ὡμοίαζε μὲ τὴν ἡρωΐδα τοῦ μυθιστορήματος «Ἐνίκησε τὸν ἔρωτα» τοῦ Πέτερ Ἀξγόρτυ».

Ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς ὁ ἐκδότης ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ νέαν ἔκδοσιν, ἐξαντληθείσης τῆς πρώτης.

◆◆◆

Ὁ Πιότ, ἀρχηγὸς ἄλλοτε τῆς προπαγάνδας ὑπὲρ τῆς πολυτεκνίας ἐν Γαλλίᾳ, προέβαλε τὸ ἑξῆς ἐπιχείρημα διὰ νὰ πείσῃ τοὺς Γάλλους νὰ δώσουν εἰς τὴν πατρίδα των πολλὰ τέκνα:

—Εἶνε προτιμότερον διὰ μίαν οἰκογένειαν νὰ ἔχῃ δώδεκα παιδιὰ παρὰ εἰσόδημα δώδεκα χιλιάδων φράγκων, διότι εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν δὲν θὰ ἐπιθυμήσῃ περισσότερα, ἐνῷ εἰς τὴν δευτέραν θὰ ἐπιθυμήσῃ τὰ διπλάσια.

◆◆◆

Ὁ Σαρλῶ γνωρίζει νὰ κάμνῃ λογοπαίγνια εἰς πᾶσαν περίστασιν. Ἰδοὺ ἓν ἐπὶ ἀγγλικῆς λέξεως, ἡ ὁποία σημαίνει «ἀκολουθία» καὶ «συνέχεια».

Μίαν ἡμέραν, διερχόμενος διὰ τῆς πόλεως Ἀτλαντὶκ Σίτυ, κατέλυσεν εἰς ἓν τῶν μεγαλυτέρων ξενοδοχείων. Δὲν ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας του ἢ μόνον μίαν βαλίτσαν. Εἰς τὸν κατάλογον τῶν ξένων εἶδε τὸ ὄνομα ἑνὸς πρίγκηπος «μετὰ τῆς ἀκολουθίας του» καὶ μιᾶς πριγκηπίσσης «μετὰ τῆς ἀκολουθίας της». Ὁ Τσάρλυ ἔγραψε τότε τὸ ὄνομά του ὡς ἑξῆς: «Τσάρλυ Τσάπλιν, συνέχεια αὔριον».

◆◆◆

Ὁ Αὔγουστος, λίγη ὥρα πρὸ τοῦ θανάτου του, ρώτησε τοὺς συγκεντρωμένους γύρω ἀπὸ τὴν ἐπιθανάτιο κλίνη του φίλους του πῶς εἶχε ἐκπληρώσει τὸν προορισμό του στὴ ζωή.

—Θαυμάσια! τοῦ ἀπήντησαν ἐκεῖνοι κλαίγοντας.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀπήντησεν ὁ Αὔγουστος, χειροκροτήσατε τὴν ἀποχώρησί μου.

Τὴν φράσι αὐτὴ συνήθιζαν νὰ λένε στὸ κοινὸν οἱ Ρωμαῖοι ἠθοποιοί, ὅταν ἀποχωροῦσαν ἀπὸ τὴν σκηνὴ χειροκροτούμενοι, γιατὶ εἶχαν παίξει καλὰ τὸ ρόλο τους.

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΡΩΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΟ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΥΤΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Ἀνδρέας Στεβενὸλ μιὰν ἀποκρηάτικη Κυριακὴ ποὺ καταμύνος παίρνει μέρος στὶς γιορτὲς τῆς Σεβίλλης, ἀντιλαμβάνεται μιὰ ὡραῖα γυναίκα μέσα σ' ἕνα ἀμάξι. Τῆς ρίχνει ενα κερινο αυγο. Αὐτὴ τὸ κράτησε κι' ὅταν ἀργότερα ξανασυναντήθηκαν τοῦ τὸ ἐπέστρεψε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ὁ Ἀνδρέας θέλησε νὰ παρακολουθήση τὸ ἀμάξι μὲ τὴν ὡραῖα Ἀνταλούζα μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Ἐκ τύχης ὅμως ἐνῷ ἐπέστρεφε στὸ ξενοδοχεῖο του τὸ ξανάειδε νὰ μπαίνη μέσα σὲ μιὰ σιδερένια πόρτα.

2ον

Σκέφτηκε πὼς πρὶν ἐπιχειρήση τίποτα, θἆτανε φρονιμώτερο νὰ κάνη μερικὰ προκαταρκτικά. Νὰ ζητοῦσε μερικὲς πληροφορίες γι' αὐτήν, νὰ μάθαινε τ' ὄνομά της, τὴν οἰκογένειά της, τὴν ζωή της, τὴν κατάστασί της.

Μὰ δὲν ἀπεφάσιζε νὰ κάνη ρούπι ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, πρὶν κάνη ἕνα πρῶτο διάβημα.

Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι. Ἔφτιασε τὰ μαλλιά του, ἔφερε τὸ χέρι του στὴ γραβάτα του καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθη πὼς ἦταν ἐν τάξει, χτύπησε μὲ ἀποφασιστικότητα τὸ κουδοῦνι τῆς αὐλόπορτας. Σὲ λίγο πίσω ἀπ' τὰ σίδερα τῆς πόρτας φάνηκεν ἕνας νεαρὸς ὑπηρέτης.

—Τί θέλετε, κύριε ; τοῦ εἶπε.

—Δόστε, παρακαλῶ, τὴν κάρτα μου στὴν κυρία...

—Σὲ ποιὰ κυρία ; ἐρώτησεν ὁ ὑπηρέτης μὲ ἀπαλὴ φωνή, χωρὶς ὅμως ἡ ὑποψία του νὰ ἐπηρεάζη τὸν σεβασμό.

—Στὴν κυρία ποὺ κατοικεῖ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι...

—Μοῦ λέτε, παρακαλῶ, τὸ ὄνομά της ;

Ὁ Ἀνδρέας βρέθηκε σὲ μιὰ φρικτὴν ἀμηχανία. Δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήση.

Ὁ ὑπηρέτης ἐπανέλαβε.

—Μπορεῖτε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοῦ πῆτε σὲ ποιὰν κυρία θέλετε νὰ σᾶς ἀναγγείλω ;

—Σᾶς ξαναλέω πὼς ἡ κυρία μὲ περιμένει.

Ὁ ὑπηρέτης δὲν μίλησε. Ὑπεκλίθη μονάχα καὶ ὕστερα σήκωσε ἐλαφρὰ τὰ χέρια σὰν νἄθελε νὰ πῆ ὅτι αὐτὸ ποὺ ζητοῦσεν ὁ ἄγνωστος του, ἦταν ἀδύνατο.

Κι' ἄφησε τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ τὴν ἀνοίξη κι' οὔτε νὰ πάρη τὴν κάρτα.

Ὁ Ἀνδρέας γεμᾶτος ἀπὸ ἀγανάχτησι χτύπησε κι' ἄλλη, κι' ἄλλη φορὰ τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας, σὰν νὰ χτυποῦσε στὸ σπίτι τοῦ ράφτη του ἢ τοῦ παπουτσῆ του.

—Μιὰ γυναίκα, εἶπε μέσα του, ποὺ μὲ τόσην εὐκολία ἐνδίδει σ' ἕνα φλέρτ δὲν θὰ παραξενευτῆ γιὰ τὴν ἐπιμονὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ θέλει νὰ μπῆ στὸ σπίτι της ! Ἄλλωστε ἦταν μόνη στὸ Ντελίτσια κι' ἴσως νὰ μένη μόνη της κι' ἐδῶ.

Ἔτσι τὴ φασαρία ποὺ κάνω δὲν θὰ τὴν ἀκούσαν ἄλλοι ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν.

Δὲν σκέφθηκεν ὅμως ὁ Ἀνδρέας πὼς ἡ Ἀποκρηὰ στὴν Ἱσπανία γεννάει κάποιες ἐλευθεριότητες ποὺ δὲν διαρκοῦν στὴν κοινωνικὴ ζωή.

Κι' ἐν τούτοις ἡ αὐλόπορτα ἔμενε κλειστὴ κι' ὅλο τὸ σπίτι ἦταν βυθισμένο σὲ βουβαμάρα. Οὔτε ἀκατοίκητο νἆτανε !

Τί ἔπρεπε νὰ κάνη ;

Βημάτισε λίγο κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά της,μὲ τὴν ἐλπίδα νἄβλεπε τ' ἀγαπημένο της προσωπάκι.

Μὰ τίποτα !

Καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ φύγη.

Πρὶν ὅμως ἐγκαταλείψη τὸ σπίτι ποὺ τόσο μυστήριον ἔκρυβε, ριψοκινδύνεψε μιὰν ἐρώτησι σ' ἕνα γυρολόγο ποὺ εἶχεν ἀφήσει τὶς πραμμάτειές του σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς πλατείας.

—Μήπως ξέρεις, τοῦ εἶπε, ποιὸς κάθεται σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ;

—Δὲν ξέρω, τοῦ ἀπάντησε ξερά, ὁ γυρολόγος.

Μὰ ὁ Ἀνδρέας τὸν ξαναρώτησε βάζοντάς του ἕνα δεκάρικο στὸ χέρι.

—Πρέπει νὰ μοῦ πῆς ἀμέσως!

—Κι' ὅμως δὲν ἔπρεπε νὰ σᾶς πῶ. Γιατὶ ἡ κυρία ποὺ κάθεται κεῖ μέσα εἶνε πελάτισσά μου καὶ σὰν μάθη πὼς μιλάω γιὰ αὐτῆνε θὰ ἀπαγόρευε στὸ προσωπικό της νὰ ψωνίζουνε ἀπὸ μένα. Θὰ προτιμοῦσαν τότε τὸν Φουλᾶνο, ποὺ πουλάει μισαδειανὰ κουτιά.

»Μὰ πάλι δὲν πρόκειται νὰ πῶ τίποτις τὸ κακό. Δὲν θὰ σᾶς πῶ παρὰ τὸ ὄνομά της μόνο.

»Λοιπόν, ἡ κυρία ποὺ κάθεται κεῖ μέσα εἶνε ἡ Σενόρα δόνα Κονσεψιὸν Περέζ, γυναίκα τοῦ Δὸν Μανουὲλ Γκάρτσια.

—Στὴ Σεβίλλη μένει ὁ ἄνδρας της;

—Ὄχι. Ὁ ἄνδρας της εἶνε τώρα στὴ Βολιβία.

—Τί εἶνε αὐτό;

—Στὴ Βολιβία, σᾶς εἶπα, σ' ἕνα τόπο τῆς Ἀμερικῆς.

◆◆◆

Ὁ Ἀνδρέας δὲν ἤθελε γιὰ τὴν ὥρα νὰ μάθη τίποτε ἄλλο. Ἄφησε νὰ πέση μπρὸς στὰ πόδια τοῦ γυρολόγου ἕνα ἀκόμα νόμισμα κι' ἀναμίχθηκε μὲ τὸν κόσμο, ἔχοντας στὸ μυαλό του νὰ πάη στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ ἔμενε.

Ἕνας περίεργος δισταγμός, μιὰ ἀναποφασιστικότης, τοῦ κρατοῦσαν τὸ εἶνε.

Ἂν καὶ ὁ σύζυγος ἔλειπε δὲν πίστευε πὼς εἶχε μὲ τὸ μέρος του καμμιὰν ἐλπίδα ἐπιτυχίας.

Ὁ πραμματευτὴς αὐτὸς ποὺ γνώριζε καθὼς φαίνονταν πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα νόμιζε πὼς μποροῦσε νὰ πῆ, ἄφινε μὲ τὸ ὕφος του νὰ μαντέψη κανεὶς πὼς ὑπῆρχε κάποιος ἐραστής.

Τότε σκέφθηκε πὼς εἶχεν ἀκόμα δέκα πέντε μέρες στὴ διάθεσί του, γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὸ Παρίσι. Σ' αὐτὸ ὅμως τὸ μικρὸ διάστημα θὰ μποροῦσε νὰ τὰ καταφέρη καὶ μάλιστα μὲ μιὰ γυναίκα ποὺ χωρὶς ἀμφιβολία εἶχε δοσμένη τὴν καρδιά της;

◆◆◆

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις μπῆκε στὸ ξενοδοχεῖο του, ὅταν ὁ θυρωρὸς τοῦ εἶπε.

—Ἕνα γράμμα γιὰ σᾶς, κύριε Ἀνδρέα.

Τὸ πανόγραμμα ὅμως δὲν εἶχε κανένα ὄνομα, καμμιὰ διεύθυνσι.

—Εἶσαι βέβαιος πὼς αὐτὸ τὸ γράμμα εἶνε γιὰ μένα;

—Τώρα μόλις μοῦ τὸ δώσανε καὶ μοῦ εἴπανε νὰ τὸ δώσω στὸν κ. Ἀνδρέα Στεβενόλ. Ἀμέσως ὁ Ἀνδρέας ξέσχισε τὸ φάκελλο καὶ τράβηξε ἕνα ἀνοιχτογάλαζο χαρτάκι.

Διάβασε:

«Ὁ κ. Ἀνδρέας Στεβενὸλ παρακαλεῖται νὰ μὴ κάνη τόση φασαρία, νὰ μὴν λέη τ' ὄνομά του καὶ νὰ μὴ ζητῆ νὰ μάθη τὸ δικό μου.

Ἂν ὅμως αὔριο κατὰ τὶς 3 τὸ ἀπόγευμα περπατάη στὴν ὁδὸν Ἐμπάλμε, ἕνα ἀμάξι ποὺ θὰ περάση δίπλα του, εἶνε δυνατὸν νὰ σταματήση!...».

—Ἀπρόοπτα ποὺ ἔχει ἡ ζωή, σκέφτηκεν ὁ Ἀνδρέας.

Καὶ ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα τοῦ ξενοδοχείου του, σχεδίαζε πὼς θὰ συμπεριφέρονταν καὶ τί θἄλεγε στὴ νέα γυναίκα κατὰ τὴν πρώτη τους συνάντησι.

Καὶ ἀναζητοῦσε ποιὸ ἀπὸ ὅλα τὰ ὑποκοριστικὰ τοῦ ὀνόματός της θὰ τῆς πήγαινε ὡραιότερα.

Κοντσεψιόν, Κόντσα,

Κοντσίτα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἀνδρέας θύπνησε μέσα σὲ μιὰ λαμπρὴ φωτοχυσία. Τὸ φῶς τοῦ ἥλιου ἔμπαινε θριαμβευτικὰ ἀπ' τὰ τέσσερα παράθυρα τοῦ ἐξώστη του.

Καὶ χίλιων λογιῶν θόρυβοι ἀπ' τὴν πόλι φθάναν ὣς τ' αὐτιά του.

Ποτέ του δὲν θυμώντανε νὰ ξύπνησε τόσο κεφᾶτος ὅσο κεῖνο τὸ πρωϊνό. Ἄνοιξε διάπλατα τὰ χέρια του κι' ὕστερα τἄκλεισε πάνω στὸ στῆθος του. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἔτσι ἤθελε νὰ δώση στὸν ἑαυτό του τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς προσεχοῦς ἀγκαλιάσματος.

—Ὡραία ποὖναι ἡ ζωή, ξανάπε χαμογελῶντας.

Καὶ συνέχισε:

—Χτὲς ἀκόμα αὐτὴν τὴν ὥρα ἤμουνα κατάμονος, χωρὶς κανένα σκοπό, χωρὶς καμμιὰ σκέψι. Ἕνας ἁπλὸς περίπατος ἄρκεσε γιὰ νὰ γίνω διαφορετικός.

Ποιὸς πιστεύει πὼς ἡ ζωὴ ἔχει μονάχα ἀρνήσεις, περιφρονήσεις κι' ἀναμονή. Ζητᾶμε τὶς γυναῖκες κι' αὐτὲς μᾶς παραδίδονται. Γιατὶ ἄλλωστε νὰ συμβαίνη τ' ἀντίθετο;

Ὕστερα, ἄφησε τὸ κρεββάτι του κι' ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι γιὰ νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν τὸ λουτρό του.

Κατόπιν πῆγε πρὸς τὸ παράθυρο, κόλλησε τὸ μοῦτρο του στὸ τζάμι κι' ἀπ' ἐκεῖ ἀπεθαύμαζε τὴν ἡλιόλουστη πλατεία.

Τὰ σπίτια γύρω εἶχαν μιὰ γοητευτικὴ ἀνταύγεια ποὺ μόνον στὴ Σεβίλλη ἀπαντιέται. Εἶχαν πάρει ἕνα χρῶμα ποὺ ἔμοιαζε μὲ χρωματιστὰ γυναικεῖα φορέματα!

Ἦταν ἐκεῖ σπίτια μὲ χρῶμα κρὲμ καὶ μὲ κορνίζες κάτασπρες, ἄλλα ἐλαφρῶς ρόδινα, ἄλλα ἀνοιχτοπράσινα καὶ ἄλλα μενεξεδιά.

Ποῦ τὰ σπίτια τοῦ Κάντιξ καὶ τῆς Μαδρίτης, μὲ τὰ μολυβένια των χρώματα ἢ καὶ τὰ σπίτια τοῦ Σερὲζ μὲ τὸ ἐκτυφλωτικό των κάτασπρο.

Στὴν πλατεία φορτωμένες οἱ πορτοκαλλιὲς ἀπὸ καρποὺς καὶ ἀπὸ τὶς βρύσες ξεχύνονταν ἄφθονο τὸ νερό.

Τὰ κορίτσια ἀλληλοπειράζονταν, κρατῶντας μὲ τὰ δυὸ χέρια των τὶς ἄκρες τῶν σαλιῶν των, σὰν τὶς γυναῖκες τῆς Ἀραβίας ὅταν κρατοῦνε τὸ χαΐκι των.

Κι' ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἀπ' τὴν πλατεία, ἀπ' τὴ λεωφόρο, ἀπ' τὰ δρομάκια, τὰ κουδουνίσματα τῶν μουλαριῶν ἠχοῦσαν χαρμόσυνα στ' αὐτιά του!

Ὁ Ἀνδρέας συλλογίστηκε πὼς μονάχα στὴ Σεβίλλη μποροῦσε νὰ ζήση κανεὶς τόσον εὐτυχής.

Κι' ἀφοῦ κατόπιν ἀποτέλειωσε τὸν πρωϊνό του καλλωπισμό, ἔπιε ἕνα φλυτζάνι σοκολάτα κι' ἐβγῆκε χωρὶς σκοπό, στὸ δρόμο.

Ἡ τύχη ποὺ πάντα ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο στὰ τυφλά, τὸν ἔκανε νὰ πάρη τὸν συντομώτερο δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο του στὴν πλατεία τοῦ θριάμβου.

Μὰ μόλις ἔφθασε ἐκεῖ θυμήθηκε τὶς προφυλάξεις ποὺ τοὖχε συστήσει τὸ γράμμα, καὶ γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ δυσαρεστήση τὴν «ἐρωμένη» του περνῶντας ἀπὸ τὸ σπίτι της ἢ γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ τῆς δείξη ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ τὴν ἰδῆ νωρίτερα, πῆρε τὸ ἀντίθετο πεζοδρόμιο, χωρὶς οὔτε τὸ κεφάλι του νὰ στρίψη πρὸς τὰ ἀριστερά.

Κι' ἀπ' ἐκεῖ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ Ντελίτσια.

Τὸ χαριτωμένο ἐκεῖνο πάρκο εἶχε πάρει τὴν ὄψι κουζίνας. Ἀπ' τὴν ἀποκρηάτικη μάχη τῆς προηγουμένης, τὰ κομφετὶ ἔσχημάτιζαν στρῶμα μαζὶ μὲ τὰ κέρινα φλούδια τῶν αὐγῶν.

Τώρα τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν ἔρημο, γιατὶ ξανάρχιζε ἡ Σαρακοστή. Ἐνῷ περπατοῦσε, ἀπὸ μιὰ δενδροστοιχία εἶδε νὰ τὸν πλησιάζη κάποιος ποὺ τὸν γνώριζε.

— Καλημέρα, Δὸν Ματέο, τοῦ εἶπε δίνοντάς του τὸ χέρι, δὲν τὄλπιζα νὰ σὲ συναντήσω δῶ.

—Τί νὰ κάνω, τοῦ ἀπάντησε, ἀφοῦ εἶμαι μόνος, ἔρημος καὶ χωρὶς δουλειά. Περπατῶ κάθε πρωΐ καὶ βράδυ. Τὴν ἡμέρα διαβάζω ἢ παίζω χαρτιά. Ἔτσι κυλᾷ ἡ ζωή μου. Δὲν εἶνε βέβαια καὶ πολὺ εὐχάριστη.

—Ναί, μὰ ἂν πιστέψω τί λέει ὁ κόσμος, οἱ νύχτες σοῦ ἀποζημιώνουν τὴν μονοτονία τῆς ἡμέρας.

—Σφάλλονται ὅσοι τὸ λένε αὐτό. Ἀπὸ σήμερα κι' ὣς που νὰ πεθάνω, κανεὶς δὲν θὰ ἰδῆ μιὰ γυναίκα στὸ πλάϊ τοῦ Δὸν Ματέο Διάζ.

»Ἀλλὰ ἂς μὴ μιλᾶμε πιὰ γιὰ μένα. Θὰ μείνετε πολὺ καιρὸν ἀκόμα ἐδῶ;

Ὁ Δὸν Ματέο Διὰζ ἦταν ἕνας Ἱσπανός, ἕως σαράντα χρόνων. Ὁ Ἀνδρέας τὸν εἶχε γνωρίσει κατὰ τὴν πρώτη του διαμονὴ εἰς τὴν Ἱσπανία.

Ὁ Δὸν Ματέο ἦταν ἕνας τύπος ποὺ ἔδινε μεγάλη σημασία σὲ μερικὰ πράμματα ποὺ ἕνας ἄλλος δὲν θἄδινε καμμιὰ προσοχή. Ἔμοιαζε σὰν ποιητὴς ὅταν μιλοῦσε μὲ τὸ στομφῶδες του ὕφος.

Μὰ αὐτὸ δὲν εἶχε τίποτα τὸ ματαιόδοξο, κάθε ἄλλο δὲ ἐπρόδιδε παρὰ ἄνθρωπο κουτό.

Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ πολλὴ μόρφωσι μὰ ποὺ ἡ μεγάλη του περιουσία τοῦ εἶχεν ἀφαιρέσει κάθε δρᾶσι.

Ἀλλὰ ὅλος ὁ κόσμος ἤξερε πὼς ὁ κοιτῶνας του εἶχε φιλοξενήσει τὶς ὡραιότερες γυναῖκες.

Γι' αὐτὸ ὁ Ἀνδρέας ἔμεινε ἔκπληκτος σὰν τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ λέη πὼς εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ ἡσυχάση.

Περπατήσαμε μαζὶ γιὰ λίγο κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, ποὺ ὁ Δὸν Ματέο δὲν ἔπαυε νὰ θαυμάζη.

—Θὰ ἔχετε ἀκούσει, τοῦ εἶπε, ὅτι κάποιος ξένος πρεσβευτὴς ἔλεγε ὅτι ἀπ' ὅλα τὰ ποτάμια τοῦ κόσμου προτιμοῦσε τὸν Μαντζανάρες, γιατὶ ἦτανε... πλωτὸς κι' ἀπ' ἀμάξια ἀκόμα!

»Μὰ κυττᾶχτε καὶ τὸν δικό μας τὸν Γουαδαλκιβίρ...

»Στὰ εἴκοσι χρόνια ποὺ ταξίδεψα εἶδα ἕνα σωρὸ ποτάμια. Τὸν Γάγγη, τὸν Νεῖλο, ποτάμια πολὺ πιὸ μεγάλα καὶ κάτ' ἀπὸ φῶς πολὺ πιὸ ζωηρό. Μὰ πουθενὰ δὲν εἶδα αὐτὴ τὴ μεγαλοπρέπεια. Ὁ χρωματισμός του εἶνε ἄφθαστος. Θἄλεγε κανεὶς πὼς κάτ' ἀπ' τὶς γέφυρές του τρέχει χρυσάφι. Αὐτὸ εἶνε ὁ πλοῦτος τῆς Ἀνδαλουσίας.

»Ὕστερα μιλήσανε γιὰ τὴν πολιτική, ὁ Δὸν Ματέο ἦτανε βασιλικός, καὶ κατόπιν γιὰ τὴν Ἱσπανία.

—Ἀγαπῶ τὸν τόπο μου, εἶπε, τὰ βουνά του, τὶς πεδιάδες του. Ἀγαπῶ τὴ γλῶσσα του, τὸ ἐθνικό του ἔνδυμα καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Ὕστερα μὲ μιὰν ἀκατάσχετη φλυαρία τοῦ μίλησε γιὰ ἕνα σωρὸ πράμματα ποὺ εἶχαν σχέσι μὲ τὴν ἱστορία τῆς Ἱσπανίας καὶ μὲ τὴν καταγωγὴ τῶν Ἱσπανῶν.

Καὶ σὰν τέλειωσε:

— Πιστεύω πὼς θὰ θελήσετε, τοῦ εἶπε, νὰ φᾶμε μαζὶ τὸ μεσημέρι. Ἡ «Χουέρτα» μου εἶνε κοντὰ στὴν ὁδὸν Ἐμπάλμε. Σὲ μισὴ ὥρα θἄμαστε ἐκεῖ καὶ ἂν δὲν στενοχωρηθῆτε θὰ σᾶς κρατήσω ἕως τὸ βράδυ.

—Θὰ ἦταν ἀδιακρισία μου, τοῦ εἶπεν ὁ Ἀνδρέας ἂν δὲν δεχόμουν. Ἀλλὰ μονάχα γιὰ τὸ μεσημέρι γιατὶ τὸ βράδυ ἔχω μιὰ συνάντησι ἀπ' τὴν ὁποία δὲν μπορῶ νὰ λείψω.

—Μὲ καμμιὰ γυναίκα, βέβαια! Καλὰ κάνετε. Κι' ἐγὼ σὰν εἶχα τὴν ἡλικία σας ὅλο μὲ γυναῖκες περνοῦσα τὶς ὧρες μου.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ προσεχές.

Η ΑΘΗΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΘΥΜΗ ΟΨΙ ΤΗΣ

ΤΑ ΔΑΝΕΙΚΑ

— Δάνισέ μου κυρὰ Παγώνα ἕνα πεννντάρι.

—Δυστυχῶς κυρὰ Ζαμπέτα μου δὲν ἔχω παρὰ 20 δραχμές.

—Τότε δόστες μου αὐτὲς καὶ μοῦ χρωστὰς ἄλλες 30.

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ

ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ὁ ποδόγυρος ἦταν κείνη, τὴν ἐποχὴ... θρῦλος γιὰ μένα. Τρομερὲς... ἀπραξίες...

Καὶ θὰ ἤμουν ἀκόμα στὴν ἴδια κατάσταση ἂν δὲν παρουσιαζόταν μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία ἐπιδείξεως τῆς... ἀξίας μου.

Κι' ἀλήθεια μιὰ μέρα διάβασα στὸν «Νεάζοντα Μεσήλικα» τὴν ἀκόλουθη δήλωση :

«Νέα ὡραιοτάτη, ἠθική, ζητεῖ νὰ γνωρίση καλῆς οἰκογενείας νέον. Σκοπὸς τῆς ψυχικῆς ἀνωτερότητος. Γράψατε :

Δίδα Εὐθυμίαν Π. Πόστ — Ρεστάντ Περιοδικοῦ «Ν. Μεσ.»

Ἔτριβα τὰ χέρια μου ἀπὸ χαρά

«Θαυμάσια εὐκαιρία συλλογιζόμουν».

Κι' «ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον ! » Κάθουμαι καὶ γράφω μιὰ... θαυμάσια ἐπιστολὴ :

Ἀγαπητὴ Δεσποινὶς Εὐθυμία.

Ἔλαβα τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ καλοῦ περιοδικοῦ μας καὶ μὲ μεγάλη μου χαρὰ ἀνέγνωσα τὴν θαυμασίαν «μικρὴν ἀγγελίαν» σας.

Ὢ ! ἀγαπητὴ δεσποινίς, εἶσθε ἄγγελος χαρᾶς καὶ ἀγαλιάσεως...»

Κλπ., κλπ., κλπ,

Ἡ θαυμασία μου ἐπιστολὴ συνεχιζόταν στὸ ἴδιο στὺλ μέχρι τέλους, ὑπόγραψα καὶ τὴν ἔστειλα. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἔλαβα τὴν ἀπάντηση :

«Ἀγαπημένε μου (!) ἔγραφε.

Πόση κομψότης στὸ γράμμα σου!... Πόση λεπτότης !.... Μὰ θὰ εἶσαι σίγουρα ποιητής, γεννημένος γιὰ νὰ γράφης αὐτὰ τὰ ὡραῖα γράμματα.

Κάτω ἀπὸ τὶς γραμμὲς του, διέγνωσα μιὰ ψυχὴ τρυφερή, γεμάτη ἁγνὴ ἀγάπη κι' ἀδελφικότητα. Μπράβο !... Εὕρηκα τὸν ἰδεώδη τύπο τοῦ φίλου καὶ ἀδελφοῦ. Τώρα ἡ μοναξιά μου θὰ ἐξαφανισθῆ...»

Καὶ γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογῶ ἡ ἀλληλογραφία αὐτὴ ἡ... μελιστάλακτος διήρκεσεν ὡς τρεῖς μῆνες!... Στὸ τέλος συνέβη ἕνα γεγονὸς ποὺ στάθηκε ἱστορικὸ γιὰ μένα : Σ' ἕνα της γράμμα μοῦ ἔδινε ραντεβοῦ γιὰ μιὰ μέρα. «Ὁδὸς τάδε, ὥρα τάδε.»

Περιττὸ βέβαια νὰ πῶ πὼς γιὰ νὰ ἑτοιμασθῶ κείνη τὴν ἡμέρα χρειάσθηκα... ὡς δύο ὧρες !

Πραγματικά, λοιπόν, βρέθηκα ἕτοιμος τὴν ὡρισμένη ὥρα.

Ἡ καρδιά μου πήγαινε νὰ σπάση ἀπὸ χαρά. Ἤμουν εὐτυχισμένος. Κι' ἔκανα πλῆθος σχέδια κι' ὑπολογισμούς. «Θὰ πᾶμε μαζί. Ἐκεῖ, θὰ δοῦμε τὸ τάδε ἔργο, θὰ... θὰ... θὰ...»

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ἄρχισα ν' ἀνυπομονῶ. Καὶ θὰ βαριόμουν τρομερὰ ἂν δὲν ἔκανα βόλτες...

Ὥσπου, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἄπειρες βόλτες, ἀντικρύζω ἀπὸ μακρυὰ ἕνα τρομερὸ θέαμα ποὺ ἀκόμα καὶ σήμερα ὅταν τὸ θυμοῦμαι... ἀνατριχιάζω : Εἶδα σὲ ἀπόσταση ἑκατὸ βημάτων νὰ παρουσιάζεται μιὰ ξερακιανὴ κυρία ὡς πενήντα χρόνων !

Κρύος ἱδρῶτας μ' ἔλουσε σύγκορμο. Κάνω κανονικὴ μεταβολὴ καὶ φεύγω. Ἀπὸ τότε οὐδέποτε ξαναζήτησα γνωριμία μὲ «δεσποινίδες» μέσω τῶν «σαλονιῶν» τῶν διαφόρων περιοδικῶν. Σ. Μάρς-

ΜΙΑ ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΦΑΝΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. ΣΩΝΙΜ.

— Μιὰ σπαρταριστὴ καμπάνια...

— Κάτι ποὺ νὰ μυρίζη φρεσκάδα, δροσιά...

Αὐτὲς οἱ λίγες παραγγελίες ἐδόθησαν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου πρὸς τὸν ἑαυτόν μου καὶ ἄρχισα νὰ γυρεύω τὸ θέμα μου.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὤβρω.

Ὅπως εἶνε δύσκολο, νἄβρη κανεὶς τίτλο ἐφημερίδος ἢ περιοδικοῦ ἀδήλωτο, ἔτσι εἶνε δύσκολο νἄβρης κι' ἕνα θέμα, σπαρταριστό, δροσερό, φρέσκο.

Ἀφῆστε ποὺ ὅλοι οἱ γράφοντες—κι' ἔχουν πληθύνει ἐπικινδύνως—κυνηγοῦν αὐτὰ τὰ σπαρταριστὰ θέματα — καὶ διατείνονται ὅτι τὰ ἔχουν... μονοπώλιο, ἂν καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἀφίνουν παληὰ ἐφημερίδα ἢ περιοδικὸ ποὺ νὰ μὴ τ' ἀντιγράφουν. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, ποὺ πραγματικά, ἔχουν πρωτότυπες ἰδέες. Αὐτὸ τὸ ὁρκίζομαι, ἄνευ πάθους καὶ ἄνευ φόβου. Στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, σᾶς ἐπαναλαμβάνω. Ἔτσι νὰ χαρῶ, ὅ,τι ἀγαπῶ...

Κι' ἔτσι, ἐμεῖς οἱ δυστυχισμένοι δὲν προφταίνουμε νὰ βροῦμε τὸ θέμα μας. (Παρένθεσις: Κάποτε κι' ἂν τὸ βροῦμε, ἔχουμε τὴ βλακεία νὰ τὸ εἰποῦμε καὶ τὴν ἄλλη τὸ πρωΐ τὸ βλέπουμε δημοσιευμένο. Ἢ ἀκόμη χειρότερα: τὸ δίδομε γραμμένο, βάζουμε ἕνα κτυπητὸ τίτλο, ὅπως π. χ. «Θέλω νὰ γίνω θεατρίνα». Πληρώνουμε καὶ ταχυδρομικά, γιὰ νὰ τὤχη γρήγορα ὁ κ. Διευθυντής, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ λείπουμε, κι' αὐτὸς ὁ καϋμένος, κρατάει τὸν τίτλο ποὺ τ' ἀρέσει καὶ τὸ γράφει ὁ ἴδιος. Ἀφερίμ του, ὡς τόσο, ὅπως λὲν καὶ οἱ Τοῦρκοι.Κλείνει ἡ παρένθεσις). Δὲν προφταίνουμε, λοιπόν, νὰ βροῦμε τὸ δροσερό, πικάντικο θέμα μας—ἀφοῦ τόσοι πολλοὶ εἶνε οἱ... θεματοκυνηγοί...

◆◆◆

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν θὰ τὴν πάθω. Ὄχι! Τὸ θέμα τὸ ηὗρα καὶ θὰ τὸ γράψω καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσω, χωρίς... μεσάζοντας.

Ποιὸ εἶνε;

Μὰ θὰ τὸ διαβάσετε ἀμέσως. Δὲν θὰ πάρω συνέντευξι μὲ τοὺς συνεργάτας τῆς «Εὐρώπης», ὅπως ἐπὶ παραδείγματι κάνει τώρα τελευταῖα ἕνα συνάδελφο περιοδικό. Δὲν θὰ τοὺς ρωτήσω ἂν εἶνε καλὰ παιδιὰ ἢ ἂν εἶνε ἢ ἂν πρόκειται νὰ γίνουν μεγάλοι συγγραφεῖς. Δική τους δουλειὰ εἶνε κι' ἀπ' ὅ,τι γράφουν θὰ κριθοῦν.

Εἶνε ὅμως κάποιοι ἄλλοι—ποὺ δὲν τοὺς ξέρουν οἱ ἀναγνῶσται μας, μήτε θὰ τοὺς μάθουν ποτέ. Οἱ ἀφανεῖς ἐργάται τῆς ἐκδόσεως τῆς «Εὐρώπης». Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ παιδεύονται κι' αὐτοί, κι' ἂς μὴ μουντζουρώνουν ...χαρτιά.

Ἂς σᾶς τοὺς παρουσιάσω λοιπόν, μὲ τὴν σειράν των.

◆◆◆

Ἡ καθαρίστρια, εἶνε πρόσωπον πολὺ - πολὺ ἐνδιαφέρον. Πρῶτα - πρῶτα, γιατὶ ξυπνάει στὶς τρεῖς τὸ πρωΐ. Ἀκριβῶς, ὅταν ὅλοι ἐμεῖς πηγαίνουμε νὰ κοιμηθοῦμε.

Αὐτὴν λοιπὸν τὴν κυρία, γιὰ νὰ τὴν συναντήσω, δὲν κοιμήθηκα μιὰ ὁλόκληρη νύκτα. Ἀντὶ νὰ πάω σπίτι μου, στὶς τρεῖς τὸ πρωΐ, διευθύνθηκα στὰ γραφεῖα τῆς «Εὐρώπης». Ὁ θυρωρὸς ἔλειπε κι' ἐχρειάσθηκε νὰ χτυπήσω. Σὲ λίγο, ὅταν ἡ πόρτα ἄνοιξε, ἔκανα τὴν γνωριμία της.

— Εἶστε ἡ καθαρίστρια; τὴν ρώτησα.

— Μάλιστα, κύριε.

— Σὲ θέλω μιὰ στιγμούλα.

— Ἐμένα; ρώτησε μ' ἔκπληξι.

— Ἐσᾶς.

— Ὁρίστε, ἀφέντη.

— Πᾶμε στὸ γραφεῖο.

Ἡ γυναίκα ἄρχισε νὰ θορυβεῖται. Τέτοια ὥρα, τί νὰ τὴν ἤθελα;...

Βγαίνοντας στὴ σκάλα, τὴν καθησύχασα. Τῆς εἶπα τὴν ἰδιότητά μου.

Μὰ ὅταν μπήκαμε στὸ γραφεῖο, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ, εἶδα πὼς ἡ καθαρίστριά μας δὲν ἦταν γρηά. Ἦτανε ἕνα κορίτσι στρουμπουλό, μὲ ἕνα ὡραῖο πρόσωπο, δυὸ μαῦρα μάτια κι' ἀκόμη δυὸ χείλη κατακόκκινα ἄνευ βοηθείας κραγιονίου.

— Καθῆστε, τῆς εἶπα.

—Μά... μά... δὲν εἶνε ἀνάγκη.

— Ὄχι... καθῆστε... Ἔχουμε νὰ μιλήσουμε...

»Πῶς σᾶς λένε; τὴν ρώτησα.

— Ἀφροδίτη, κύριε...

— Ὄνομα καὶ πρᾶμμα.

Ἡ καθαρίστρια κατέβασε τὰ μάτια της, σὰν νὰ ντράπηκε.

Μ' αὐτὸ δὲν σήμαινε τίποτα.

— Ἔλα, Ἀφροδίτη, τῆς εἶπα. Πές μου γιὰ τὴ δουλειά σου.

— Ποιὰ δουλειά, κύριε;... Δὲν ἔχω καμμιὰ δουλειά.

— Πρῶτα - πρῶτα, πόσες ὀκάδες χαρτὶ βγάζεις ἀπὸ δῶ μέσα;

— Μὰ ἐξαρτᾶται... Ἀναλόγως ...ὅταν ἔχετε φούργιες, βγάζω καὶ δυὸ ὀκάδες.

— Τόσο πολύ;

— Μὰ τόσο, κύριε... Βλέπετε τὸν τελευταῖον καιρό, γράφουν ὅλοι. Νά, τὶς προάλλες, ἔγραψε ἕνα τραγοῦδι κι' ἡ μικρή μου ἀδερφή... Ἡ Νταίζη...

— Νταίζη λὲν τὴν ἀδελφούλα σου;

— Ναί, κύριε... Πῶς νὰ τὴν λέν ; Γαρουφαλλιά... Πέρασε κεῖνος ὁ καιρός... Κι' ἐμένα μὲ φωνάζουν Φρίντα...

Ἀλλὰ τὰ παρὰ κάτω δὲν σᾶς ἐνδιαφέρουν. Ὑποθέτω πὼς τὴν γνωρίσατε τὴν καθαρίστριά μας. Ἔστω καὶ ἀπό... μακρυά. Ἀπὸ κοντά, ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάη!...

◆◆◆

Τώρα ἔχουμε τὸ γραμματοκομιστή.

Αὐτὸν τὸν πέτυχα ξυπνῶντας κάπως νωρίτερα. Κατὰ τὶς δέκα. Στὶς δεκάμισυ, φυλάοντας καραοῦλι, κοντὰ στὸ γραμματοκιβώτιο, τοὔβαλα χέρι.

— Καλημέρα σας, κύριε ταχυδρόμε.

— Καλημέρα, μ' ἀπάντησε ἀγκωμαχῶντας ἀπὸ τὸ βάρος ποὺ κρατοῦσε.

— Γράμματα εἶνε ὅλα αὐτά; τὸν ρώτησα.

— Γράμματα κι' ἐπιστολὲς—ποὺ νὰ πάρη ὁ διάβολος. Βλέπετε, σήμερα ὅλοι γράφουν. Μὲ τρισήμισυ δραχμὲς κάνεις τὴ δουλειά σου... Οὔτε καφὲ δὲν πίνεις σήμερα μὲ τρισήμισυ ψωροδραχμές.

— Καὶ ποιοὶ παίρνουν περισσότερα γράμματα; Οἱ ἄντρες ἢ οἱ γυναῖκες;

— Μὰ θέλει ρώτημα; Ἡ στατιστική μας βάζει 80 % στὶς γυναῖκες καὶ 20% στοὺς ἄνδρες.

— Μὰ τόσο πολλά;

— Τόσο βέβαια. Τὸ σήμερον ἡ γυναίκα θριαμβεύει...

Καὶ γέλασε συνάμα.

Ὕστερα, βλέποντας πὼς τὸν κύτταζα παράξενα, μὲ ρώτησε:

— Μπᾶς καὶ δὲν πιστεύτε;...

Καὶ πλησιάζοντας κοντήτερα:

— Δὲ μοῦ λέτε, ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ λαβαίνει τὸ περιοδικό, τὰ περισσότερα δὲν εἶνε ἀπὸ γυναῖκες;

Τώρα γέλασα κι' ἐγὼ καὶ τὸν ἄφησα νὰ πάη νὰ ἐλαφρώση ἀπὸ τὸ βάρος τῶν γυναικείων... ἀνομημάτων.

◆◆◆

Τὸ παιδὶ τοῦ γραφείου, τὸ ηὗρα πρόχειρα.

— Ἔλα δῶ, Σέργιε.

»Ἔχεις γράψει ποιήματα;

Ὁ μικρὸς ἐκοκκίνισε.

— Μίλα, λοιπόν.

— Ναί, κύριε.

— Πολλά;

— Μὰ ἔχω ἕνα τετραδιο γεμᾶτο.

— Μπράβο!

— Κι' εἶνε καὶ καλά, πρόσθεσε. Ἂν θέλετε νὰ τὰ δῆτε...

Κεραμίδα! Κι' αὐτὸς σὲ μένα ἔπεσε.

— Καμμιὰ ἄλλη ὥρα.

— Τότε, νὰ σᾶς δώσω ἕνα θεατρικὸ ἔργο, κύριε. «Μετὰ τὸν ἔρωτα». Εἶνε ἕνα συμβολικὸ δραματάκι, ποὺ θὰ χαλάση κόσμο...

Ἔσπασα στὰ γέλοια

◆◆◆

Ἀλλ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐμπῆκε ὁ καφετζῆς.

— Μίλτο!

— Διαταγάς!

— Πόσους καφέδες δίνεις τὴν ἡμέρα;

— Ἑκατό.

— Στὸ γραφεῖο;

— Τοὺς πενῆντα.

— Τόσους πολλούς;

— Μὰ σεῖς πίνετε δέκα.

— Καὶ δὲ σοῦ κάνει ἐντύπωσι;

— Καμμιά... Οἱ γραφιάδες τὸν ἔχουν γιὰ κολυβοζοῦμι τὸν καφέ.

— Ἐσὺ πίνεις καφφέδες;

— Τίποτε ἄλλο.

— Καὶ δὲν ἔγραφες ἀκόμη;

Ὁ Μίλτος ἀκούμπησε τὸ δίσκο στὸ τραπέζι καὶ πλησιάζοντας, μοῦ ψιθύρισε:

— Ἔχω γράψει ἕνα ρωμάντζο.

— Μωρὲ μίλα καλά

— Στὴ ζωή μου.

— Καὶ πῶς τὸ λές;

— Ἀπόψε θὰ σ' ἐκδικηθῶ!...

— Μπράβο, Μίλτο!

— Δὲν τὸ πιστεύετε;

— Πῶς νὰ μὴν τὸ πιστέψω; Ἀφοῦ θὰ τὴν ἐκδικηθῆς...

— Τὴν ἀφιλότιμη, μοὔφαγε τὰ τζιγέρια. Νὰ λοιπὸν κι' ἐγώ. Τὴν ἔκαμα ρωμάντζο.

— Μπράβο, Μίλτο. Καὶ σ' ἀνώτερα.

— Τί ἀνώτερα; Ἐλᾶτε, πέστε τὸ καλὸ λόγο... Θὰ τὸ δημοσιεύσετε;

◆◆◆

Ἔφυγα κι' ἀκόμη τρέχω. Ἀλλὰ τὸ θέμα μου ὑποθέτω θὰ σᾶς ἀρέση. Δὲν εἶχε πολὺ χιοῦμορ, ἀλλ' ἔτσι πρόφτασα κι' ἔφτασε ἕως στὶς στῆλες αὐτές. Ἀλλοιῶς θὰ μοῦ τὤκλεβαν κι' αὐτὸ οἱ χιουμορισταί.

ΣΩΝΙΜ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ

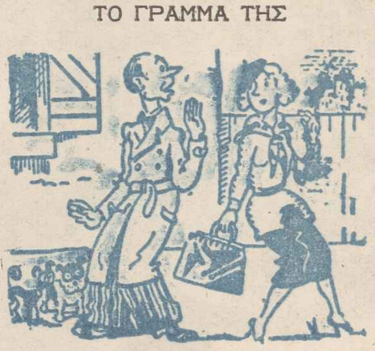

— Στὸ καλὸ ἀγάπη μου κι' ὅταν χρειασθῆς χρήματα νὰ μοῦ γράψης...

— Ναὶ ἀγάπη μου, εὐχαριστῶ. Μεθαύριο θἄχης κι' ὅλας γράμμα μου !

ΣΚΗΝΕΣ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

ΟΙ ΝΙΟΠΑΝΤΡΟΙ

Ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνων φλογερὸ ἔρωτα, ἐπὶ τέλους χθὲς ὁ Γιάγκος παντρεύτηκε τὴν Φιφή.

Ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὸ στεφάνωμα, πῆραν τὸ τραῖνο καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη γιὰ νὰ περάσουν, εὐτυχισμένοι καθὼς εἶνε καὶ οἱ δυό, τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

Στὸ βαγόνι τοῦ τραίνου οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι δὲν λένε λέξι. Μόνο κυττάζονται βουβὰ στὰ μάτια καὶ ἀνταλλάσσουν ποῦ καὶ ποῦ κανένα φιλί. Εἶνε τόσο εὐτυχισμένοι; Τί τὰ θέλουν τὰ λόγια; Γιατὶ νὰ ταράξουν τὴ θεία σιγὴ ποὺ τοὺς πλημμυρίζει;

—Τέμπη, Τέμπη, φωνάζουν σὲ μιὰ στιγμὴ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τὸ ὑπερφυσικὸ θεριὸ ὕστερα ἀπὸ κάνα δυὸ τραντάγματα σταματάει.

— Νὰ κατεβοῦμε λίγο νὰ ξεμουδιάσουμε; ρωτάει ἡ Φιφὴ δειλά.

— Ναί, ἀγάπη μου! Πᾶμε! ἀποκρίθηκε ὁ Γιάγκος.

Καὶ κατέβηκαν. Ἀφηρημένοι καθὼς εἶνε καὶ οἱ δυό, παίρνουν καὶ τὶς βαλίτζες τους μαζὶ χωρὶς νὰ σκεφθοῦν ὅτι ἐκεῖ δὲν θὰ μείνουν παρὰ λίγη μόνον ὥρα.

Στὸ σταθμὸ χαλάει ὁ κόσμος ἀπὸ τὶς φωνὲς καὶ τὴν φασαρία.

Ἡ Φιφὴ μὲ μιὰν ἔκφρασι θείας ἐγκαταλείψεως κυττάζει στὰ μάτια τὸν Γιάγκο ποὺ φουσκομανάει ὁλόκληρος γιατὶ τὸν πειράζουν οἱ βαλίτζες ποὺ κουβαλάει, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ παύη νὰ ρίχνη φλογερὰ βλέμματα στὴ γυναικούλα του.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Φιφὴ γίνεται κατακόκκινη σὰν παπαρούνα καὶ χαμηλώνει ντροπιασμένη τὰ μάτια της.

— Γιάγκο!... ψιθυρίζει ντροπιασμένα.

— Τί συμβαίνει, χρυσή μου;

— Νά... θέλω νὰ σὲ παρακαλέσω... Ὅλος ὁ κόσμος τὸ πῆρε χαμπάρι πὼς εἴμαστε νιόπαντροι καὶ μᾶς κυττάζει εἰρωνικά... Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ φέρεσαι μὲ μεγαλύτερη φυσικότητα;... Ἔτσι... νὰ φαίνεται πὼς εἴμαστε χρόνια παντρεμμένοι καί... Κάνε μου τὴ χάρι αὐτή, ἀγόρι μου...

Καὶ ὁ Γιάγκος ξεσπῶντας:

— Καλά... Τότε πάρε ἐσὺ καὶ κουβάλα τὶς βαλίτζες!...

Ἔτσι μονάχα ὁ κόσμος θὰ πιστέψη πὼς εἴμαστε ἀπὸ καιρὸ παντρεμμένοι!

Α. Ρ. ΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΠΕΡΛΙΟΖ ΚΑΙ ΣΜΙΤΣΟΝ

Χειμώνας τοῦ 1827... Στὸ Παρίσι δὲν γινότανε λόγος ἐκείνες τὶς μέρες παρὰ γιὰ τὶς παραστάσεις ποὺ ἐδίδοντο στὸ Ὀντεὸν ἀπὸ ἕναν ἀγγλικὸ θίασο. Γιὰ πρώτη φορὰ τὸ παρισινὸν κοινὸν βλέπει ἔργα τοῦ Σαΐξπηρ καὶ εἶνε τόσος ὁ ἐνθουσιασμός του ὅσο δὲν στάθηκε οὔτε ὅταν πρωτοεῖδε Κορνήλιο, Ἄμλετ, Ρωμαῖο καὶ Ἰουλιέττα, Ριχάρδος ΙΙΙ, Ὀθέλος!... Καὶ ὁ κόσμος τρέχει, τρέχει σὰν τρελλὸς νὰ δῆ... νὰ δῆ, νὰ ἀκούση καὶ νὰ ἀπολαύση. Ἐνθουσιασμὸς δίκαιος ἄλλως τε, γιατὶ πραγματικὰ ὁ θίασος αὐτὸς ἀξίζει τὸν κόπο.

Καὶ ὅμως, κατὰ βάθος δὲν εἶνε αὐτὸς μόνον ὁ λόγος ποὺ ὠθεῖ τὸν Παρισινὸ νὰ πηγαίνη καὶ νὰ ξαναπηγαίνη στὸ Ὀντεόν, νὰ βλέπη καὶ νὰ ξαναβλέπη ἔργα τοῦ Σαίξπηρ ποὖναι μεγάλα βέβαια, μὰ ποὺ στὸ τέλος δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ κουράσουν. Ὑπάρχει καὶ κάποιος ἄλλος λόγος πιὸ ἀνθρώπινος καὶ πιὸ ρεαλιστικός... Καὶ νὰ ποιὸς εἶνε: Ἀνάμεσα στὰ μέλη τοῦ θιάσου ξεχωρίζει, προβαίνει, τὸ λουλοῦδι ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, ἡ πρωταγωνίστριά του Ἐνριέττα Σμίτσον, ποὖχει ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μεγάλη της τέχνη καὶ μιὰ σπάνια τελειωτάτη ὡμορφιά.

Ἡ νεολαία τῆς ἐποχῆς εἶνε ὅλη ξετρελλαμένη μὲ τὴν μεγάλη ἀρτίστα. Καὶ ὄχι μόνον αὐτή... ἀλλὰ ὁλόκληρο τὸ Παρίσι. Καὶ τὸ βράδυ τῆς τιμητικῆς της, οἱ ἐπιχειρηματίαι τοῦ θεάτρου ἀναγκάσθηκαν νὰ διώξουν πάνω ἀπὸ χίλιους θεατὰς ποὖταν ἀδύνατο νὰ τοὺς χωρέση τὸ θέατρο. Τόσο ὁ θρίαμβός της, θρίαμβος ἀρτίστας καὶ γυναίκας μαζί, εἶνε μεγάλος!

Ὁ Οὐγκώ' ὁ Μπαλζάκ, ὁ Μυσσέ, ὁ Γκωτιὲ δὲν κάνουν ροῦπι ἀπὸ τὰ παρασκήνια καὶ δὲν παύουν οὔτε στιγμὴ νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν θεία, τὴν γοητευτικὴ Ἐνριέττα.

Ἕνας νέος μουσικός, τύπος μᾶλλον παράδοξος, μὲ φαντασία μεγάλη μὰ ὁλότελα σχεδὸν ἄγνωστος ἀκόμα, ὁ Ἕκτωρ Μπερλιόζ, πάει καὶ αὐτὸς νὰ δῆ τὴν καλλιτέχνιδα, τὸ βράδυ ποὺ παίζεται γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Παρίσι ὁ «Ἄμλετ».

ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΕΡΩΣ

Μόλις φάνηκε στὴ σκηνὴ ἡ Σμίτσον, ντυμένη σὰν Ὀφηλία, ὁ Μπερλιὸζ ἔνοιωσε κάποια πρωτόγνωρη γι' αὐτὸν ταραχὴ μέσα του. Μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπ' τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν κατάπληξι, παρακολουθεῖ βῆμα-βῆμα ὅλας τὰς κινήσεις τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδος. Καὶ στὸ τέλος φεύγει ἀπὸ τὸ θέατρο σὰν τρελλός. Τὴν ἐπομένη παίζεται «Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα». Ὁ Μπερλιὸζ παρακολουθεῖ μὲ ἀγωνία ἀπὸ κάποιαν ἄκρη τῆς γαλαρίας τὶς δύο πρῶτες πράξεις. Μὰ στὴν τρίτη δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῆ πιά. Σὰν τὸν τρελλὸ σηκώνεται καὶ μέσα στὴ σιγὴ ποὺ ἁπλώνεται στὴν αἴθουσα, φωνάζει ἕνα ἔξαλλο: «Δὲν μπορῶ νὰ ἀνθέξω ἄλλο! Τρελλάθηκα!» καὶ χύνεται σὰν τρελλὸς πρὸς τὴν ἔξοδο.

Καὶ ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἀρχίζει τὸ μαρτύριο τοῦ ρωμαντικοῦ νέου. Νύχτες ὁλόκληρες περνάει γράφοντας γράμματα φλογερὰ καὶ ἀπελπισμένα στὴν Ἐνριέττα, μὰ ποὺ ἐκείνη δὲν τὰ διαβάζει ποτέ. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ ἡ ἀγαπημένη του τὸν φοβᾶται κ.όλας, τὸν ἀποφεύγει γιατὶ τὴν τρομάζει τὸ ἀλλόφρον καὶ ἔξαλλο βλέμμα του.

Η ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Ἡ ἀπελπισία τοῦ Μπερλιὸζ φθάνει στὸ κατακόρυφο τὴν ἡμέρα ποὺ μαθαίνει ὅτι ὁ ἀγγλικὸς θίασος πρόκειται νὰ φύγη γιὰ τὴν Ὀλλανδία. Τί νὰ κάνη γιὰ νὰ τραβήξη τὴν προσοχὴ τῆς Ἐνριέττας ὁ Μπερλιόζ; Τί νὰ κάνη γιὰ νὰ τὴν κερδίση; Δὲν ὑπάρχει παρὰ μιὰ διέξοδος καὶ ὁ ἄσημος ὡς τότε μουσικὸς ρίχνεται μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειά. Θέλει νὰ γίνη διάσημος, νὰ δοξασθῆ γιὰ νὰ μπορέση νὰ καταθέση στὰ πόδια της μαζὶ μὲ τὴν καρδιά του καὶ ἕνα μεγάλο ὄνομα σὰν θὰ τὴν ξαναδῆ.

Καὶ περνοῦν πέντε ὁλόκληρα χρόνια... πέντε χρόνια φοβερὰ γιὰ τὸν Μπερλιόζ, μὰ πλουσιώτατα σὲ παραγωγή. Τὸ ὄνειρο τοῦ μουσικοσυνθέτη ἀρχίζει νὰ πραγματοποιεῖται, τὸ ὄνομά του προφέρεται μὲ σεβασμὸ σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη... τὸν συγκρίνουν μὲ τὸν Μπετόβεν τὸν Βάγνερ, τὸν Μόζαρτ. Μὰ αὐτὸς δὲν εἶνε ἱκανοποιημένος... Καὶ μιὰ μέρα τὴν βλέπει, τὴν βλέπει ταπεινὴ καὶ ἄσημη πιὰ γιατὶ τὸ ἄστρο της εἶχε δύσει γιὰ πάντα. Καὶ καταθέτει τὸ ὄνομά του, ὄνομα τρανὸ καὶ ζηλευτό, στὰ πόδια της. Καὶ ἡ Ἐνριέττα δέχεται καὶ γίνονται οἱ γάμοι τους μὲ κουμπάρο τὸν Χάϊνε, τὸν ποιητή.

ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Μὰ ἡ εὐτυχία τους δὲν πρόκειται νὰ κρατήση πολύ. Στὴν ἀρχὴ εἶνε τὸ ζήτημα τὸ οἰκονομικὸ ποὺ τοὺς ἀπασχολεῖ. Ζήτημα ποὺ διώχνει μακρυὰ τὴν γαλήνη καὶ τὴν εὐτυχία ὅταν ἀπασχολῆ ἐρωτευμένα ζευγάρια. Ἡ Ἐνριέττα εἶνε πάντα τὸ ἴδιο τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἄνδρα της, καλὴ καὶ εὐγενική, ἁγνὴ σὰν πάλλευκος ἄγγελος τοῦ Παραδείσου.

Ὁ Μπερλιὸζ ὅμως ἀλλάζει.

Ἀρχίζει νὰ ζητάη τὴ χαρὰ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του, ὡς ποὺ ἐρωτεύεται μιὰ τραγουδίστρια, τὴν Μαρία Ρέκκο, καὶ ἐγκαταλείπει τὴν Ἐνριέττα στὴ φτώχεια καὶ τὴ δυστυχία χωρὶς νὰ τὴν ξανασκεφθῆ ποτὲ πιὰ καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῆ ποτὲ ὅτι εἶχε σταθῆ, ἔστω καὶ ἀκούσια, ἡ Μούσα ποὺ τὸν ὡδήγησε στὴ δόξα καὶ τὴν ἀθανασία...

ΛΙΓΑ ΣΠΙΡΤΟΖΑ

ΒΡΟΧΕΡΟΙ ΜΑΪΟΙ!

Ἡ οἰκοδέσποινα, ὡρίμου ἡλικίας, ἀκούει μὲ ὕφος μελαγχολικὸν τὰ φιλοφρονήματα ἑνὸς νεαροῦ προσκεκλημένου.

—Δὲν χρειάζονται τόσα κολακευτικά, κύριέ μου. Γνωρίζω ὅτι γηράσκω.

—Ὄχι δά ! κυρία. Ἡ ἡλικία σας μετρᾶται ἀκόμη εἰς Μαΐους.

—Μάλιστα. Ἀλλ' ἀπό τινος οἱ Μάϊοι εἶνε βροχεροί.

ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΩΝ ΨΑΡΙΩΝ

—Ἄννα. Ἄλλαξες τὸ νερὸ εἰς τὰ κόκκινα ψαράκια ;

—Ὄχι κυρία.

—Γιατί ;

—Διότι δὲν ἤπιαν ἀκόμη ἐκεῖνο ποὺ ἔχουν.

ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΦΑΓΗΤΟ

Ὁ ἰατρὸς εἰς ἕνα πτωχὸν πελάτην :

—Θὰ σοῦ δώσω ἕνα καλὸ γιατρικὸ νὰ τὸ παίρνης μετὰ τὸ φαγητό. Ἀκριβῶς αὐτὸ σοῦ χρειάζεται.

—Θὰ ἔκανες καλλίτερα, γιατρέ, νὰ μοῦ ἔδιδες τὸ φαγητό.

ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΗ

Παῦλος καὶ Βιργινία τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

—Ἆ ! Βιργινία ! Βιργινία ! Τὴν πρώτην φορὰν ποὺ θὰ μοῦ πῆς ἀκόμη τέτοια σκληρὰ λόγια θὰ σκοτωθῶ εἰς τὰ πόδια σου.

Ἡ Βιργινία (ἀνάπτουσα τὸ σιγαρέττο της). Καὶ τὴν δεύτερη;

ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ

Μεταξὺ δύο μικρῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν πρὸ τῆς θέας διαφόρων ζώων.

—Τὶ σοῦ ἀρέσει καλλίτερα : τὸ βῶδι ἢ τὸ ἄλογο ;

—Τὸ ἄλογο.

—Γιατὶ ;

—Ἂν ἤμουνα ἄλογο δὲν θὰ μὲ ἔλεγε κάθε μέρα ὁ πατέρας μου βῶδι!

ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

Ἡ σύζυγος. — Ἀπόψε, ἀγαπητέ μου, ὠνειρεύτηκα ὅτι μοῦ ἔκαμες δῶρον διὰ τὸ ὄνομά μου ἕνα ὡραῖο γουναρικό.

—Αὐτὸ τὸ ὄνειρο ἦτο ὡραῖο. Ἀλλὰ προσπάθησε νὰ ὀνειρευθῆς ποὺ ηὗρα τὰ χρήματα.

ΑΥΣΤΗΡΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

—Ναί, ὁ γυιός σου ὁ Μίμης εἶνε φοβερός.

—Γιατί ;

—Μὰ νά, ὅταν περάσω ἀπὸ τὸ σπίτι σας ὅλο μὲ κοροϊδεύει. Ἐλπίζω νὰ τὸν συμμαζέψης, ἔτσι δὲν εἶνε ;

—Πῶς... Σήμερα τὸ πρωῒ κιόλας τοῦ εἶπα ὅτι τοῦ ἀπαγορεύω νὰ εἶνε βλάκας !...

ΕΚ ΓΕΝΝΕΤΗΣ

—Ξέρετε δεσποινίς ; Ἐγὼ γεννήθηκα ποιητής....

—Ἀλήθεια ; Μπᾶ τὸν κακομοίρη... Γιατὶ νὰ τὤχετε ἐκ γεννετῆς αὐτὸ τὸ κακό; Κρῖμα!

ΜΑΛΙΣΤΑ ΚΥΡΙΕ

Ὁ Διευθυντὴς στὴ Δακτυλογράφο του.

—Ἀκοῦστε, δεσποινίς, ἂν ἔλθη ὁ κ. Κοσμᾶς νὰ τοῦ πῆτε ὅτι λείπω. Καταλάβατε ;

—Μάλιστα, κύριε,

Καὶ ἡ δακτυλογράφος ἑτοιμάζεται νὰ πάη στὸ γραφεῖο της. Ἀλλὰ ὁ διευθυντὴς τὴν συγκρατάει.

—Σταθῆτε... Γιὰ νὰ τοῦ φανῆ πιστευτὴ ἡ ἀπουσία μου τοῦ κ. Κοσμᾶ, μὴν ἐργασθῆτε καθόλου σήμερα, ἀλλὰ διαβάστε τὸ ρωμάντζο ποὖχετε στὸ συρτάρι σας !....

Η ΘΕΑ ΤΥΧΗ

Η «ΠΟΛΙΣΥ» ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Ὁ κατ' ἐξοχὴν τόπος τῶν τυχηρῶν παιγνιδίων εὑρίσκεται ἀκριβῶς εἰς τὸν Νέον Κόσμον. Εἶνε αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, εἰς τὰς ὁποίας σπαταλῶνται, κατὰ τὰς πλέον ἐγκύρους στατιστικάς, κατ' ἔτος ἄνω τῶν τριακοσίων ἑκατομμυρίων δολλαρίων εἰς τοὺς βωμοὺς τῆς Τύχης μόνον τῆς Νέας Ὑόρκης. Συνολικῶς τὰ ποσά, τὰ ὁποῖα παίζονται εἰς τὴν Ἀμερικήν, εἴτε εἰς τὰ χαρτιὰ καὶ τὴν ρουλέττα, εἴτε εἰς τὶς λοτταρίες φθάνουν τὸ ἀφάνταστον ποσὸν τῶν ὀκτακοσίων ἑκατομμυρίων δολλαρίων ἤγουν εἰς δραχμὰς—καὶ ἂς μὴ σᾶς καταλαβάνη ἴλιγγος — τῶν ὀγδονταπέντε περίπου δισεκατομμυρίων!

Τὸ πάθος τοῦ παιχνιδίου καὶ τῆς διακινδυνεύσεως χρημάτων ἐν γένει εἰς τὴν εὔνοιαν τῆς τύχης εἶνε μέχρις ἀφαντάστου βαθμοῦ ἀνεπτυγμένον μεταξὺ τῶν Ἀμερικανῶν. Ἀπὸ τὰ παιχνίδια ἀπαγορεύονται αὐστηρῶς κυρίως ἡ ρουλέττα καὶ οἱ λοτταρίες. Ἀλλὰ συνέβη ὅ,τι καὶ μὲ τὰ οἰνοπνευματώδη. Ἐπειδὴ ἀπηγορεύθησαν, διεδόθησαν λαθραίως εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικὴν καὶ λειτουργοῦν παντοῦ μέσῳ τῶν συμμοριῶν τῶν γκάγκστερς αἱ ὁποῖαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε αἱ ἴδιαι, αἱ ὁποῖαι μέχρι πρὸ τριετίας διέδιδον λαθραίως τὰ οἰνοπνευματώδη. Ὅταν οἱ δημοκράται ἤρχισαν τὴν ἐκστρατείαν των ἐναντίον τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ οἰνοπνεύματος, αἱ λαθρεμπορικαὶ συμμορίαι τῶν γκάγκστερς δὲν ἀνησύχησαν καθόλου, διότι εἶχον ἤδη θέσει τὰς βάσεις τοῦ νέου ἐπαγγέλματος, τῆς λαθραίας διαδόσεως τῶν τυχηρῶν παιχνιδίων. Καὶ ὅταν μετὰ τὸν θρίαμβον τῶν δημοκρατῶν ἐπετράπη ἐλευθέρως ἡ χρῆσις τοῦ οἰνοπνεύματος, οἱ γκάγκστερς δὲν συνεκινήθησαν διότι εἶχαν ἤδη τακτοποιήσει τὴν λειτουργίαν ἀνὰ τὴν Ἀμερικὴν τῶν «πόλισυ» καὶ τῶν «νόμπερς», δηλαδὴ τῆς εἰδικῆς λοτταρίας καὶ τοῦ παιχνιδίου τῶν ἀριθμῶν, εἶδος ρουλέττας.

Ἡ «πόλισυ» ἐφευρέθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ ἀπὸ ἕνα μετανάστην ἐκ Κούβας, ὀνομαζόμενον Μαρσαλίν. Ἕνα παιδὶ πέντε ἐτῶν μπορεῖ νὰ ἐννοήση τὸν μηχανισμό του, καὶ εἰς αὐτὸ κυρίως ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία της. Διαλέγετε ἕνα ὁποιονδήποτε ἀριθμόν, αὐτὸν ἐπὶ παραδείγματι ποὺ φέρει τὸ σπίτι ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εὑρέθητε ἢ τὸν τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ ἔτυχε νὰ σταματήση μπροστά σας, ἢ ἀκόμη τὸν ἀριθμὸν ποὺ φέρει εἰς τὰς ἐπωμίδας του ὁ πρῶτος πόλισμαν ποὺ θὰ συναντήσετε (διὰ παρομοίων μεθόδων οἱ Ἀμερικανοὶ διαλέγουν τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ παιχνιδιοῦ των). Δηλώνετε τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀναριθμήτους «παραλῆπτας», ποὺ κυκλοφοροῦν παντοῦ, καὶ τοῦ καταβάλλετε τὸ ποσὸν ποὺ παίζετε. Κάθε βράδυ ἕνας ἀριθμὸς κερδίζει. Διαλέγεται μὲ ἕνα σύστημα προσθαφαιρέσεων ἐπὶ τῶν τελευταίων πράξεων ποὺ ἔγιναν εἰς τὸ Χρηματιστήριον τῆς Νέας Ὑόρκης κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἢ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἀμοιβαίου στοιχήματος τῶν ἱπποδρομιῶν ἢ μὲ διάφορα ἄλλα παράδοξα μέσα. Ἐὰν ὁ ἀριθμός σας ἀνακηρυχθῆ κερδίζων, κερδίζετε ἑξακοσίας φορὰς περισσότερα ἀπὸ τὸ ποσὸν ποὺ κατεβάλετε ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι... θὰ ξαναδῆτε τὸν «παραλήπτην» ποὺ σᾶς ἔδωσε τὴν ἀπόδειξιν.

◆ ◆ ◆

Ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ἀπίστευτον τὸ ὅτι εὑρίσκονται ἄνθρωποι νὰ παρασύρωνται εἰς ἕνα τόσον ἁπλοῦν καὶ κατεργάρικο παιχνίδι, τὸ ὁποῖον καὶ ἂν ἀκόμη πληρώνη εἰλικρινῶς ὅ,τι ὑπόσχεται (τὸ ἑξακοσαπλάσιον) πάλιν ἀφίνει εἰς τοὺς ὀργανωτάς του ἀπείρως περισσότερα, δεδομένου ὅτι οἱ παῖκται δὲν εἶνε ἑξακόσιοι, ἀλλὰ χιλιάδες. Ἐν τούτοις εἶνε γεγονὸς ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν συμμοριῶν ἔχουν κερδίσει κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἀφάνταστα ποσά. Ἕνας ἀρχιγκάγκστερ καταγόμενος ἀπὸ τὴν Κούβαν, ὀνόματι Μίρο, ἐκέρδισεν ἐντὸς τριῶν ἐτῶν ἄνω τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίων δολλαρίων μόνον ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην.

Ὁ ἴδιος ἀρχιγκάγκστερ ἐσκέφθη νὰ χρησιμοποιήση τὸν ποδόγυρον. Χιλιάδες ὡραίων γυναικῶν εἶνε ὄργανα τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ παρασύρουν παντοῦ τοὺς ἄνδρας εἰς τὸ παιχνίδι. Οἱ Ἀμερικανοὶ πολῖται τὰ ξεύρουν ὅλα αὐτὰ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ἐν τούτοις τὸ παιχνίδι τοὺς ἔγινε πάθος καὶ εἶνε ἀνίκανοι νὰ σκεφθοῦν λογικῶς πῶς σπαταλοῦν τὸ χρῆμα των. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι αἱ μεγάλαι ὀργανώσεις πληρώνουν κανονικῶς τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ κερδίζουν. Ποτὲ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς βέβαιος ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ξεδιπλώνει ἐπιδεικτικῶς τὰ χιλιάρικα τῶν δολλαρίων εἰς ἕνα κέντρον, φωνάζων μὲ χαρὰν πὼς τὰ ἐκέρδισεν εἰς τὴν λοτταρίαν, δὲν εἶνε μέλος τῆς συμμορίας..

Ἡ σπατάλη τόσου χρήματος λαϊκοῦ, εἰς ἐποχὴν μάλιστα κρίσεως, εἰς τὰ παιχνίδια τῆς λοτταρίας καὶ τῆς ρουλέττας, συνεκίνησε πολλοὺς Ἀμερικανούς, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν νὰ διεξάγουν ζωηρὰν σταυροφορίαν ἐναντίον τῶν συμμοριῶν τῶν παιχνιδίων, ὅπως ἄλλοτε τὴν διεξήγαγον ἐναντίον τῶν λαθρεμπόρων τοῦ οἰνοπνεύματος. Ἡ ἀστυνομία ἔδωσε ρητὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ ἐξοντώση τὰς συμμορίας, πολλοὶ δὲ κυβερνῆται Πολιτειῶν ἐδήλωσαν ὅτι θεωροῦν «ὑπόθεσιν τιμῆς» τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ ἀπὸ τὴν νέαν αὐτὴν πληγήν. Ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα ἀπεδείχθη ὅτι δὲν εἶνε καὶ τόσον εὔκολον. Ἡ ἀστυνομία ἀνεκάλυψε πολλὰ κρησφύγετα τῶν γκάγκστερς, διέλυσε πολλὰς ἐγκαταστάσεις των, κατέσχεσε πλῆθος κληρωτίδων καὶ ρουλεττῶν, τὰς ὁποίας κατέστρεψε δημοσίᾳ ἐπιδεικτικῶς. Ἀλλ' αὐτὰ κάθε ἄλλο παρὰ ἀρκετὰ εἶνε νὰ σταματήσουν τὴν δρᾶσιν τῶν συμμοριῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἁπλώσει τὰ δίκτυά των παντοῦ, ἀκόμη καὶ μέσα εἰς τὰς ἀστυνομικὰς τάξεις. Πρὸ τῆς ἀδυναμίας καταστολῆς τοῦ κακοῦ διὰ νομίμων μέσων, ἡ ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις σκέπτεται νὰ τὸ καταπολεμήση... διὰ τῆς νομιμοποιήσεως. Θὰ γίνη δηλαδὴ ὅ,τι καὶ μὲ τὰ οἰνοπνευματώδη. Διὰ νὰ ἀχρηστεύση τὰς συμμορίας τῶν γκάγκστερς, θὰ ἐπιτρέψη τὰς λοτταρίας καὶ τὰ ἄλλα παιχνίδια, ὥστε νὰ ἐπιβλέπη καὶ τὴν εἰλικρίνειάν των, συγχρόνως δὲ νὰ εἰσπράττη μεγάλους φόρους. Οἱ ἠθικολόγοι διαμαρτύρονται ζωηρῶς, ἐν τούτοις δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχη ἄλλη διέξοδος ἀπὸ αὐτήν.

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΘΑΝΑΤΙΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ

ΜΙΑ ΠΛΑΝΗ

Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν ἔθνος ποὺ προηγεῖται εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς προόδους, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας καὶ ἐν γένει εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ὅρων τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἔχουν εἰς βάρος των τὸ αἶσχος, ὅτι θανατώνουν 10.000 ἀνθρώπους ἐτησίως.

Ἡ ἄποψις ὅτι ἡ θανατικὴ ποινὴ προλαμβάνει νέα ἐγκλήματα εἶνε μεγάλη πλάνη. Τὰ αἴτια τῶν ἐγκλημάτων εἶνε οἰκονομικὰ καὶ κοινωνικὰ μὲ ρίζας βαθυτάτας, τὰς ὁποίας δὲν δύναται νὰ κόψη ἡ ἀπειλὴ τῆς θανατικῆς ποινῆς.

Εἶνε γεγονὸς ὅτι σήμερον δὲν ἐπιβάλλεται ἡ θανατικὴ ποινὴ μὲ ὅσην εὐκολίαν ἐπεβάλλετο ἄλλοτε.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν ἐτιμωροῦντο διὰ θανάτου τὰ κάτωθι ἐγκλήματα: Ἡ παραμονὴ ἑνὸς ἀτσιγγάνου πέραν τοῦ μηνὸς εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ κυνῆγι ἢ ἡ κλοπὴ ἐλάφων. Ἡ κλοπὴ ἰχθύων ἀπὸ τὰς δημοσίας λίμνας. Ἡ βλάβη τῆς γεφύρας τοῦ Οὐεστμίνστερ ἢ οἱασδήποτε ἄλλης γεφύρας. Ἡ ἀποκοπὴ ἢ καταστροφὴ μικρῶν δενδρυλλίων. Ἡ ἀποστολὴ ἀπειλητικῶν ἐπιστολῶν.

Δὲν ὑπάρχει τώρα αὐτὴ ἡ αὐστηρότης, ἀλλὰ πάντως ἡ ἐπιβολὴ τῆς θανατικῆς ποινῆς θὰ φαίνεται ἴσως μετὰ ἑκατὸν ἔτη ἐξ ἴσου παράδοξος ὅσον μᾶς φαίνεται σήμερον ἡ θανάτωσις ἀνθρώπων διὰ τὰ ὡς ἄνω ἀναφερόμενα ἐγκλήματα.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν δυστυχῶς ἡ ἐπιβολὴ τῆς θανατικῆς ποινῆς γίνεται καὶ σήμερον μὲ πολλὴν εὐκολίαν καὶ δι' ἐγκλήματα τὰ ὁποῖα ἀλλοῦ τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν ὀλίγων ἐτῶν ἢ καὶ μηνῶν.

Οὕτω ἡ πολιτεία Κονέκτικουτ ἐπιβάλλει θανατικὴν ποινὴν εἰς τοὺς βλασφημοῦντας τὰ θεῖα. Ἐπίσης καταδικάζονται εἰς θάνατον παιδιὰ ἄνω τῶν 16 ἐτῶν, ἐὰν κτυπήσουν τοὺς γονεῖς των.

Εἰς τὴν Μασσαχουσέτην εἴκοσιν ἄτομα, ἀσκοῦντα τὴν μαγείαν, ἐξετελέσθησαν εἰς διάστημα ὀκτὼ μηνῶν. Ἐν τούτοις ἡ μαγεία δὲν ἐσταμάτησε κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐκτελέσεων. Ὅταν δὲ ἡ πολιτεία ἔπαυσε νὰ ἐπιβάλη θανατικὴν ποινήν, ἡ μαγεία ἐξηφανίσθη. Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ πείθει ἀκόμη περισσότερον διὰ τὸ ἄσκοπον τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως.

Τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα εἶνε ὁ «φόνος» καὶ ὄχι ὁ «φονεύς». Δὲν δυνάμεθα δὲ διὰ τῆς ἐκτελέσεως ἑνὸς ἀνθρώπου νὰ φέρωμεν πάλιν εἰς τὴν ζωὴν τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσεν. Ἄλλως τε δὲν εἶνε πάντοτε βέβαιον ὅτι ἐκτελοῦμεν τὸν πραγματικὸν ἔνοχον.

Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1927, τὸ δικαστήριον τοῦ Μπόστον κατεδίκασε τὸν Τσέρο Γκάνκι διὰ φόνον. Οὗτος ἦταν ἕνας νεαρὸς Ἰταλός, ἀθῶος, ὁ ὁποῖος κατεδικάσθη εἰς θάνατον δι' ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον δὲν διέπραξε.

Ὁ Τσέρο Γκάνκι ἐπεριπάτει μὲ τὸν ὑπάλληλόν του Σάμουελ Γκάλλο εἰς τὸ βόρειον τμῆμα τῆς πόλεως Μπόστον, ὅταν ἕνας ἄνθρωπος, ὀνόματι Ζόζεφ Φαντάζια, ἐπυροβολήθη καὶ ἐφονεύθη μπροστά τους. Ὁ Τσέρο- ἔντρομος, σπεύδει νὰ φύγη ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, ὅπου ὅμως τοῦ ἔπεσε τὸ καπέλλο. Τὸ δικαστήριον ἐστηρίχθη εἰς τὸ τεκμήριον τοῦ καπέλλου καὶ τὴν μαρτυρίαν ἑνός, ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι τὸν εἶδε νὰ πετᾷ κάτι καὶ τὸ δικαστήριον τὸν κατεδίκασε εἰς θάνατον.

Ἡ ἐκτέλεσις ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν 4ην Νοεμβρίου 1928. Τέσσαρας ὅμως ὥρας πρὸ τῆς ἐκτελέσεως, ὁ ἀδελφός του, ὀνόματι Κόζιμο, κατώρθωσε νὰ εὕρῃ ἕνα καταζητούμενον αὐτόπτην μάρτυρα, ὁ ὁποῖος ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν ἐπυροβόλησεν ὁ Τσέρο, ἀλλὰ ὁ ὑπάλληλός του Σάμουελ Γκάλλο.

Καὶ μολονότι δὲν ὑπῆρχε καμμία ἔνδειξις συνενοχῆς τοῦ Τσέρο εἰς τὸ ἔγκλημα, οὗτος ἐκρατήθη ἀκόμη εἰς τὰς φυλακὰς ἐνάμισυ ἔτος, ἕως ὅτου κηρυχθῆ ἀθῷος καὶ ἀφεθῆ ἐλεύθερος.

Ὀλίγον ἔλειψε νὰ θανατωθῆ ὁ Τσέρο Γκάνκι ἀδίκως. Μόνον τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὁ Κόζιμο κατώρθωσε νὰ διαλύσῃ τὴν τρομερὰν πλάνην. Φαντασθῆτε νὰ εἴσθε ἔνορκος ἐκ τῶν καταδικασάντων τὸν Γκάντι καὶ ποίαν τύψιν συνειδήσεως θὰ ἐδοκιμάζατε ἐὰν εἶχε γίνει ἡ ἐκτέλεσις. Θὰ εἴχατε φονεύσει ἕνα ἀθῷον ἄνθρωπον καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον ἀπαίσιον καὶ σκληρότερον παρ' ὅσον εἶνε καὶ ὁ ψυχραιμότερος φόνος.

Ἄλλοτε ἤμουν κεκηρυγμένος ὑπὲρ τῆς κοινωνικῆς ἀνάγκης τῆς κεφαλικῆς ποινῆς. Τώρα ὅμως δὲν εἶμαι.

Ἐπὶ δεκαὲξ ἔτη, ὅπου διευθύνω τὰς φυλακὰς τοῦ Σὶγκ-Σὶγκ ἔχω τὴν ἐντολὴν δυνάμει τῶν νόμων νὰ ἐκτελῶ τὰς καταδικαστικὰς ἀποφάσεις. Τὸ καθῆκον μου συνίσταται εἰς τὸ νὰ καθορίζω τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἀκριβῆ ὥραν τῆς ἐκτελέσεως.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἐκτελέσεως τὰ πάντα ἔχουν γίνει μεθοδικῶς καὶ μὲ προσοχήν. Ὁ μελλοθάνατος πλύνεται, ξυρίζεται καὶ ἐνδύεται ἐλαφρά Τὰ μαλλιά του κόπτονται, τὰ δὲ παντελόνια του σχίζονται. Ὅλα αὐτὰ δὲ γίνονται διὰ νὰ γίνῃ εὐχερεστέρα ἡ ἐκκένωσις τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος εἰς τὸν κατάδικον, ὅταν θὰ καθίσῃ εἰς τὴν μοιραίαν καρέκλαν.

Ὁ κατάδικος ὁδηγεῖται εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐκτελέσεως, χωρὶς νὰ τοῦ δοθῆ κανένα φάρμακον ἢ ναρκωτικόν.

Σχεδὸν ὅλοι δέχονται τὴν θείαν παρηγορίαν, πολλοὶ δὲ κάθονται μὲ θάρρος εἰς τὴν καρέκλαν.

Πιστεύω ὅτι ἡ ἐκτέλεσις δὲν ἔχει καμμίαν πρακτικὴν σκοπιμότητα. Εἶνε πρᾶξις καθαρᾶς ἐκδικήσεως.

Ἡ ἱστορία καταδικάζει τὴν κεφαλικὴν ποινήν.

Ἡ σκέψις μου δὲν ὀφείλεται εἰς αἰσθηματικὴν ἀδυναμίαν. Ἄλλως τε θεωρῶ τὸν θάνατον ἀσήμαντον ἐν συγκρίσει μὲ τὰ ἰσόβια δεσμά. Τὸ νὰ μένῃ κανεὶς νύκτα καὶ ἡμέρα εἰς τὴν φυλακήν, ὅλην του τὴν ζωὴν καρφωμένος πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα, χωρὶς ἐλπίδα ἐλευθερίας, εἶνε πολὺ σκληροτέρα τιμωρία.

ΛΕΒΙΣ ΛΩΤ

ΣΑΝ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΜΙΑ ΝΕΚΡΟΦΑΝΕΙΑ

Εἰς τὰ περίχωρα τῆς Βίλνας μία ἡλικιωμένη κυρία ἀσθενοῦσα ἀπὸ πολλοῦ ἐθεραπεύετο ὑπὸ τοῦ καλλιτέρου ἰατροῦ τῆς περιφερείας. Μίαν ἡμέραν ὅταν ὁ ἰατρὸς εἰσήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν της τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι ἡ πελάτις του ἀπέθανε. Ὁ ἰατρὸς τὴν ἐξήτασε καὶ πεισθεὶς καὶ αὐτὸς ὅτι ἀπέθανε, ἐπιστοποίησε τὸν θάνατον. Ἡ ἄδεια τῆς ταφῆς ἐδόθη καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἐγένετο ἡ κηδεία. Ὅταν ἡ κηδεία ἔφθασεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον ὁ νεκροθάπτης παρεκάλεσε νὰ περιμένουν ὀλίγον διότι εἶχε λησμονήση νὰ ἀνοίξη τὸν τάφον. Ἡ ἐργασία τῆς ἐκσκαφῆς ἤρχισεν, ὅταν αἴφνης ἠκούσθη ἕνας ἀναστεναγμὸς ἐκ τοῦ κλειστοῦ φερέτρου. Οἱ πλησιέστεροι ἐτράπησαν ἔντρομοι εἰς φυγήν. Ἔμεινεν ὁ ἰατρὸς καί τινες ἄλλοι Τὸ φέρετρον ἠνοίχθη ἀμέσως καὶ ἡ γυνὴ ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο νεκρὰ ἐξῆλθε καὶ ἐζήτησε νὰ ἐπιστρέψη εἰς τὴν οἰκίαν της. Τὴν ἑπομένην, ὅταν ἔμαθεν εἰς ποῖον ὀφείλει τὴν... ζωήν της ἀπέστειλεν εἰς τὸν νεκροθάπτην χίλια ζλότυ.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΜΙΑΣ ΑΥΣΤΡΑΛΗΣ

Μία Αὐστραλὴ ἀπέθανε κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Σίδνεϋ ἀφήσασα περιουσίαν 3.000 λιρῶν, τρία τέκνα καὶ μίαν διαθήκην. Διὰ τῆς διαθήκης της ἄφινεν εἰς τὰ δύο μεγαλείτερα τέκνα της, τὰ ὁποῖα σήμερον εἶνε 24 καὶ 26 ἐτῶν, ἀνὰ ἓν σελλίνιον. Τοῦτο διότι οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο τῶν τέκνων της γνωρίζουν τὴν ἀξίαν τοῦ χρήματος καὶ δαπανοῦν ἀφειδῶς ὅταν εὕρουν τὴν πρώτην εὐκαιρίαν, ὅπως τοὐλάχιστον βεβαιοῖ ἡ μητέρα των εἰς τὴν διαθήκην της. Ὁ τρίτος δὲν δίδει μεγαλειτέραν ἀξίαν εἰς τὸ χρῆμα. Ἀλλ' ἐπειδὴ τελευταίως ἔδειξε σημεῖα εὐχάριστα, τὰ ὁποῖα γεννοῦν τὴν ἐλπίδα ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ γίνη φιλοχρήματος, ἡ μητέρα του τὸν καθιστᾶ γενικὸν κληρονόμον. Ἐκ τῆς κληρονομίας ὅμως τῶν 3.000 λιρῶν δὲν θὰ θίξῃ οὔτε ὀβολὸν πρὶν συμπληρώσῃ τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Τέλος εἰς τὴν διαθήκην της ἡ μητέρα των προσθέτει ὅτι ἐκεῖνος ὅστις θὰ προσέβαλλε τὴν διαθήκην δὲν θὰ ἐλάμβανε τίποτε. Ἀλλ' οἱ δύο πρῶτοι, οἱ ὁποῖοι δὲν διακινδυνεύουν νὰ χάσουν παρὰ μόνον ἕνα σελλίνι, προσέβαλον τὴν διαθήκην, ζητοῦντες τὴν ἐξ ἴσου καὶ ἄμεσον διανομὴν τῆς περιουσίας τῆς μητρός των.

ΕΝΑ ΡΟΜΠΟΤ ΠΟΥ ΑΠΑΝΤΑ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Τὰ τεράστια καταστήματα Σέλφριτζ τοῦ Λονδίνου, τὰ ὁποῖα πωλοῦν ὅ,τι δήποτε εἶνε δυνατὸν νὰ χρειασθῆ ἕνας ἄνθρωπος διὰ τροφὴν ἢ ἐνδυμασίαν καὶ μία οἰκογένεια διὰ τὸν ἐφοδιασμὸν τῆς οἰκίας. Μεταξὺ τῶν ἄλλων θαυμασίων, τὰ ὁποῖα οἱ πελάται βλέπουν ἐπισκεπτόμενοι τὸ κατάστημα, εἶνε ἕνα ρομπότ (αὐτόματον) εἰς σχῆμα ἀνθρώπου καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐδόθη τὸ ὄνομα Τζώρτζ. Ὁ Τζώρτζ ἀπαντᾷ εἰς οἱανδήποτε ἐρώτησιν τοῦ ἀπευθύνουν ἀγγλιστί ! Δίδει ὁδηγίας εἰς τοὺς πελάτας ἐπὶ τοῦ τμήματος ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ προμηθευθοῦν τὰ διάφορα πράγματα, τὰ ὁποῖα θ' ἀγοράσουν. Ὅταν διέλθῃ πλησίον του εἷς πελάτης χωρὶς νὰ τὸν χαιρετήσῃ μὲ «καλημέρα» τὸν χαιρετᾷ πρῶτον τὸ ρομπότ !

ΕΝΑΣ ΠΙΣΤΟΣ ΜΑΣ ΦΙΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΚΥΛΩΝ

Ἡ φιλία τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν σκύλον εἶνε ἴσως ἡ μόνη εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ποὺ ἔμεινεν ἀδιάσπαστος.

Ἐὰν ἐπρόκειτο δὲ νὰ στηθῆ μνημεῖον εἰς τὸν σκύλον καὶ νὰ καθιερωθῆ ἐπέτειος ἑορτασμοῦ, ἡ ἐπέτειος θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναφέρεται εἰς τὴν 12ην Ἀπριλίου 1817.

Διότι αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐπαίχθη εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον τῆς Βεϊμάρης τὸ ἔργον «Ὁ σκύλος τῶν Ὠμπρύ». Μὲ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐθριάμβευσεν ἕνας μικρὸς δασύτριχος Ποῦντελ, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ἔργον ἔπαιζε τὸν πρωτεύοντα ρόλον, ἐναντίον ἑνὸς μεγάλου ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος ὡς διευθυντὴς τοῦ θεάτρου δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῆ τὸ ἀνέβασμα ἑνὸς σκύλου ὡς πρωταγωνιστοῦ εἰς τὴν σκηνήν. Μολονότι ὁ ποιητὴς ἐκεῖνος διευθυντὴς τοῦ θεάτρου ὠνομάζετο Γκαῖτε, ἡ ἀντίστασίς του ἀπέβη εἰς μάτην. Εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι ὁ Γκαῖτε παρῃτήθη τῆς διευθύνσεως τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου τῆς Βεϊμάρης, ὅταν ὁ Βασιλεὺς Κάρολος—Αὔγουστος διέταξε νὰ γίνῃ ἡ παράστασις διὰ τὸ χατῆρι τῆς κυρίας τοῦ πρωτοτύπου πρωταγωνιστοῦ Ποῦντελ.

Μὲ τὸν κωμικοτραγικὸν αὐτὸν θρίαμβον τοῦ Ποῦντελ ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς σκύλους ἔλαβε μίαν ἀποθέωσιν. Ὄπισθεν τοῦ Ποῦντελ, ὁ ὁποῖος ἐτερμάτισε τόσον ἀδόξως μίαν λαμπρὰν ἐποχὴν τοῦ γερμανικοῦ θεάτρου, ἐδημιουργήθη ρεῦμα σκυλοφιλίας ὄχι μόνον εἰς τὴν Βεϊμάρην, ἀλλὰ καὶ εἰς ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην. Διότι τὸ δρᾶμα τοῦ «Σκύλου τῶν Ὠμπρὺ» ἐπαίχθη εἰς ὅλα τὰ θέατρα τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Γαλλίας. Ἀνῆκεν εἰς τὴν σειρὰν τῶν δακρυβρέκτων ἐκείνων γαλλικῶν μελοδραμάτων, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Ναπολέοντος ἦσαν πολὺ τῆς μόδας.

Ὁ τετράπους ἥρως τοῦ δράματος εἶχε ζήσει κατὰ τὴν 14ην ἑκατονταετίαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Καρόλου 4ου τῆς Γαλλίας καὶ εἶχεν ἐπιδείξει μέγα μένος ἐκδικήσεως ἐναντίον τοῦ φονέως τοῦ κυρίου του. Εἰς πᾶσαν συνάντησιν τοῦ φονέως ἐπέπιπτεν ἐναντίον του μετ' ἀλλοφροσύνης, πρᾶγμα ποὺ ἤγειρεν ὑπονοίας καὶ ἐν τέλει ὁ φονεὺς ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἔγκλημά του καὶ ὡδηγήθη εἰς τὴν ἀγχόνην.

Ὁ Σοπενάουερ ἔχει ὑμνήσει ἰδιαιτέρως τὴν φιλίαν τοῦ σκύλου, τὸν ὁποῖον ἀποκαλεῖ «τὸ ἠθικῶς εὐγενέστερον ὅλων τῶν ζώων» καὶ «τὸν μοναδικὸν γνήσιον καὶ πιστὸν φίλον τοῦ ἀνθρώπου».

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ μεγάλη ἐκτίμησις τοῦ Σοπενάουερ πρὸς τὸν σκύλον ὀφείλεται ἐν μέρει καὶ εἰς τὴν μισανθρωπίαν του. Ἀλλὰ ὁ λόρδος Βύρων δὲν ἦταν καθόλου μισάνθρωπος, ἐνῷ ἦταν ἐξ ἴσου μὲ τὸν Σοπενάουερ θαυμαστὴς τοῦ σκύλου. Ὁ λόρδος Βύρων ἤδη ἀπὸ μικρὸς εἶχε μεγάλην ἀφοσίωσιν εἰς τὸν σκύλον του Ράλφ, ὁ ὁποῖος εἰς μίαν μονήρη ἐκδρομήν του ἀνὰ τὰ βουνὰ τῆς Σκωτίας, τὸν ἔσωσε ἀπὸ βέβαιον θάνατον. Ὁ Βύρων ἀργότερα ἔγραψε θαυμασίους στίχους κατὰ τὸν θάνατον ἑνὸς ἄλλου πιστοῦ του σκύλου ράτσας Νιουφάντλαντ. Παλαιότερα ὑπῆρχεν εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ μόδα νὰ ἀκολουθοῦνται οἱ ἄνδρες ἀπὸ μεγάλους σκύλους.

Ἰδίως εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Σαίξπηρ, ὁ σκύλος ἦταν ἀπαραίτητος συνοδὸς καὶ ἡ ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν σκύλον ἦταν παροιμιώδης.

◆ ◆ ◆

Οἱ ἱστορίες φιλίας σκύλου καὶ ἀνθρώπου εἶνε ἀτελείωτες καὶ ὑπάρχουν μεγαλειώδη δείγματα ἀμοιβαίας ἀφοσιώσεως.

Εἰς τὸν παγκόσμιον πόλεμον, ἕνας Ἀμερικανὸς στρατιώτης, ὁ ὁποῖος ὑπηρέτησεν εἰς τὸ Βερντέν, ἀνέθρεψε δύο σκύλους Σέττερ μὲ τόσην ἀφοσίωσιν, ὥστε πολλάκις ἐρριψοκινδύνευσε εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τὴν ζωήν του, διὰ νὰ σώσῃ τοὺς σκύλους του. Τὸν ἠκολούθησαν καὶ αὐτοὶ πιστοὶ καθ' ὅλην τὴν παραμονήν του εἰς τὸ μέτωπον. Ἔζησαν δὲ καὶ οἱ τρεῖς διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εὐτυχεῖς εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Μία ἄλλη ἐνδιαφέρουσα πολεμικὴ ἱστορία:.

Κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου, τὸν Αὔγουστον τοῦ 1914, τὸ ἀγγλικὸν ἀντιτορπιλλικὸν «Φάλμουθ» συνήντησε πέντε ἁλιευτικὰ γερμανικὰ πλοιάρια εἰς τὴν Βόρειον Θάλασσαν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκυρίευσε τὰ τέσσαρα. Ἠχμαλώτισε τὰ πληρώματα καὶ κατόπιν ἐβύθισε τὰ πλοιάρια. Τὸ πέμπτον ὅμως πλοιάριον, ἂν καὶ παληοκάραβο, ἐπρόβαλεν ἀντίστασιν καὶ ἐπεχείρησε νὰ διαφύγῃ. Μετὰ τὴν πρώτην βολὴν ἐκφοβισμοῦ, τὸ «Φάλμουθ» ἔρριψε δύο ὁμοβροντίας ὀβίδων, αἱ ὁποῖαι ηὗραν τὸ πλοιάριον εἰς τὰ πλευρά του. Τοῦτο, μολονότι ἔκανε νερά, ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του Οἱ Ἄγγλοι μετεχειρίσθησαν πᾶν δυνατὸν μέσον διὰ νὰ τὸ καταβυθίσουν τελείως. Μολαταῦτα τοῦτο ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ἀκόμη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μισοβυθισμένον, Τέλος ὁ κυβερνήτης τοῦ «Φάλμουθ», ἔπλευσε μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα, ἐκτύπησε διὰ τῆς πρώρας ἐπάνω εἰς τὸ πλοιάριον καὶ τὸ ἐκομμάτιασεν εἰς δύο. Τότε ἐπάνω σ' ἕνα τεμάχιον ξύλου ἀπὸ τὸ ναυάγιον ἀντελήφθη ἕνα μικρὸν σκύλον, ὁ ὁποῖος ἐγαύγιζεν ἀγρίως καὶ εἶχε τρομάξει ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητον περιπέτειαν

Οἱ Ἄγγλοι θὰ διέψευδαν τὴν φήμην των, ὡς φίλων τῶν ζώων ἂν δὲν σταματοῦσαν πρὸς παραλαβὴ τοῦ ἀτυχοῦς ναυαγοῦ Κατέβασαν ἐπίτηδες λέμβον καὶ τὸν παρέλαβον. Ὁ σκύλος, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο Φρίτς, ἔγινε μασκὸτ τοῦ «Φάλμουθ» καὶ ἐβαπτίσθη «Ὄλντ Μπίλλ»

Μια εἰκὼν τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ βομβαρδισμοῦ μιᾶς συνοικίας τοῦ Χανκέου ὑπὸ τῶν ἰαπωνικῶν ἀεροπλάνων.

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΑΚΑΒΡΙΟ

Ἀρνήσου μου ὅσο θέλεις τὸ κορμί σου
Ἐγὼ νεκρός, νεκρὴ θὰ σ' ἀπολάψω
Βρυκόλακας θὰ γίνω καὶ θὲ νἄρθω
Ἀπὸ τὸν τάφο σου νὰ σὲ ξεθάψω.

Κι' ἀπάνω στὴν ταφόπλακα, τὴν κρύα,
Τὸ μαῦρο σου κορμὶ ἁπαλὰ θὰ ἁπλώσω
Καὶ τὰ σκουλήκια τῶν βρώμιων κορμιῶν μας
γιὰ νυφολούλουδα χάμω θὰ στρώσω.

Τὰ σκελεθρένια χέρια μου θὰ κλείσουν
στὴν ἄσαρκη ἀγκαλιά μου τὸ κορμί σου
Καὶ τῆς μασέλας μου τὰ ὀστένια χείλια
Θὰ βιάσουν τ' ἀκριβόδωτο φιλί σου.

Καὶ κάθε νύχτα θἄρχομαι σιμά σου
Νὰ νοιώθω τὴ νεκρένιαν ἡδονή σου,
Ὥς που νὰ σπάσουνε τὰ κόκκαλά μας!
. . . .
Ἀρνήσου μου ὅσο θέλεις τὸ κορμί σου.

(«Κολασμένα»)   ΜΑΝΟΣ ΚΕΛΛΑΣ

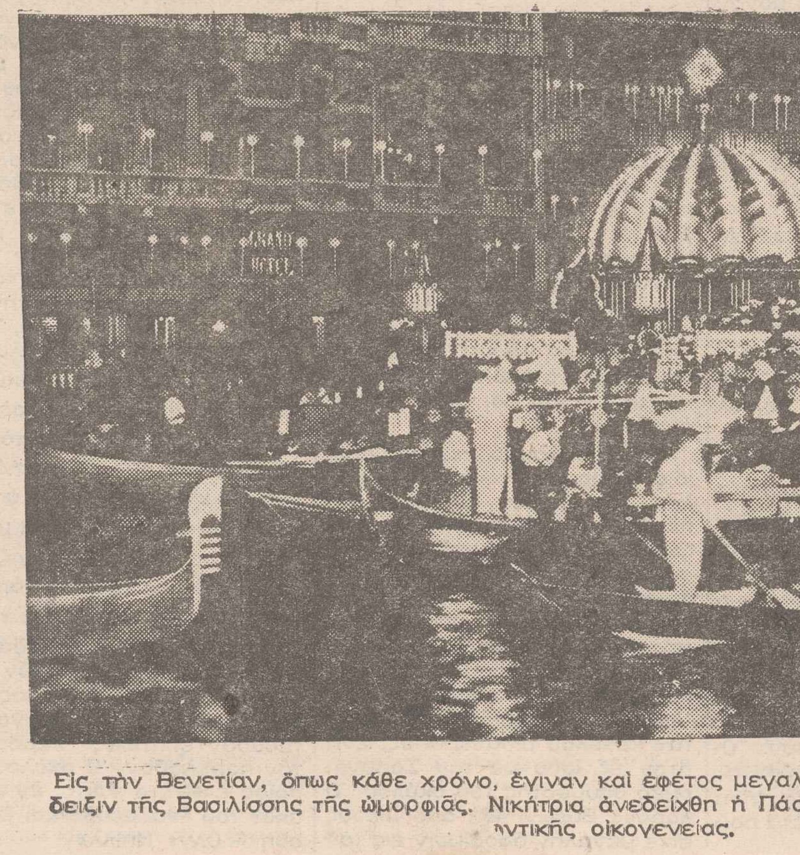

Εἰς τὴν Βενετίαν, ὅπως κάθε χρόνο, ἔγιναν καὶ ἐφέτος μεγαλοπρεπεῖς ἑορταὶ διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς Βασιλίσσης τῆς ὡμορφιᾶς. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ Πάολα Τσέλι. κόρη παλαιᾶς ἀρ-
ντικῆς οἰκογενείας.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ ΣΤΙΣ ΠΑΛΗΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ „ΔΡΟΣΟΒΟΛΟΥ ΠΑΝΑΓΙΑΣ"

Μὲ τὴν ἐξέλιξιν ποὺ πῆρε τὰς τελευταίας ἡμέρας ὁ ἐμφύλιος πόλεμος εἰς τὴν Ἰσπανίαν, οἱ Ἀνδαλουζιάνοι ἐλπίζουν νὰ ἑορτάσουν, ὅπως καὶ στὸ παρελθόν, τὴν ἑορτὴν τῆς Παναγίας τῆς Δροσοβόλου, ποὺ εἶνε πάνω-κάτω ὅ,τι ἡ ἰδική μας Εὐαγγελίστρια τῆς Τήνου.

Διὰ μέσου τῶν ἑλῶν τῆς ἐπαρχίας Χουέλβα, εἰς τὴν Νότιον Ἰσπανίαν, γίνεται προσκύνημα εἰς τὴν ἐρημικὴν ἐκκλησίαν τῆς «Παναγίας τῆς Δροσοβόλου». Τὸ προσκύνημα χρονολογεῖται ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους μετὰ τὴν ἐκδίωξιν τῶν Μαυριτανῶν, ὁπότε ἀνεκαλύφθη καὶ ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας. Ἄλλοτε τὸ προσκύνημα ἐγίνετο μὲ καραβάνια ἐφίππων καὶ πεζῶν προσκυνητῶν. Τελευταίως ὅμως μετέχουν πολλὰ αὐτοκίνητα. Διὰ τὸ προσκύνημα αὐτό, ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς Χόντσον, ὁ ὁποῖος ἐπῆγε μὲ τὰ πατροπαράδοτα μέσα, γράφει μεταξὺ ἄλλων:

Πρωΐ-πρωΐ τὴν Κυριακή, οἱ κάτοικοι τῶν κυριωτέρων πόλεων τῆς Δυτικῆς Ἀνδαλουσίας ἀφυπνίζονται μὲ τοὺς ἤχους τυμπάνων καὶ σαλπίγγων εἰς μελαγχολικὸν τόνον. Εἶνε ἡ ἐπίσημος εἰδοποίησις ὅτι, πλησιάζει ἡ ὥρα ὅπου οἱ πιστοὶ ὀφείλουν νὰ πορευθοῦν διὰ τὸ προσκύνημα τῆς «Παναγίας τῆς Δροσοβόλου» εἰς τὴν ἐπαρχίαν Χουέλβα. Ἐκεῖ ἡ Παναγία ἐνεφανίσθη διὰ θαύματος εἰς τοὺς ποιμένας πρὸ πολλῶν ἑκατονταετιῶν. Εἴκοσι δύο ἀδελφότητες ἔχουν σχηματισθῆ εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Ἀνδαλουσίας, ἀφιερωμένες εἰς τὴν χάριν της. Καθεμιὰ ἀπὸ τὰς ἀδελφότητας αὐτὰς στέλλει ἕνα καραβάνι προσκυνητῶν. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ὁ νεωτερισμὸς εἰσέδυσε καὶ εἰς τὸ προσκύνημα τῆς Παναγίας. Οὕτω πολλοὶ πηγαίνουν μὲ αὐτοκίνητα. Ἀλλὰ ὅσοι θέλουν νὰ μείνουν πιστοὶ εἰς τὴν παράδοσιν πηγαίνουν μὲ ἄλογα καλοσελλωμένα καὶ σκεπασμένα μὲ κεντητὰ ὑφάσματα.

Ἡ ἀδελφότης τῆς Χουέλβας, εἶνε ἡ παλαιοτέρα καὶ ἡ μεγαλυτέρα.

Τὸ καραβάνι ἑτοιμάσθηκε ἀπὸ τὶς ἑπτὰ τὸ βράδυ. Οἱ ἄνδρες φοροῦσαν τὴν τυπικὴν ἐνδυμασίαν τῶν Ἀνδαλουσίων. Κοντὸ ἄσπρο σακκάκι, σχεδὸν ὥς τὴ μέση καὶ πανταλόνι σκοῦρο.

Κατὰ τὴν πορείαν οἱ ἔφιπποι προηγοῦνται μέχρις ὅτου τὸ καραβάνι ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν πόλιν, ὁπότε εἶνε ἐλεύθεροι νὰ προχωρήσουν κατὰ βούλησιν. Ἀκολουθεῖ ἕνα μεγάλο κάρρο μεγαλοπρεπῶς στολισμένον, τὸ ὁποῖον φέρει τὴν σημαίαν κεντημένην μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Τὸ κάρρο σύρουν δύο ἄσπρα μουλάρια. Κατόπιν ἔρχεται ἕνα ἁμάξι, τοῦ ὁποίου ἐπιβαίνει ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀδελφότητος καὶ ἀκολουθοῦν τὰ ἄλλα ὀχήματα. Εἶνε κάρρα ἀγροτικά, μὲ δύο πελώριες ρόδες. Τὰ κάρρα εἶνε σκεπασμένα μὲ λευκὸ πανί, τὸ ὁποῖον φέρει τὴν ἐπιγραφὴν «Βίβα λὰ Βίρχεν ντὲλ Ροθίο» (Ζήτω ἡ Παναγία ἡ Δροσοβόλος) ἢ τὴν ἐπιγραφὴν «Βίβα λὰ μπλάνκα Παλόμα» (Ζήτω ἡ λευκὴ περιστερὰ — ἄλλη ὀνομασία τῆς Παναγίας).

Τὰ κάρρα ἐσωτερικῶς ἔχουν καθίσματα, ἐξωτερικῶς δὲ εἶνε φορτωμένα μὲ τρόφιμα καὶ ποτὰ διὰ πέντε ἡμέρας.

Τὸ καραβάνι τῶν προσκυνητῶν ξεκινᾷ εἰς τὰς ἑπτά. Ἡ ἐκκίνησις γίνεται θεαματικὴ καὶ θορυβώδης. Οἱ κάτοικοι προπέμπουν τοὺς προσκυνητὰς μὲ κραυγὰς «Βίβα», αἱ ὁποῖαι ἀναμιγνύονται μὲ τοὺς ἤχους τῶν τυμπάνων καὶ ποικίλων πνευστῶν ὀργάνων. Τὸ πανδαιμόνιον τοῦτο συνοδεύεται καὶ μὲ τὴν ἔκρηξιν πολλῶν ρουκεττῶν, αἱ ὁποῖαι εἶνε γενικὸν ἔθιμον εἰς ὅλας τὰς ἑορτὰς τῆς Ἰσπανίας.

Ἐπὶ πλέον, οἱ ἐπιβαίνοντες τῶν κάρρων τραγουδοῦν λαϊκὰ ἀνδαλουσιανὰ τραγούδια, γνωστὰ ὡς «κόπλας» καὶ «φαντάγκος». Τὰ τραγούδια συνοδεύονται καὶ μὲ κτύπους ἐπάνω σὲ ταμποῦρλα. Ὅλη αὐτὴ ἡ ποικιλία ἤχων δημιουργεῖ μίαν ἀπερίγραπτον κακοφωνίαν.

Κατὰ τὶς πέντε τὸ πρωΐ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Νιέμπλα, ὅπου οἱ προσκυνηταὶ εἶχαν τὸν καιρὸν νὰ πάρουν ἕνα καφὲ πρὶν ἀρχίσῃ ἡ λειτουργία εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας δὲν ἔδιδαν καμμίαν προσοχὴν εἰς τὴν λειτουργίαν. Ὅταν δὲ ὁ παπᾶς ἀνέπεμπε μίαν εὐχήν, ὅπως ἡ Παναγία ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τῶν πιστῶν, μία στρίγκλικη φωνὴ διαταράσσει τὴν ἠρεμίαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Εἶνε μία γυναῖκα, ἡ ὁποία παρακαλεῖ μὲ κραυγὲς τὴν Παναγίαν νὰ σώσῃ τὸ ἄρρωστο παιδί της. Οἱ ἐκκλησιαζόμενοι ὅμως ἀπειλοῦν νὰ τὴν βγάλουν ἔξω καὶ οὕτω ἡ ὠρυομένη γυναῖκα σταματᾷ καὶ ἐπιτρέπει τὴν ἐξακολούθησιν τῆς λειτουργίας.

Μετὰ τὴν λειτουργίαν ὅλοι οἱ προσκυνηταὶ πίνουν ἕνα ποτηράκι «ἀγκαρντιέντε», εἶδος οὔζου. Καὶ ἑτοιμάζονται διὰ τὸ φαγητόν. Πολλὲς συντροφιὲς κάθονται μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἄλλες κατακλύζουν τὸ προαύλιόν της.

Ὅλο τὸ ἀπόγευμα περνᾷ μὲ χοροὺς καὶ τραγούδια. Τὴν νύκτα γίνεται λιτανεία γύρω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ἀκολουθεῖ τὸ γλέντι τῶν πανηγυριστῶν. Σπουδαῖοι κανταδόροι τραγουδοῦν ἀδιακόπως καὶ ἐπευφημοῦνται ζωηρότατα ὑπὸ τῶν ἀκροατῶν μὲ ἐνθουσιαστικὰ «ὀλέ».

Ἀπὸ τὸν παράδεισον τῆς ἑλληνικῆς ὑπαίθρου. Νεαρὰ χωρικὴ τῆς Φλωρίνης, μὲ ἀρχαϊκὸν ἀμφορρέα εἰς τὴν πηγήν. (Φωτογραφία δημοσιευομένη εἰς τὴν τελλευταίαν ἔκδοσιν τοῦ ὑφυπουργείου Τύπου καὶ Τουρισμοῦ «Ἐν Ἑλλάδι».

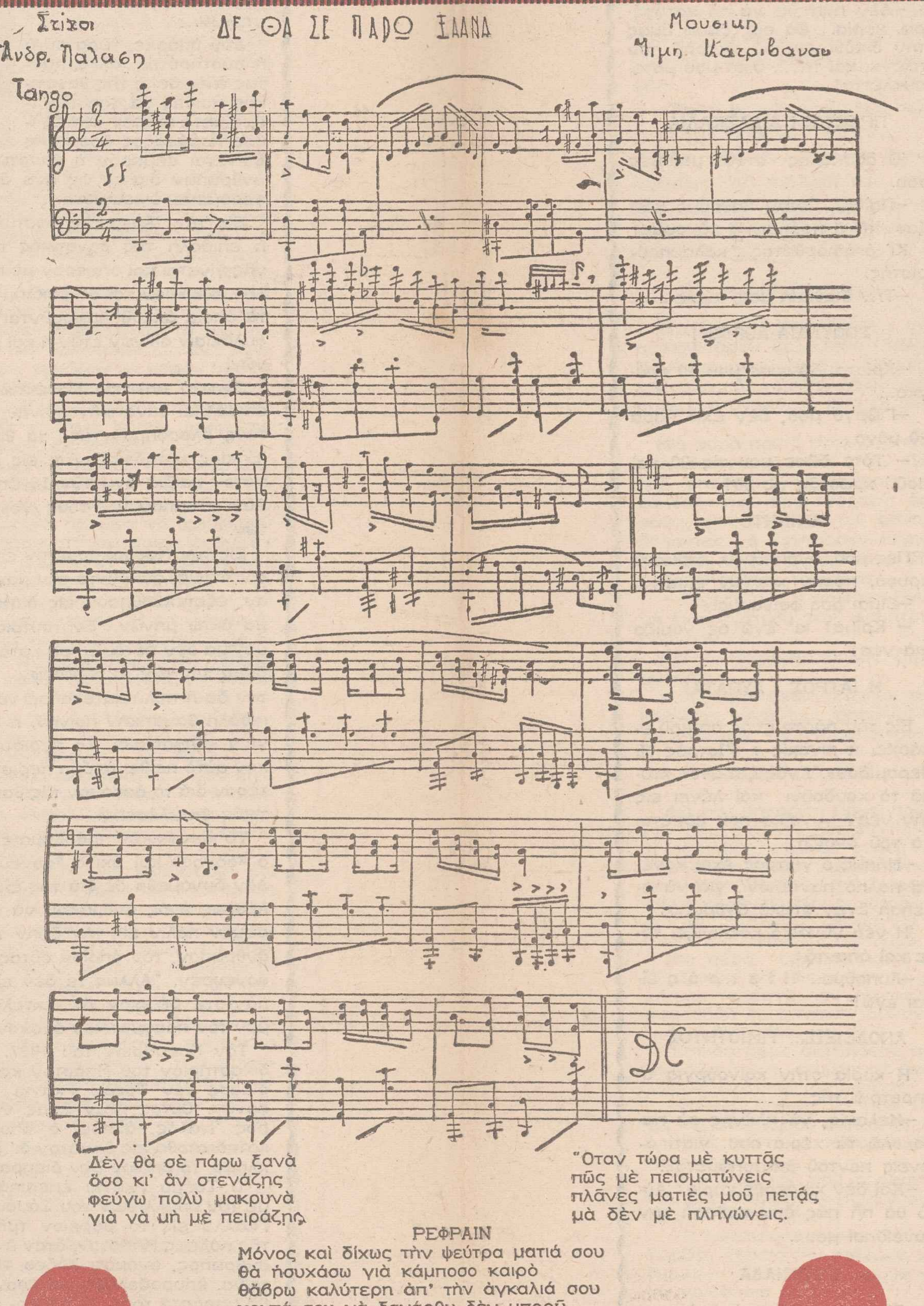

Δὲν θὰ σὲ πάρω ξανὰ
ὅσο κι' ἂν στενάζῃς
φεύγω πολὺ μακρυνὰ
γιὰ νὰ μὴ μὲ πειράζῃς.

Ὅταν τώρα μὲ κυττᾷς
πῶς μὲ πεισματώνεις
πλᾶνες ματιὲς μοῦ πετᾷς
μὰ δὲν μὲ πληγώνεις.

ΡΕΦΡΑΙΝ

Μόνος καὶ δίχως τὴν ψεύτρα ματιά σου
θὰ ἡσυχάσω γιὰ κάμποσο καιρὸ
θἄβρω καλύτερη ἀπ' τὴν ἀγκαλιά σου
κοντά σου νὰ ξανάρθω δὲν μπορῶ.
Τὶς πίκρες μου, τὸν πόνο μου τὸν πέρυσα
ἐσ' ἤσουν γιὰ μένα μεγάλη συμφορὰ
μαζί σου πρὶν τὴν ὥρα μου ἐγέρασα
βλέπω πὼς τώρα θὰ γνωρίσω τὴ χαρά.

ΕΝΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ

Ἐπιφανὴς Γερμανὸς κριτικός, ἀφορμὴν λαμβάνων ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν ξένων ζωγράφων εἰς τὸ Βερολῖνον καὶ εἰς τὸ Παρίσι, ἐξηγεῖ εἰς τὸ κατωτέρω ἐνδιαφέρον ἄρθρον του πῶς ἐπέτυχαν διάσημοι ζωγράφοι εἰς ξένας χώρας καὶ μᾶς δίδει μερικὰ ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴν ζωὴν τούτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἰδικός μας Θεοτοκόπουλος.

Ὁ ξένος ποιητὴς ἢ ζωγράφος ἔχει τὸ ὀξύτερον μάτι. Δεδομένου ὅτι δὲν εἶνε συνηθισμένος εἰς τὸ νέον περιβάλλον καὶ ὅλα τοῦ εἶνε νέα, ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ βλέπῃ πρόσωπα καὶ ἀντικείμενα μὲ ὅλα τους τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά. Διὰ τοῦτο πολλὰ ἐθνικὰ διακριτικά, πολλὰ ὡραῖα χαρακτηριστικὰ ἑνὸς λαοῦ, ἀνεκαλύφθησαν ἀπὸ ἕνα ξένον.

Τοῦτο συμβαίνει περισσότερον εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς ζωγραφικῆς, ὅπου εἰς ἕνα ξένον καλλιτέχνην παρουσιάζεται εἰς ὅλην της τὴν γοητείαν ἰδίως ἡ γυναικεία ὡμορφιά.

Εἰς τὰ χρόνια τοῦ Ἑρρίκου 8ου κανεὶς δὲν ἐφαντάζετο τὴν μεγάλην ἀνάπτυξιν εἰς τὴν Ἀγγλίαν τῆς ζωγραφικῆς τέχνης, ὡς αὕτη παρουσιάζεται δύο ἑκατονταετίας βραδύτερον.

Ὑπῆρχαν καὶ τότε εἰς τὸ βασίλειον τῶν βρεττανικῶν νήσων ζωγράφοι, ἀλλὰ τὰ ἔργα τους ἔχουν περισσότερον ἱστορικὴν σημασίαν παρὰ καλλιτεχνικὴν ἀξίαν.

Ὁ τύπος τοῦ Ἄγγλου τῶν χρόνων ἐκείνων θὰ ἔμενεν εἰς τὸ σκότος ἐὰν ὁ Ὁλλανδὸς σοφὸς Ἔρασμος δὲν συνιστοῦσε τὸν ἐκ Βασιλείας ζωγράφον Χὰνς Χολμπάϊν εἰς τὸν καγκελλάριον τοῦ Βασιλέως Ἑρρίκου 8ου, Τόμας Μόρους.

Κατὰ τὰς δύο μακρὰς περιόδους τῆς παραμονῆς του εἰς τὸ Λονδῖνον, ὁ Χολμπάϊν ἐζωγράφισεν ὄχι μόνον τὸν Βασιλέα, τὸν καγκελλάριόν του, πολλοὺς λόρδους, ἀλλὰ ἐπίσης τὴν γυναικείαν ὡμορφιὰ εἰς τὴν ἀγγλικὴν αὐλήν.

Τῇ ἐντολῇ τοῦ Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἐξετίμα πολὺ τὴν τέχνην τοῦ Χολμπάϊν καὶ θεωροῦσε τὸν ἑαυτόν του εὐτυχῆ διότι εἶχε πλησίον του ἕνα τοιοῦτον καλλιτέχνην, ὁ ἐκ Βασιλείας μέγας ζωγράφος ἔκαμε τὰ πορτραῖτα μερικῶν ἀπὸ τὰς νύμφας τοῦ Ἑρρίκου. Οὕτω οἱ περισσότερες ἀπὸ τὰς ἑπτὰ συζύγους τοῦ Ἑρρίκου 8ου, πρὶν ὁ κυανοπώγων Βασιλεὺς τὰς παραδώσῃ πρὸς καρατόμησιν, ἀπηθανατίσθησαν διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Χολμπάϊν.

Ὁ Ζὰν Κλουέ, ζωγράφος τῶν Βασιλέων Φραγκίσκου 1ου καὶ Ἑρρίκου 2ου, ἀπέθανε τὸ 1540 χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀποκτήσει τὴν γαλλικὴν ἰθαγένειαν, τὴν ὁποίαν μόνον οἱ ἀπόγονοί του ἔλαβον. Ὁ Κλουὲ κατήγετο ἀπὸ τὴν δυτικὴν Ὁλλανδίαν, εἶνε δὲ ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴν σχολὴν τῶν ζωγράφων τῆς χώρας ταύτης.

Ἀπὸ τοῦ 1516 ὁ ξένος αὐτὸς ζωγράφος ἀνῆλθεν εἰς μεγίστην ἐκτίμησιν τῆς γαλλικῆς αὐλῆς. Ὁ Φραγκίσκος 1ος τοῦ ἀνέθεσε νὰ ζωγραφίσῃ ὅλην του τὴν οἰκογένειαν. Τὸ παράδειγμα τοῦ Βασιλέως ἠκολούθησαν καὶ ἄλλοι εὐγενεῖς.

Ὁ Κλουὲ δὲν εἶνε εἰς τὴν τέχνην τῆς σειρᾶς τοῦ Χολμπάϊν, ἀλλὰ μᾶς ἔδωκε τὸν τύπον τοῦ Γάλλου τῆς ἐποχῆς του καὶ τὴν τότε γυναικείαν ὡμορφιὰ εἰς τὴν Γαλλίαν.

Τὴν πρώτην, πραγματικὰ ὡραίαν, εἰκόνα τῆς Ἱσπανίδος γυναικὸς ἐζωγράφισεν ὁ Ἕλλην Δομήνικος Θεοτοκόπουλος, ὁ Γκρέκο. Ὁ Θεοτοκόπουλος ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην. Ἐσπούδασε τὴν τέχνην ἐν Βενετίᾳ, πλησίον τοῦ 90ετοῦς Τισιανοῦ, ἐπῆγε εἰς τὴν Ρώμην καὶ κατόπιν τὸ 1577 εἰς τὸ Τολέδο τῆς Ἱσπανίας, τὴν ἥσυχον διαμονὴν τοῦ σκυθρωποῦ Φιλίππου 2ου.

Προικισμένος μὲ ἐξαιρετικὸν τάλαντον ὁ Ἕλλην ζωγράφος, εἰσδύει εἰς τὸν κόσμον τῶν αἰσθημάτων τῆς νέας του πατρίδος καὶ ἀνακαλύπτει ὡς ζωγράφος τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τῶν Ἱσπανῶν καὶ τῶν ἱσπανικῶν τοπίων.

Τὰ ἀνακαλύπτει πρῶτος ὁ Γκρέκο, διότι οἱ Ἱσπανοὶ καλλιτέχναι τῆς ἐποχῆς του διατελοῦν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἰταλικῆς τέχνης καὶ φιλοδοξοῦν νὰ ἐξισωθοῦν μὲ τὸν Μιχαὴλ Ἄγγελον καὶ τὸν Ραφαέλο.

Ὁ Γκρέκο ζῇ σαράντα χρόνια εἰς τὴν πόλιν, ἡ ὁποία τοῦ ἔδωκε τὸ ἰδιαίτερόν του στὺλ καὶ ἡ ὁποία παρέμεινε διὰ παντὸς συνδεδεμένη μὲ τὸ ὄνομά του.

Μέσα ἀπὸ τὰ ἁγιογραφικὰ πορτραῖτα του καὶ τὶς ἐξαϋλωμένες μορφὲς τῶν Ἱσπανῶν εὐγενῶν ἐβγῆκε μίαν ἡμέραν τὸ συμπαθὲς περίφημον πορτραῖτο τῆς «Κυρίας μὲ τὴν Ἑρμίνα». Ἡ ἄγνωστος μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια καὶ τὸ μικρὸ ἐκφραστικὸ στόμα, τὴν ὁποίαν ἄλλως τε ἀναγνωρίζει κανεὶς καὶ εἰς πολλὰς Παναγίας τοῦ Γκρέκο, δὲν εἶνε μόνον ἡ ὡραιοτάτη, ἀλλὰ καὶ ἡ πρώτη εἰκὼν Ἱσπανίδος γυναικός, διότι μέχρι τότε τὰ ἔθιμα τοῦ λαοῦ καὶ ἡ ἐτικέττα τῆς Αὐλῆς ἀπηγόρευαν εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ποζάρουν ὡς μοντέλλα εἰς ἕνα ζωγράφον.

Ἐὰν δὲν ἐπήγαινεν εἰς τὸ Βερολῖνον ὁ Γάλλος ζωγράφος Ἀντουὰν Πέν, ὁ ὁποῖος εἰργάσθη εἰς τὴν Αὐλὴν τριῶν ἀλληλοδιαδόχων Βασιλέων, δὲν θὰ εἴχαμεν τὸν τύπον τῶν Γερμανίδων τοῦ 17ου αἰῶνος.

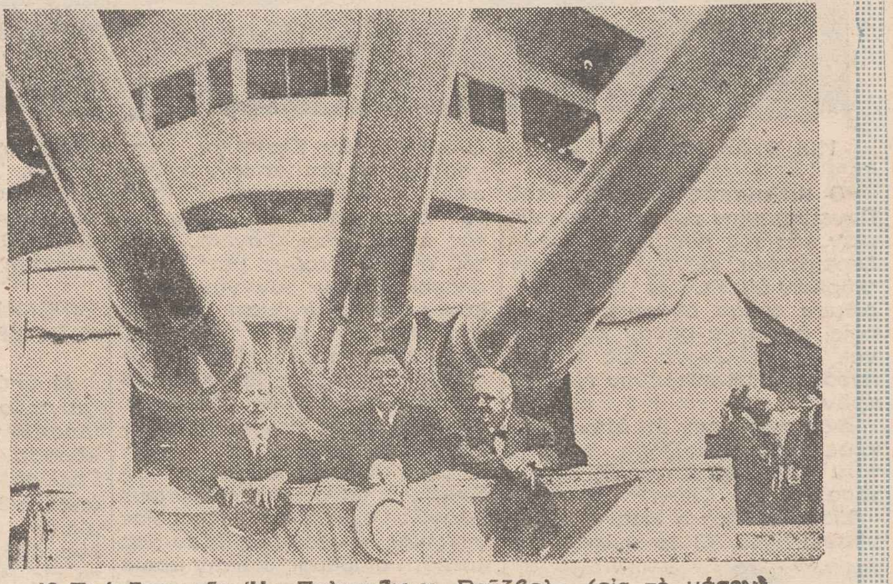

Ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡν. Πολιτειῶν κ. Ρούζβελτ (εἰς τὸ μέσον), φωτογραφούμενος ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος τοῦ Ἀμερικανοῦ στόλου.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Ἔτσι, σὰν ἕνα χρῶμα τοῦ δειλινοῦ βουβό,
Σὰν τ' ἄνθος ποὺ πεθαίνει σιγὰ στὴ σκοτεινιά,
Δίχως κραυγή, ἀγωνία, παράπονο, τραβῶ,
Τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου στὴν ἀπολησμονιά.

Τὸ δάκρυ μου σὰ στάλα μιᾶς σιγαλῆς βροχῆς
Θαμπὸ μαργαριτάρι τρέμει στ' ἀχνό μου φῶς
(Τὸ σπαραγμὸ ποιὸς νοιώθει μιᾶς ἄφωνης ψυχῆς;)
Καὶ λυώνει με ἐδῶ κάτου ὁ πόνος μου ὁ κρυφός.

Πῶς ἄλλαξαν, ἀλήθεια, καὶ νόμοι καὶ ρυθμοί,
Ὁλόκληρος ὁ κόσμος πῶς ἄλλαξε μὲ μιᾶς
Δὲ μένει τίποτ' ἄλλο, τὴ μαύρη αὐτὴ στιγμὴ
Παρὰ ἡ ἀπελπισία τῆς γύρω μου ἐρημιᾶς.

Ἀγνώριστη, ὅπως ἦρθες, φύγε, δειλὴ ψυχή.
Στὸ τραγικὸ ταξίδι καὶ στὸ παντοτεινὸ
Σβῦσε, σὰν ἕνα ρόδο σὲ μιὰ γυμνὴ ἐξοχὴ
Σὰ χρῶμα ξεχασμένο σὲ σκοτεινὸ οὐρανό.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

(«Πεπρωμένα»)

Εἰς τὸ Βερολινον εκαμε την εμφάνισιν της κατ' αὐτὰς μία ὁλόκληρος «Μπάντα» ἀπὸ ὡραιότατα μικρὰ Γερμανόπουλα. Ἀνωτέρω οἱ μικροὶ τυμπανισταὶ τῆς «μπάντας» κατὰ μίαν παρέλασίν των εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς γερμανικῆς πρωτευούσης.

ΟΤΑΝ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΞΕΠΕΡΝΑ ΤΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

ΜΙΑ ΦΥΛΗ ΝΕΚΡΟΦΑΓΩΝ

Ὁ καθηγητὴς Μαίνγκαρ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λονδίνου εἰς μίαν ἀπὸ τὰς τελευταίας του ἐξερευνήσεις εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀφρικὴν ἀνεκάλυψε μίαν ὀλιγάριθμον φυλὴν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ἐνῷ εἶνε μόνον χορτοφάγοι, μεταβάλλονται εἰς ἀνθρωποφάγους, προκειμένου περὶ νεκρῶν.

Διότι πιστεύουν ὅτι ὅταν ὁ νεκρὸς ἑνὸς ὁμοφύλλου φαγωθῇ τότε μόνον θὰ ἐπανέλθῃ ἀργότερα εἰς τὴν ζωήν.

Εἰς τὴν εἰκόνα μας ἡ φωτογραφία τοῦ «Πατριάρχου» τῆς

φυλῆς αὐτῆς, ὁ ὁποῖος καθ' ὑπολογισμοὺς τοῦ καθηγητοῦ Μαίνγκαρ πρέπει νὰ εἶνε πλέον τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα ἐτῶν.

Η ΕΛΟΝΟΣΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ἐξ αἰτίας τῶν πολυαρίθμων ἑλῶν, οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος ὑπέφερον ἐκ τῆς ἑλονοσίας. Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἀναφέρει τοὺς πυρετοὺς ὡς μίαν τῶν πληγῶν τῆς Αἰγύπτου. Εἰς τὸ βιβλίον του, «Ἡ Ἑλονοσία καὶ ἡ Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος» ὁ κ. Ο. Η. Σ. Τζώνς, ὑποστηρίζει ὅτι, τὴν παρακμὴν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ δέον νὰ ἀνεύρωμεν εἰς τὸ αἴτιον τῆς ἑλονοσίας. Πολυάριθμοι εὔφοροι περιφέρειαι ἠρημώθησαν κατὰ τὸν 5ον π. Χ. αἰῶνα. «Αἱ σφῆκες» τοῦ Ἀριστοφάνους ἀποτελοῦν ἀπόδειξιν τοῦ τρόπου καθ' ὅν ἡ Ἀττικὴ ἐμολύνθη καὶ τοῦ πῶς πένητες καὶ ἀριστοκράται ἀπέθνησκον.

Ὁ Ἱπποκράτης ἐγνώριζε τὴν χρονίαν ἑλονοσίαν. «Ὅσοι πίνουν νερὰ ἀπὸ ἕλη, γράφει ὁ πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς, εἶνε ἀσθενικοὶ καὶ ὠχροὶ καὶ ἔχουν χονδρὴν τὴν σπλῆνα». Μερικοὺς αἰῶνας ἀργότερα, ὁ Πολύβιος ἀπέδιδε τὴν μείωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἐν μέρει εἰς τὴν μετανάστευσιν, κατὰ μέγα δὲ μέρος εἰς τὴν ἑλονοσίαν. Κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα ἕνα Βρεττανικὸν σχέδιον ἐποικισμοῦ τῆς Κεντρώας Ἀφρικῆς ἀπέτυχεν ἐξ αἰτίας τῆς ἑλονοσίας. Λόγῳ τῆς ἑλονοσίας συνήντησαν ἐπίσης ἀνυπερβλήτους δυσχερείας οἱ κατασκευασταὶ τῆς διώρυγος τοῦ Παναμᾶ. Σήμερον ἡ ἑλονοσία θεραπεύεται ἐντὸς 5—7 ἡμερῶν μὲ καθημερινὴν δόσιν ἐξ 1—1,20 γραμ. κινίνης ἡμερησίως. Διὰ τὴν προφύλαξιν ἀρκεῖ δόσις ἐκ 0,40 γραμμ. ἡμερησίως, καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς ἑλονοσίας.

ΕΝΑΣ ΥΙΟΣ ΜΙΑΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Πρό τινος ἐδικάσθη ὑπὸ τοῦ κακουργιοδικείου τῆς Νέας Ὑόρκης ἕνας πλουσιώτατος νέος, ὀνόματι Τζὼν Κίργουαν, κατηγορούμενος ὅτι κατόπιν συζητήσεως ἐπὶ θρησκευτικῶν ζητημάτων ἐτραυμάτισε θανασίμως ἐντὸς ἑνὸς ὑπερωκεανείου, διὰ τοῦ ὁποίου ἔκαμνε μετ' ἄλλων πλουσίων νέων τὸν γῦρον τοῦ κόσμου, ἕνα, ὀνόματι Σήτλ. Ὁ Σήτλ ἀπέθανε μετά τινας ἡμέρας εἰς ἓν νοσοκομεῖον τῆς Νέας Ὑόρκης, καὶ ὁ Κίργουαν συνελήφθη μετὰ μίαν ἑβδομάδα.

Ὅταν οὗτος ἠρωτήθη πῶς ὀνομάζεται, ἀπήντησεν:

«Εἶμαι υἱὸς τῆς καλύτερον ἐνδυομένης γυναικὸς τοῦ κόσμου» Πράγματι εἶνε υἱὸς μιᾶς ὡραίας γυναικός, ἡ ὁποία, ὡς Τζὰν Νὰς κατέστη διάσημος διὰ τὴν ὡραιότητα τῆς ἐνδυμασίας της κατὰ τοὺς γάμους της. Ὁ συλληφθεὶς ὡς φονεὺς εἶνε υἱός της ἐκ τοῦ πρώτου γάμου της μετὰ τοῦ Ἀμερικανοῦ Κάρβιν. Ὁ γάμος αὐτὸς διελύθη θεωρηθεὶς ἄκυρος, διότι ἡ νύμφη ἦτο 14 ἐτῶν καὶ ὁ γαμβρὸς 18. Τὸ γεννηθὲν τέκνον παρέλαβεν ὁ πάππος του. Ἡ κυρία Κίργουαν ἐνυμφεύθη μετὰ δύο ἔτη τὸν Ἄγγλον λοχαγὸν Νάς, πλουσιώτατον γαιοκτήμονα. Μετά τινα ἔτη τὸν διεζεύχθη νυμφευθεῖσα τὸν Γάλλον Ντουμπονέ, τὸν πλουσιώτατον βιομήχανον ποτῶν. Διαζευχθεῖσα καὶ αὐτὸν ἐνυμφεύθη ἕνα πλουσιώτατον Αἰγύπτιον βέην. «Ἡ κυρία ποὺ ἐνδύεται καλλίτερον» εἶνε καὶ θαμὼν τῶν μεγαλειτέρων καζίνων. Μίαν ἑσπέραν ἐκέρδισεν, ὡς λέγεται, εἰς τὸ Μόντε Κάρλο 200.000 λίρας.

ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ

Εἰς τὸ ἐργοστάσιον ἐναερίων μηχανῶν τοῦ Τέξας ἐγένοντο πρό τινος πειράματα ἑνὸς νέου εἴδους ἀεροστάτου.

Ἡ φοῦσκα τοῦ νέου ἀεροστάτου πληροῦται ἀπὸ ἕνα μῖγμα τεσσάρων ἀερίων τὰ ὁποῖα ἐξάγονται ἀπὸ τὴν ἐξαέρωσιν τοῦ πετρελαίου.

Τὸ μῖγμα αὐτὸ τῶν τεσσάρων ἀερίων εἶνε ἐλαφρότερον καὶ τοῦ ὑδρογόνου ἀκόμα, στοιχίζει δὲ πέντε φορὰς εὐθηνότερον τούτου.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΔΟΛΩΜΑ

Σὲ ἕνα κυνῆγι λεόντων εἰς τὸ Οὐτγιὸ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ενας λέων καταδιωκόμενος ἀπὸ δύο κυνηγούς, πατέραν καὶ γιό, χώθηκε μέσα στὸ ἄντρον του. Ἦταν τόρα δύσκολο νὰ προχωρήσουν οἱ δύο κυνηγοὶ ἕως ἐκεῖ, γιὰ νὰ κτυπήσουν τὸ θηρίο. Θὰ βαστοῦσε δὲ ὧρες πολλὲς ὡς ποὺ νὰ ἀποφασίσῃ νὰ βγῇ ὁ λέων ἔξω ἀπὸ τὸ ἄντρον του. Ἔπρεπε νὰ νυκτώσῃ καλά. Ὁ πατέρας κυνηγὸς σκέφθηκε ἕνα τέχνασμα. Εἶπε στὸ γυό του νὰ ἀναβῇ ἀπάνω στὸ βράχο ποὺ ἦταν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ ἄντρο, καὶ τοῦ εἶπε νὰ σκοπεύῃ πρὸς τὴν εἴσοδο, καὶ αὐτὸς πῆγε καὶ στάθηκε ἄοπλος ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπ' αὐτὴ τὴν εἴσοδο. Τὸ λιοντάρι μόλις τὸν εἶδε προχώρησε στὴν ἀρχὴ σιγὰ καὶ ἔπειτα πήδησε κατ' ἐπάνω τοῦ πατέρα κυνηγοῦ. Ἀλλ' αὐτὸς ἔκαμε ἕνα ἅλμα πλάγιο ἐν ᾧ τὴν αὐτὴ στιγμὴ ἀκούγεται ἕνας πυροβολισμός. Ὁ γυιὸς— κυνηγὸς εἶχε κτυπήσῃ τὸ θηρίο στὸ κεφάλι.

ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ

Αἱ ὑπόνοιαι τῆς γαλλικῆς ἀστυνομίας ὅτι ἡ συμμορία τῶν «Λῃστῶν τῆς Μασσαλίας» ἡ ὁποία ἔδρασεν εἰς διάφορα μέρη τῆς Γαλλίας, ἀπετελεῖτο ἐξ Ἰταλῶν, ἀπεδείχθη βάσιμος. Ἡ ἀστυνομία τῆς Μασσαλίας συνέλαβεν ἕνα, ὀνόματι Μπερίνι, γεννηθέντα εἰς Μενογιάντα τῆς Ἰταλίας καὶ ὁ ὁποῖος, ὡς ἀπεδείχθη, ἦτο ἀρχηγὸς τῶν λῃστῶν, οἱ ὁποῖοι, μιμούμενοι τὰς μεθόδους τῶν Ἀμερικανῶν γκάγκστερς, ἐλήστευσαν ἕνα δημόσιον εἰσπράκτορα, ἐξαναγκάσαντες αὐτὸν νὰ παραδώσῃ τὸ χρηματοφυλάκιόν του περιέχον 160.000 φράγκα. Ἐπίσης ἡ ἀνάκρισις ἀπέδειξεν ὅτι ὁ Μπερίνι μετὰ τῆς συμμορίας του διέπραξε παρομοίας λῃστείας κατὰ τὴν μέθοδον τῶν γκάγκστερς εἰς τὸ Παρίσι καὶ δύο ἄλλας εἰς τὴν Μασσαλίαν. Ἡ ἀστυνομία καταζητεῖ καὶ τοὺς συνενόχους του, τοὺς ὁποίους ὁ Μπερίνι δὲν κατονομάζει, ἀρνούμενος καὶ ὁ ἴδιος τὴν δρᾶσίν του εἰς τὰς διαφόρους λῃστείας, ποὺ τοῦ ἀποδίδονται.

Η ΑΓΓΛΙΑ ΠΑΡΑΓΕΙ ΕΞ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ΤΟΝΝΟΥΣ ΑΝΘΕΩΝ.

Εἰς τὸ Σπάλντιγκ τοῦ Νοτίου Λινκόλνσαρε τῆς Ἀγγλίας ἱδρύθη βιομηχανία ἀνθέων, ἡ ὁποία ὡς γράφουν τὰ ἀγγλικὰ φύλλα, κατορθώνει νὰ ἀποστέλλῃ 6.000 τόννους ἀνθέων κατ' ἔτος εἰς ὅλην τὴν Ἀγγλίαν. Τὰ ἄνθη καλλιεργοῦνται εἰς θερμοκήπια, διὰ τὴν θέρμανσιν τῶν ὁποίων καταναλίσκονται 10.000 τόννοι γαιάνθρακος ἐτησίως. «Εἶνε ὅμως γράφει μία ἀγγλικὴ ἐφημερίς, καταπληκτικὸν τὸ θέαμα τοῦ τεραστίου αὐτοῦ ἀνθοκηπίου, πέριξ τῶν ὑαλοφράκτων τοίχων τοῦ ὁποίου ἔχει συσσωρευθῆ χιὼν ὕψους 50 ἑκατοστῶν, ἐνῷ ἐντὸς αὐτοῦ θάλλουν τὰ ὡραιότερα ἄνθη του, ἀποτελοῦντα ἕνα θαυμάσιον περσικὸν τάπητα!» Ἡ ἀνθοκομία τοῦ Σπάλντιγκ ἀπασχολεῖ 1.500 ἐργάτας, ἄνδρας καὶ γυναῖκας. Καθ' ἑκάστην ἐκ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τοῦ Σπάλντιγκ ἀποστέλλονται 200 τόννοι ἀνθέων πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις.

Ο ΠΟΛΥΜΑΘΗΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Ἡ μὶς Ἔλλεν Μπρίστον ἀπὸ τὴν Φλωρίδα εἶχεν ἀγοράσει πρὸ ἐτῶν ἕνα παπαγάλλον ἀπὸ ἕνα ἰθαγενῆ. Ὁ παπαγάλλος αὐτὸς ἤξερε ἀρκετὲς φράσεις στὴ γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν. Ἡ μὶς Μπρίστον ὅμως διὰ τῆς ἐπιμονῆς της κατώρθωσε νὰ τοῦ μάθῃ ἐντὸς δύο ἐτῶν πλέον τῶν διακοσίων φράσεων εἰς τὴν ἀγγλικήν.

Σὺν τῷ χρόνῳ ὁ περίεργος αὐτὸς παπαγάλλος ἤρχισε νὰ ἀπαντᾷ καὶ εἰς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ἀπευθύνοντο, τώρα δὲ εἶνε εἰς θέσιν νὰ κρατῇ ὁλόκληρη συνομιλία.

Ἡ ζωολογικὴ ἑταιρεία τῆς Ν. Ὑόρκης ἔχει μείνει κατάπληκτος πρὸ τοῦ φαινομένου αὐτοῦ καὶ ὅλαι αἱ μελέται της κατέληξαν ὅτι μόνον ἡ ὑπομονὴ τῆς μὶς Μπρίστον ἔκαμε τὸν παπαγάλον αὐτὸν τόσον πολυμαθῆ!

ΕΝΑΣ ΣΟΦΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

Ὁ Τζέϊμς εἶνε ἕνας σκύλος ποὺ εἰς κοινωνικοὺς τρόπους ξεπερνᾷ καὶ τὸν πιὸ τζέντλεμαν Ἐγγλέζο.

Ὑποδέχεται ὑποκλινόμενος τοὺς ἐπισκέπτας τοῦ κυρίου του, ὀρθωμένος στὰ πισινά του πόδια. ἀποδίδει ἰδιαίτερον σεβασμὸν εἰς τὰς κυρίας καὶ τοὺς γηραιοὺς κυρίους καὶ τρώει μόνον ἀπὸ πιάτο καὶ μὲ πηρούνι ἢ κουτάλι!

Τὸ σπουδαιότερο δὲ εἶνε ὅτι τελευταίως ἀπέκτησε τὴν ἱκανότητα νὰ χρησιμοποιῇ καὶ μαχαίρι!

Ὁ Τζέϊμς εἶνε τὸ σπουδαιότερο νούμερο τοῦ Σὶρκ ντ' Ἰβὲρ τοῦ Παρισιοῦ.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΕΩΣ

—Μία 12έτις Ἰνδή, προκαλεῖ εἰς τὰς Ἰνδίας ζωηρὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἀπορίαν εἰς τοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους, ἐμφανιζομένη ὡς ἕνα ζωντανὸν παράδειγμα τῆς θεωρίας τῆς μετεμψυχώσεως!

—Ἡ μικρὰ κόρη ἰσχυρίζεται συγκεκριμένως, ὅτι διατηρεῖ σαφεῖς ἀναμνήσεις τῆς προγενεστέρας της ζωῆς, δηλοῦσα, ὅτι πολὺ πρὸ τῆς γεννήσεώς της ἦτο σύζυγος ἑνὸς πλουσίου ἐμπόρου εἰς τὴν Μούτρα, ὅπου καὶ ἀπέθανε κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς τοκετοῦ.

—Ἡ μικρὰ κόρη περιέγραψε τὴν προγενεστέραν αὐτὴν οἰκογενειακὴν ζωήν της τόσον ζωηρὰ καὶ λεπτομερῶς, δεικνύει δὲ ἀκόμη καὶ τώρα τόσην συμπάθειαν πρὸς τὸν ἔμπορον καὶ τὴν «κόρην» της, ὥστε οἱ συγγενεῖς ἀπεφάσισαν νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ἱστορίαν αὐτήν.

—Πράγματι, διεπιστώθη, ὅτι ὁ ἔμπορος ζῇ ἀκόμη εἰς τὴν Μούτρα μαζῆ μὲ μίαν κόρην, ποὺ ἔχει μεγαλώσει ἤδη, καὶ ὅτι αἱ περιγραφαὶ τῆς μικρᾶς «μετεμψυχωμένης» ἀνταπεκρίνοντο μέχρι κεραίας εἰς τὴν πραγματικότητα, τὴν ὁποίαν ἦτο ἀδύνατον νὰ εἶχε γνωρίσει διαφορετικὰ τὸ μικρὸ αὐτὸ κορίτσι.

—Πολλοὶ εἰς τὰς Ἰνδίας πιστεύουν, ὅτι ἡ περίπτωσις αὐτὴ εἶνε μία ἀναμφισβήτητος ἀπόδειξις τῆς παλαιᾶς Ἰνδικῆς θεωρίας περὶ μετενσαρκώσεως τῶν ψυχῶν.

ΜΕΡΙΚΑ ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΠΛΗΜΜΥΡΑ !

Δυὸ χωρικοὶ περνοῦν ἀπὸ ἕνα ποτάμι στὴ δεξιὰν ὄχθη τοῦ ὁποίου σηκώνεται μιὰ πανύψηλη λεύκα.

—Τὴ βλέπεις αὐτὴ τὴ λεύκα; λέει ὁ ἕνας. Φαντάσου πὼς στὴ μεγάλη πλημμύρα τοῦ ποταμοῦ τὰ νερὰ εἶχαν καλύψει καὶ τὴν κορυφὴν ἀκόμα!

—Τὶ μοῦ λές ; λέει ὁ ἄλλος Σὰν τερατολογία μοῦ φαίνεται!

—Στ' ὁρκίζομαι πὼς εἶνε ἀλήθεια. Ἀφοῦ ἕνα χρόνο πρὶν τῆς πλημμύρας τὴν... εἶχα φυτέψει ἐγὼ !...

ΕΚΟΨΕ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

Δυὸ κρασοπατέρες συζητοῦν.

—Ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε νὰ μοῦ πονῇ τὸ στομάχι μου, ὁ γιατρὸς μοῦ εἶπε νὰ κόψω τὸ κρασί!

—Καὶ ἐσύ, τὄκοψες;

—Τί ἤθελα νὰ κάνω; Σταμάτησα τὸ κρασὶ κι' ἄρχισα νὰ πίνω... οὖζο!

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Ἡ νεοπροσληφθεῖσα ὑπηρέτρια παίρνει τὶς πρῶτες διαταγὲς ἀπὸ τὴν κυρία της.

—..."Υστερα πρέπει κάθε πρωῒ νὰ πλένῃς καὶ τὴν μοτοσυκλέττα τοῦ κυρίου σου. Πιστεύω πὼς θὰ τὰ καταφέρῃς.

—Δὲν πιστεύω νὰ τὰ καταφέρω, κυρία. Θὰ σᾶς δώσω ὅμως τὴν διεύθυνσι τοῦ γκαρὰζ ποὺ πλένει καὶ τὴν... δική μου μοτοσυκλέττα!

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ὁ δάσκαλος στοὺς μαθητές του.

—Παιδιά, ὅταν πάθουμε κάτι ξαφνικὸ τί πρέπει νὰ κάνουμε;

Κι' ὁ ἀδιόρθωτος... καλαμπουριστής.

—Τὴν διαθήκη μας, κύριε...

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΛΟΓΙΚΗ!

—Χρίστο, δάνεισέ μου 50 φράγκα...

—Γιῶργο μου, δὲν ἔχω παρὰ 20 μόνο...

— Τότε δῶσε μου τὶς 20 καὶ μοῦ.. χρωστᾶς τὶς 30!

ΑΜΙΜΗΤΟ

Πές μου, ἀγάπη μου, ἔτσι στὰ κρυφά, πόσων χρόνων εἶσαι;...

—Εἶμαι ὅσο φαίνουμαι..

— Κρῖμα! κι' ἐγὼ σὲ νόμιζα γιὰ νέα!...

Η ΙΑΤΡΟΣ... ΛΥΠΑΤΑΙ

Εἰς τὴν πόρτα ἑνὸς σπιτιοῦ ὑπάρχει ἡ πινακὶς : «Ἰατρὸς Μ. Μεραμίδου».Ἕνας ζητιάνος κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι καὶ λέγει εἰς τὴν νέαν γυναίκα ποὺ ἔρχεται νὰ τοῦ ἀνοίξῃ.

—Μήπως ὁ γιατρὸς ἔχει κανένα παληὸ παντελόνι, γιὰ νὰ ἐλεήσῃ ἕναν φτωχὸ ἄνθρωπο;

Ἡ νέα γυναῖκα κοκκινίζει τότε καὶ ἀπαντᾷ:

—Λυποῦμαι. Ἡ Ἰατρὸς εἶμαι ἐγώ!

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ... ΤΙΜΙΟΤΗΤΟΣ

Ἡ κυρία στὴν καινούργια ὑπηρέτριά της.

—Μελανία, νὰ πλένῃς σὲ παρακαλῶ τὰ χέρια σου. γιατὶ ἀφίνεις παντοῦ ἀποτυπώματα...

—Καὶ δὲν χαίρεσθε κυρία; Αὐτὸ θὰ πῆ πὼς ἔχω καθαρὴ τὴν συνείδησί μου...

ΕΞΥΠΝΑΔΑ

—Τί ἐξάγεις, Νίκο, ἀπ' τὴν παροιμία: Τὄνα χέρι νίβει τ' ἄλλο καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπο...

—Ὅτι καὶ τὰ δυὸ χέρια εἶνε βρώμικα...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΡΑΓΚΑΒΗΣ ΚΑΙ Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Πρὸ 45 ἐτῶν, ὅταν ἦτο τότε 77 ἐτῶν, ὁ Ἀλέξ. Ραγκαβῆς εἶχε γράψει διὰ τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Σίνα.

Ὅταν τὸν ἐρώτησαν ποιοὺς ἔκρινε ἱκανοὺς γιὰ τὴν Ἀκαδημία, ὁ Ραγκαβῆς ἔδωσε τὰ ὀνόματα διαφόρων λογίων ποὺ εἶχαν ἀποθάνει.

—Δὲν προβιβάζεται κανείς, ἔγραψε τότε ὁ Ραγκαβῆς, ἀπὸ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου εἰς ἀκαδημαϊκόν. Τὸ νὰ γίνῃ κανεὶς νομοθέτης τῆς γλώσσης του καὶ μάλιστα γλώσσης ἀκατασκεύου ὅπως ἡ νεοελληνικὴ εἶνε ἐργασία σοβαρὰ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀναλάβωσι ἄνδρες ἔχοντες τὰς δυνάμεις νὰ ἀγάγωσιν αὐτὴν εἰς πέρας. Δὲν ἔχομεν ἀνθρώπους ! Αἱ αἴθουσαι τῆς Σιναίας Ἀκαδημίας θὰ μείνωσι σιγηλαὶ ἐπὶ πολλὰς δεκάδας ἐτῶν.

Ἡ προφητεία τοῦ Ραγκαβῆ ἐξετελέσθη... μὲ τὸ παραπάνω.

ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ

Κάποτε εἰς τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Ὀθωνικῆς ἐποχῆς Κωνσταντῖνον αΚνάρην παρουσιάσθη ὁ ἰδιαίτερός του γραμματεὺς καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι οἱ τελάλησες, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀνατεθῆ ἡ γνωστοποίησις μιᾶς διαταγῆς τοῦ Πρωθυπουργοῦ δὲν ἐξετέλεσαν καλὰ τὸ ἔργον των καὶ συνεπῶς ὁ κόσμος δὲν εἶχε πληροφορηθῆ τὰ τῆς διαταγῆς.

— Καὶ τί θὰ κάνουμε τώρα, κύριε Πρωθυπουργέ; τοῦ εἶπε.

— Νὰ πῆς τὴν διαταγὴ ἐμπιστευτικὰ στὴ γυναῖκα σου, τοῦ εἶπε. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ μάθῃ τὴ διαταγὴ ὡς αὔριο τὸ βράδυ ὅλη ἡ πρωτεύουσα!

ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Οἱ φίλοι τοῦ ἀποθανόντος τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα πρώην Πρωθυπουργοῦ Ἀνδρ. Μιχαλακοπούλου διηγοῦνται πολλὰ χαριτωμένα ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴ ζωή του.

Μιὰ φορὰ ποὺ ὁ Μιχαλακόπουλος, δικηγόρος τότε στὴν Πάτρα, ἐπρόκειτο νὰ ὑπερασπίσῃ κάποιον ποὺ ἐκατηγορεῖτο ἐπὶ φόνῳ, οἱ συγγενεῖς τοῦ φονηᾶ θέλοντες νὰ κεντήσουν περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Μιχαλακοπούλου, τοῦ εἶπαν:

— Ξέρετε πὼς ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ ἔχει ἀνατεθῆ στὸν Δημήτριο Γούναρη...

Καὶ ὁ Μιχαλακόπουλος ἑτοιμώτατα:

— Ἔ, ἀφοῦ ἔχουν ἐκεῖνοι τὸν Γούναρη συνήγορο, ἀσφαλῶς θ' ἀναστήσουν τὸν ἄνθρωπό τους!

ΤΟΥ ΔΗΜ. ΡΑΛΛΗ

Διὰ τὸν μακαρίτη Πρωθυπουργὸν Δημ. Ράλλην διηγοῦνται ὅτι ἠρέσκετο πολλὲς φορὲς νὰ περνᾷ ἄγνωστος μεταξὺ ἀγνώστων ἀρκετὲς ὧρες στὰ διάφορα λαϊκὰ καφενεῖα τῶν συνοικιῶν ἢ καὶ στὶς ταβέρνες ἀκόμα γιὰ ν' ἀκούῃ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ λαοῦ.

Μιὰ μέρα βρέθηκε κατὰ τὸ Γκαζοχῶρι καὶ ἤθελε νὰ πάῃ σὲ κάποια ταβέρνα ποὺ εἶχε πληροφορηθῆ ὅτι συνεκεντρώνοντο πολλοὶ ἀντίπαλοί του.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤξερε ποῦ ἀκριβῶς ἦτανε, σταμάτησε ἕναν χωροφύλακα καὶ τὸν ρώτησε:

—Μήπως ξέρεις νὰ μοῦ πῇς σὲ παρακαλῶ, ποῦ βρίσκεται κάπου δῶ κοντὰ ἡ ταβέρνα τοῦ Μανώλη;

Ὁ χωροφύλαξ ποὺ προφανῶς δὲν ἀνεγνώρισε τὸν Πρωθυπουργό, τοῦ ἀπήντησε.

—Τί διάολο ἀπὸ ποῦ σὲ φέρανε καὶ δὲν ξέρεις τὴν ταβέρνα τοῦ Μανώλη; Αὐτὴ τὴν ξέρουνε καὶ τὰ γαϊδούρια ἀκόμα...

Καὶ ὁ Δημ. Ράλλης, στωϊκότατα:

—Γι' αὐτὸ σὲ ρωτῶ, φίλε μου, τοῦ εἶπε, καὶ ἐσυνέχισε τὸν δρόμο του.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΕ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΤΗΣ

ΤΟΥ Σ. ΝΤΕΝΤΡΩ

Ὁ Παῦλος Ντεβῶ περίμενε ἀρκετὴ ὥρα μέσα στὸ πολυτελὲς γραφεῖο τοῦ ἐργοστασιάρχου κυρίου Ντ' Ἐρμπιγιόν.

Μόλις χθὲς ἀκόμη εἶχε φθάσει γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Παρίσι ἀπὸ τὴν ἐπαρχιακὴ πόλι, ὅπου εἶχε γεννηθῆ καὶ μεγαλώσῃ, καὶ λαχταροῦσε νὰ γνωρίσῃ καὶ ν' ἀπολαύσῃ τὴ ζωὴ τῆς μεγαλουπόλεως γιὰ τὴν ὁποία τόσα εἶχε ἀκούσει. Μὰ, ἀλλοίμονο! δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν πόθο αὐτό, γιατὶ ἦταν σχεδὸν ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴν κόρη τοῦ ἐργοστασιάρχου Ντ' Ἐρμπιγιὸν κι' ἔπρεπε ἡ ζωή του νὰ εἶνε ἐντελῶς ἄμεμπτη.

Εἶχε ἀρραβωνιαστῆ χωρὶς νὰ ξέρῃ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του.

Ὁ πατέρας του, ἕνας πλούσιος ἐργοστασιάρχης στὴ Λυὼν καὶ ὁ Ντ' Ἐρμπιγιόν, ἐπίσης πλούσιος ἐργοστασιάρχης στὸ Παρίσι, εἶχαν ἀποφασίσει νὰ συνεταιρισθοῦν. Καὶ γιὰ νὰ ἐπισφραγίσουν τὴν συνεργασίαν τους αὐτὴ σκέφθηκαν νὰ παντρέψουν τὰ παιδιά των. Ἔτσι ὁ Παῦλος δὲν πήγαινε τώρα εἰς τὸν κ. Ντ' Ἐρμπιγιὸν μόνον ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ πατέρα του, ἀλλὰ καὶ ὡς ὑποψήφιος ἢ μᾶλλον ὡς μέλλον γαμβρός. Ὡστόσο κάποια μυστικὴ ἀνησυχία βασάνιζε τὸ νέο. Θὰ ἦταν τάχα ἧς ἀρεσκείας του ἡ νύφη; Φοβόταν μήπως δὲν θὰ τὴν εὕρισκε τοῦ γούστου του καὶ γι' αὐτό, ἐνῷ περίμενε στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της, σκεπτόταν δλοένα:

—Ἄχ, τί κάνουν αὐτὰ τὰ ὑλικὰ συμφέροντα καὶ οἱ ἐμπορικοὶ συνδυασμοί! Καλύτερα νὰ ἤμουν ἕνα φτωχόπαιδο καὶ νὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ πάρω τὴν γυναῖκα ποὺ θ' ἀγαποῦσα.

Ἔξαφνα μιὰ γλυκειὰ γυναικεία φωνὴ τὸν ἔκανε νὰ ἀνασκιρτήσῃ καὶ τοῦ διέκοψε τὶς θλιβερές του σκέψεις.

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμη, κύριε, τοῦ ἔλεγε ἡ φωνὴ αὐτή. Μόλις τώρα μὲ εἰδοποίησαν ὅτι περιμένετε ἐδῶ...

Ὁ Παῦλος σήκωσε ἀμέσως τὸ κεφάλι καὶ κύτταξε αὐτὴν ποὺ τοῦ μιλοῦσε. Μπροστά του στεκόταν μιὰ ὑπέροχη νέα, πολὺ κομψὴ μέσα στὸ ἁπλὸ μαῦρο φόρεμά της, μὲ χρυσᾶ μαλλιὰ καὶ σπάνια μαῦρα μάτια.

Ὁ Παῦλος σαστισμένος ψιθύρισε:

— Ὁ κ. Ντ' Ἐρμπιγιὸν μοῦ ἔχει πῆ πὼς εἶμαι...

—Ξέρω... τὸν διέκοψε ἡ νέα χαμογελῶντας, εἶσθε ὁ κ. Παῦλος Ντεβῶ. Ὁ κ. Ντ' Ἐρμπιγιὸν μοῦ ἀνέθεσε νὰ σᾶς δεχθῶ. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸν ἔχουν φωνάξει κάπου γιὰ μιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεσι. Θὰ ἔχετε λοιπὸν τὴν καλωσύνη νὰ περιμένετε. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἰδιαιτέρα του γραμματεύς.

—Τί κρῖμα, σκέφτηκε ὁ Παῦλος, τί κρῖμα, νὰ μὴν εἶνε ἡ κόρη του.

—Ξέρω ὅλες τὶς ὑποθέσεις τοῦ κ. Ντ' Ἐρμπιγιόν, ἐξακολούθησε ἡ γραμματεὺς κι' ἔχω ἐντολὴ νὰ σᾶς δώσω ὁποιαδήποτε πληροφορία ζητήσετε.

Ὁ Παῦλος κοκκίνισε καὶ χλώμιασε διαδοχικά.

—Θὰ εἶμαι εὐτυχής, δεσποινίς, νὰ σᾶς ἀκούσω.

Ἡ δεσποινὶς κάθησε κοντά του καὶ μὲ ἀφέλεια μὰ καὶ σοβαρότητα συγχρόνως, ἄρχισε νὰ τοῦ δίνῃ διάφορες πληροφορίες γιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ προϊσταμένου της.

Ὁ Παῦλος μεθυσμένος ἀπὸ τὴν ὠμορφιὰ τῆς νέας καὶ τὴν γλυκειά της φωνή, δὲν πρόσεχε τόσο σ' αὐτὰ ποὺ τοῦ ἔλεγε, ὅσο στὰ μάτια της, στὸ στόμα της καὶ στὰ θελκτικὰ λακκάκια ποὺ σχηματιζόνταν στὰ μάγουλά της καθὼς μιλοῦσε.

Ἔξαφνα ὁ κ. Ντ' Ἐρμπιγιὸν μπῆκε μέσα.

— Ἆ! ὡραῖα, εἶπε, βλέποντας τὸν Παῦλο καὶ τὴν γραμματέα νὰ μιλοῦν καθισμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο. Ὡραῖα! Βλέπω πὼς γνωριστήκατε. Ἡ Βέρθα θὰ σᾶς εἶπε βέβαια, κύριε Ντεβῶ, ὅτι ἐπειδὴ εἶμαι ἐγὼ πολὺ ἀπησχολημένος, θὰ συνεννοῆσθε μαζί μου δι' αὐτῆς.

Ὁ Παῦλος τὸν ἄκουγε μ' ἕνα ὕφος τόσο ἀμήχανο καὶ φαινόταν τόσο ταραγμένος, ὥστε ὁ Ντ' Ἐρμπιγιὸν κι' ἡ γραμματεύς του χαμογέλασαν.

— Πρέπει, εἶπε τότε ὁ ἐργοστασιάρχης, χτυπῶντας ἐλαφρὰ στὸν ὦμο τὸν Παῦλο, νὰ κινηθῆτε, νὰ ζωηρέψετε λίγο, νὰ γίνετε γρήγορα Παριζιάνος. Ἀλλὰ ἔννοια σας, γρήγορα θ' ἀλλάξετε. Ἡ Βέρθα θὰ σᾶς βοηθήσῃ. Προσέξατε μὴν τῆς κάνετε καμμιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι. Εἶνε πολὺ σοβαρή, περισσότερο ἀπ' ὅσο φαίνεται.

Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Παῦλος ἔγινε κατακόκκινος.

◆◆◆

Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρες τακτικὰ ὁ Παῦλος πήγαινε στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου Ντ' Ἐρμπιγιὸν ὅπου συνεργαζόταν μὲ τὴν θελκτικὴν γραμματέα του. Τὴ μνηστή του δὲν τὴν εἶχε γνωρίσει ἀκόμα, γιατὶ ἔλειπε μὲ τὴ μητέρα της στὴ Λίλλη. Τοῦ φαινόταν πὼς ζοῦσε μέσα σ' ἕνα ὄνειρο. Ὅλο τὸ Παρίσι εἶχε συγκεντρωθῆ γι' αὐτὸν μέσα σ' ἕνα πρόσωπο, στὴν Βέρθα, τὴν τόσο χαριτωμένη ἀλλὰ καὶ τόσο σοβαρή. Ἔβλεπε ὅτι ὅλοι τὴν ἐκτιμοῦσαν καὶ τὴν ἐσέβοντο μέσα στὸ γραφεῖο, καταλάβαινε πόσο ἐπεβάλλετο σ' ὅλους καὶ μὲ πόση πατρικὴ στοργὴ τὴν μεταχειριζόταν ὁ κύριος Ντ' Ἐρμπιγιόν. Καὶ ὁ Παῦλος ἦταν τόσο δυστυχής, ὅσο κι' εὐτυχής.

Ἔγινε ὅμως δυστυχὴς ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ κ. Ντ' Ἐρμπιγιὸν τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ἡ γυναῖκα του καὶ ἡ κόρη του θὰ ἔφθαναν τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὴν Λίλλη καὶ ὅτι τὸ βράδυ θὰ δειπνοῦσε μαζί τους. Δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ὁ Παῦλος δὲν θὰ ἦταν πιὰ ἐλεύθερος! Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα θὰ γινόταν ἡ πρώτη γνωριμία μὲ τὴν ἐπίδοξο μνηστή του! Τὸ ὡραῖο ὄνειρο θὰ διελύετο καὶ θἄρχιζε ἡ πραγματικότης...

◆◆◆

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ὁ Παῦλος εἶχε κάνει μιὰ τρέλλα! Δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ στὸν πειρασμό, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὴν πλατεῖα τοῦ Χρηματιστηρίου, ὅπου πουλοῦσαν λουλούδια κι' ἀγόρασε ἕνα μεγάλο μπουκέτο μενεξέδες, τὸ ὁποῖο προσέφερε στὴ Βέρθα! Ἐκείνη τὸν εὐχαρίστησε, πῆρε τὸ μπουκέτο τὸ μύρισε καὶ τοῦ χαμογέλασε. Ναί, τοῦ χαμογέλασε. Ἆρα εἶχε καταλάβει; Τί εὐτυχία!... Τί ὄνειρο! Ἀλλὰ σὲ λίγο ἡ Βέρθα τοῦ ἔδωσε κάποιο γράμμα, ποὺ πρὸ ὀλίγου τὸ εἶχε φέρει ὁ ταχυδρόμος γι' αὐτόν.

Ὁ Παῦλος τὸ ἄνοιξε καὶ εἶδε πὼς ἦταν ἀπὸ τὸν πατέρα του. Τοῦ ἔγραφε πὼς ὁ κ. Ντ' Ἐρμπιγιὸν τὸν εὕρισκε καθ' ὅλο ἄξιο γιὰ τὴν κόρη του κι' ὅτι τὴν ἑπομένην θὰ τὸν παρουσίαζε σ' αὐτήν. Ἔτσι εἶχαν ἀποφασίσει οἱ δυὸ οἰκογένειες.

Ὁ Παῦλος νευρικὸς καὶ ταραγμένος, τσαλάκωσε τὸ γράμμα μέσα στὴ χοῦφτα του. Δὲν πρόσεξε ὅμως ὅτι ἡ Βέρθα τὸν κύτταζε μ' ἐνδιαφέρον. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε τόσο δυνατὰ ὥστε νόμιζε πὼς θὰ σπάσῃ. Τοῦ φαινόταν ὅτι θὰ πεθάνῃ ἐκεῖ μπροστά της. Καὶ ἄξαφνα, νόμισε πὼς ἡ καρδιά του ἔπαυσε νὰ χτυπᾷ. Παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ κάτω.

Ἡ Βέρθα τὸν εἶδε ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ κι' ἔτρεξε κοντὰ καὶ τὸν ἐκράτησε. Ἔτσι καθὼς τὸν κρατοῦσε, ὁ Παῦλος ἄκουγε τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς της καὶ ἀνέπνεε τὸ ἄρωμα τῶν μαλλιῶν της. Πόσο τὴν ἀγαποῦσε! Ἂς πέθαινε τώρα, ἔτσι, μέσα στὴν ἀγκαλιά της. Πῶς θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτήν; Πῶς θὰ ἦταν πιὰ δυνατὸν νὰ πάρῃ μιὰν ἄλλη γυναῖκα; Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ἔνοιωθε τὴν ἀγάπη, τὴν ἐρωτικὴ μέθη. Μὰ δὲν ἔπρεπε, δὲν ἔπρεπε.

Καὶ ξεφεύγοντας ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Βέρθας, τῆς εἶπε:

—Δεσποινὶς Βέρθα, συγχωρῆστε με. Εἶμ' ἕνας πρόστυχος. Τόλμησα... Τόλμησα... Πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ; Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶς εἶδα, εἶμαι χαμένος. Δὲν τολμῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ. Ἀλλὰ σᾶς...

Ἡ Βέρθα τὸν διέκοψε:

—Προσέξετε... Μὴν προφέρετε μιὰ λέξι ποὺ θὰ μᾶς κάνῃ νὰ μὴ μποροῦσε πιὰ νὰ κυτταχτοῦμε στὰ μάτια. Αὔριο θὰ σᾶς παρουσιάσουν τὴν μέλλουσα σύζυγό σας. Μὴ τὸ ξεχνᾶτε αὐτό.

—Τὸ ξέρετε; ρώτησε ὁ Παῦλος.

—Ναί, ἀπήντησε ἡ Βέρθα, τὰ ξέρω ὅλα.

—Μὰ πῶς θὰ μπορέσω τώρα νὰ πάρω ἄλλη γυναῖκα, εἶπε ὁ Παῦλος.

—Πρέπει! εἶπε ἡ Βέρθα. Γιὰ χάρι μου φανῆτε γενναῖος, σᾶς παρακαλῶ. Δὲν θέλω ἐγὼ νὰ γίνω ἡ αἰτία νὰ καταστραφῇ τὸ μέλλον σας καὶ νὰ γίνουν δυστυχεῖς δυὸ οἰκογένειες...

—Ἄχ, Βέρθα, εἶπε ὁ Παῦλος, θὰ προσπαθήσω νὰ φανῶ γενναῖος. Ὄχι! Δὲν θὰ κάνω δυστυχισμένη αὐτὴ ποὺ πρόκειται νὰ πάρω. Θὰ πονῶ χωρὶς αὐτὴ νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἀλλὰ... Ἀλλὰ ἡ ἀνάμνησίς σας δὲν θὰ σβύσῃ ποτὲ ἀπὸ τὴν καρδιά μου...

Τὸ ἄλλο βράδυ ὁ Παῦλος μέσα στὸ σαλόνι τοῦ κ. Ντ' Ἐρμπιγιόν, περίμενε τὴν ἐμφάνισι τῆς κυρίας Ντ' Ἐρμπιγιὸν καὶ τῆς κόρης της. Ἔξαφνα ἄνοιξε ἡ πόρτα. Ὁ Παῦλος νόμισε ὅτι ὀνειρεύεται ἢ τρελλάθηκε. Ἡ Βέρθα παρουσιάστηκε μπροστά του μὲ μιὰ αἰθερία τουαλέττα, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ σὰν νεράϊδα. Προχώρησε κοντά του χαμογελῶντας καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι λέγοντας:

—Ναί, ἐγὼ εἶμαι ἡ δεσποινὶς Ντ' Ἐρμπιγιόν. Ἤθελα νὰ γνωρίσω πρῶτα αὐτὸν ποὺ μοῦ προώριζαν γιὰ σύζυγο. Συγχωρῆστε με γιὰ τὸ τέχνασμά μου. Κι' ὁ πατέρας μου ἦταν συνένοχός μου. Ἀλλὰ δὲν μετανοιώνω γι' αὐτό. Ἔτσι γνωριστήκαμε κι' ἀγαπηθήκαμε χωρὶς νὰ μᾶς τὸ ἐπιβάλλουν οἱ ἄλλοι. Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ναί, ἀγαπημένη μου, μουρμούρισε ὁ Παῦλος, ποὺ νόμιζε πὼς ἔβλεπε κάποιο γλυκὸ ὄνειρο.

Ζ. ΝΤΕΝΤΡΩ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΤΑΛΕΝΤΑ

ΝΙΝΑ ΠΑΥΛΟΦΣΚΑ

ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ

Ἡ χαριτωμένη αὐτὴ κοπέλλα ποὺ ὀνομάζεται Νίνα Παυλοφσκάγια ἢ Παυλόφσκα ὅπως ὁ κόσμος συνήθισε νὰ τὴν λέῃ ἀπὸ τὰ προγράμματα, ἀνήκει στὴν νεώτερη θεατρικὴ γενεά, γιὰ τὴν ὁποίαν ἡ τόσο μεμψίμοιρη παλαιότερη, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μουρμουρίσῃ.

—Εἴχαμε ἐμεῖς μιὰ τέτοια πολὺ καλύτερη!

Τέτοια λοιπὸν σὰν τὴν Παυλόφσκα μὲ τὴν χάρι, μὲ τὴν φινέτσα, μὲ τὴν αἴσθησι τῶν κινήσεων, μὲ τὴν ἀκριβῆ γνῶσι τῶν χορευτικῶν της «διαπλασμάτων» δὲν εἶχε ποτὲ ἡ σκηνὴ τοῦ νεωτέρου ἐλευθέρου ἑλληνικοῦ αἰῶνος. Εἶνε μία καὶ μόνη δίχως ἀμφιβολία. Ἂν τὸ πρᾶγμα δὲν φαινόταν ὡς συνηθισμένη ἐπίδειξις ἐνημερότητος θὰ ἐσημείωνα ὅτι ἡ Νίνα Παυλόφσκα μοῦ θυμίζει καὶ ὑπερβάλλει Βιεννέζες καὶ Βερολινέζες ἱέρειες τοῦ χοροῦ. Ἀλλὰ γιατί νὰ πᾶμε τόσο μακρυὰ καὶ νὰ κάνουμε συγκρίσεις. Αὐτὴ τὴν στιγμὴ μὲ ὅ,τι τουλάχιστον ἔχει ὁ τόπος μας δὲν ὑπάρχει ἄλλη στὴν ἑλληνικὴ σκηνή. Εἶνε τὸ ζωντάνεμμα σκηνῶν ἀπὸ ἀρχαῖα ἀνάγλυφα, καθὼς χορεύει εἰς τὰ σκέτς ἄλλοτε ἁπαλή, ἀόρατη, σὰν χνοῦδι λουλουδιοῦ, ποὺ σὲ χαϊδεύει μὲ ἐλαφρὸ ἀεράκι, ἄλλοτε ὁρμητική, σὰν σὲ ἀνάστασι σαρκὸς καὶ ψυχῶν.

Ἡ Παυλόφσκα δὲν ἀνήκει σὲ θεατρικὴ οἰκογένεια καὶ στὶς φλέβες της ρέει αἷμα Ἑλληνορώσσων νοικοκυραίων. Ὁ πατέρας της εἶνε ὑπάλληλος σὲ μιὰ ἑταιρεία καὶ ἡ μητέρα της μιὰ καλὴ νοικοκυρά. Ἐν τούτοις ἀπὸ τὰ γεννοφάσκια της, ποὺ λέει ὁ λόγος, ἐχόρευε.

Ἡ σπουδή της εἰς τὴν μεγάλη τέχνη τοῦ ἐκφραστικοῦ χοροῦ ἔγινεν, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, εἰς τὴν σχολὴ τῆς κ. Πράτσικα καὶ τοῦ Γριμάνη.

Τὸ ἐθνικὸ θέατρο τὴν εἶχε κἄμποσο καιρὸ ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς κορυφαῖες χορεύτριές του. Ἡ ἐμφάνισίς της ἐκεῖ ἔκαμεν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν. Τὴν τράβηξεν ὅμως τὸ ἐλαφρὸ μουσικὸ θέατρο, ὅπου τώρα θριαμβεύει. Ἐνεφανίσθη κατὰ πρῶτον εἰς τὸν θίασον τῆς δίδος Ρίτας Δημητρίου εἰς τὸ Φάληρο καὶ εἰς τὸ θερινὸ «Πὰρκ» τῆς ὁδοῦ Χέϋδεν. Κατόπιν καὶ συνεχῶς ἔκτοτε πιὰ χορεύει εἰς τὸ θίασον τοῦ Σαμαρτζῆ.

Ποιὸς δὲν τὴν ἐχειροκρότησε μὲ τὴν καρδιά του εἰς τὸν περίφημο χορὸ τοῦ «Θανάτου τοῦ Κύκνου» στὴν Ἀρζεντίνα καὶ τώρα εἰς τὸ θαυμάσιο χορευτικὸ σκέτς εἰς τὴν «Καπριτσιόζα». Τὸ καλοκαίρι θὰ παίξῃ πάλιν εἰς τὸ θερινὸ θέατρο τοῦ κ. Σαμαρτζῆ, μὲ τὸν ὁποῖον ὑπέγραψε ἕνα εὐνοϊκώτατο συμβόλαιο.

Σεμνή, εὐγενική, εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα πλάσματα τοῦ... θεατρικοῦ γυναικείου εἴδους. Μόλις 18 χρονῶν ὅταν ὁμιλῇ μὲ πολὺ ἁπλότητα καὶ εὐγένεια δὲν λέει τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο γιὰ τὸν χορό της, γιὰ τὴν τέχνη της. Ἐκεῖ εἶνε συγκεντρωμένα ὅλα της τὰ ἰδανικὰ καὶ ὅλοι της οἱ πόθοι. Ἕνα τώρα εἶνε τὸ μεγάλο της ὄνειρο, ποὺ πιστεύει νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ τὸν ἐρχόμενο χειμῶνα. Νὰ πάῃ στὴν Εὐρώπη νὰ φοιτήσῃ σὲ ἀνώτερες χορευτικὲς σχολὲς καὶ νὰ ἀνέβῃ σὲ ἀνώτερα ἐπίπεδα γνώσεων τῆς ὡραίας τέχνης της.

Τὸ κρυφό της ὄνειρον εἶνε δηλαδὴ νὰ γίνῃ μία νέα Παύλοβα. Ἂς τῆς εὐχηθοῦμε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρό της γιατὶ τῆς ἀξίζει...

Σ.

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Τὰ θεατρικὰ μέτωπα διὰ τὴν θερινὴν σαιζὸν καὶ μάχην συνεκροτήθησαν ὁριστικῶς.

*** Τὸν πρῶτον λόγον, ὅπως πάντοτε, ἔχουν αἱ ἐπιχειρήσεις Μακέδου. Ἐκτὸς δηλαδὴ τοῦ θαυμασίου θερινοῦ του θεάτρου «Ἀθήναιον», μὲ τὸ ἄρτιον συγκρότημά του, τὸ ὁποῖον ὁλοκληροῦται μὲ τὴν πρόσληψιν τοῦ ζεύγους Παλαιολόγου, τὸ ἕτερον «Μακέδο» τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους θὰ παρουσιάσῃ σειρὰν ἐκπλήξεων. Γίνεται Σινὲ—Βαριτέ, ὅπου ἐκτὸς τῶν ἐνδιαφερόντων φίλμ ποὺ θὰ προβάλῃ, θὰ γίνωνται ἀλλεπάλληλοι ἐκπλήξεις μὲ ἐμφανίσεις ξένων καὶ Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν. Αἱ τιμαὶ θὰ εἶνε λαϊκαὶ 12 καὶ 12.50 δραχ. ὥστε νὰ εἶνε προσιταὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

*** Οἱ θίασοι Κούλας Γκιουζέππε καὶ Κοκκίνη—Μαυρέα ἐπίσης συνεκροτήθησαν κατὰ τὸν γνωστὸν ἤδη τρόπον. Αἱ δίδες Καλουτᾶ παρέμειναν ὁριστικῶς εἰς τὸν θίασον Κοκκίνη—Μαυρέα, διευθετηθείσης εἰρηνικῶς τῆς διαφορᾶς των μὲ τὸν κ. Μακέδον. Αἱ τελευταῖαι ἀποχαιρετιστήριοι παραστάσεις εἰς τὸ «Μοντιάλ» ὅπου ἐπὶ τόσα ἔτη ἐκυριάρχουν, ἔγιναν τὸ περασμένο Σάββατο - Κύριακο. Αἱ ἐκλεκταὶ καλλιτέχνιδες ἀπεχώρησαν ἐκεῖθεν μὲ εὔλογον συγκίνησιν.

*** Συναγωνισμὸς τώρα γίνεται ποιὸς θίασος θὰ ἀρχίσῃ ἐνωρίτερον εἰς τὰ θερινὰ θέατρα.

Φαίνεται ὅτι θὰ προηγηθῇ ἡ κ. Κούλα Γκιουζέππε εἰς τὸ «Περοκὲ» ἢ ὁ κ. Σαμαρτζῆς εἰς τὸ γνωστόν του θερινὸν θέατρον.

*** Ἔχουν καὶ τὰ βάσανά τους τὰ πρόωρα ταλέντα. Αὐτὸ τοὐλάχιστον ψιθυρίζει κάποιος κουτσομπόλης, ὁ ὁποῖος παρέστη αὐτόπτης μάρτυς ἑνὸς γενναίου σκαμπιλιοῦ, τὸ ὁποῖον εἰσέπραξεν ἡ ἐνσαρκώνουσα τὸ ρωμαλεώτερον πρόωρον ταλέντο, γιατὶ τὰ νεῦρα τοῦ πατέρα της αἰφνιδίως ἐξερράγησαν.

*** Ἡ μικρούλα Ποζέλι ὑπέστη ἕνα ἀτύχημα τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Ἐξ αἰτίας ἑνὸς μικροῦ κρυολογήματος τῆς ἀπηγορεύθη νὰ τραγουδᾷ ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα. Ἐμφανίζεται λόγῳ τούτου μόνον εἰς τοὺς χορευτικούς της ρόλους.

*** Ὅ,τι διεπίστωσαν οἱ προληπτικοὶ ἐπαληθεύει ἄλλην μίαν φοράν. Μία φέρουσα τὸ γράμμα λ εἰς τὸ ὄνομά της ἡ δὶς Λέλα Κοντὸ ἡ μπαλλαρίνα, ὑπανδρεύθη κάποιον ἐξωθεατρικόν.

*** Μεγενθύνεται καὶ πλατύνεται ὁλονὲν ἡ διάπλασις τῆς λεγομένης θελκτικῆς. Χορεύει αὐτὴ καὶ ὅλη ἡ περιφέρεια. Κίνδυνος ὑπάρχει νὰ ἐκτοπίσῃ ἐντὸς ὀλίγου τὴν συμπαθῆ κ. Μαντινειοῦ ἀπὸ τὰ τόσα περιφερειακά της ἐφέ.

*** Αὐτὸ θὰ εἰπῇ νὰ ἔχῃ κανεὶς θαυμαστὰς καὶ δικαίως τοῦ θεατρικοῦ του ταλέντου. Ἀπόδειξις τὸ πρὸ ἡμερῶν συμβὰν μὲ τὶς συμπαθεῖς καλλιτέχνιδες δίδες Καλουτᾶ. Ἐχάλασε αἰφνιδίως καὶ καθ' ὁδὸν τὸ αὐτοκίνητό τους. Κόσμος καὶ κοσμάκης ἐπροθυμοποιήθη ἀμέσως νὰ κάμῃ τὸ γαϊδουράκι. Νὰ σύρῃ καὶ νὰ σπρώξῃ τὸ αὐτοκίνητον τῶν χαριτωμένων κοριτσιῶν ἕως ὅτου πάρῃ ἐμπρός.

*** Ἡ «Ἥβη» συγκεντρώνει πάλιν τὰς μεταμεσονυκτίους ὥρας ὅλον τὸν θεατρόκοσμον. Πολλὰ καὶ ποικίλα κανεὶς βλέπει ἐκεῖ κάθε βράδυ. Τὸ σημαντικώτερον δὲ εἶνε ἡ κατὰ πυκνὰ διαστήματα ἐγκατάλειψις μιᾶς θελκτικῆς, ἡ ὁποία διὰ νὰ ξεσκάσῃ τὸ ρίχνει στὶς «κομπόστες».

*** Καὶ τὸ τελευταῖον. Ὁ ἀτυχὴς Μιχαὴλ Μιχαὴλ λησμονήσας ὅτι τὴν περασμένη Παρασκευὴ ἦτο Πρωταπριλιά, ἔχαψε μιὰ τηλεφωνικὴ πρόσκλησι καὶ μετέβη «ἂν φράκ» εἰς τὰ γραφεῖα πρωϊνῆς ἐφημερίδος διὰ νὰ φωτογραφηθῇ καὶ νὰ ἀρχίσῃ ἡ δημοσίευσις ἑνὸς αὐτογραφικοῦ του ἀναγνώσματος. Ἔτσι τοῦ τηλεφώνησαν, ἔτσι πίστευσε.

Τὸ φινάλε ἦτο νὰ τοῦ προσφερθῇ ἕνα ἀναψυκτικὸν διὰ νὰ καταπραϋνθοῦν τὰ νεῦρα του.

ΤΟ ΦΛΟΥ

Η «ΣΦΙΓΞ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ»

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ

Μιὰ Ἀθηναϊκὴ ἐφημερὶς ἐπεφύλαξε γιὰ τοὺς ἀναγνώστας της ἕνα χαριτωμένο πρωταπριλιάτικο ψέμμα.

Μὲ μεγάλα γράμματα ἀνήγγειλε ὅτι ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἔφθασε στὴν Ἀθήνα ἰνκόγνιτο. Ἀπεκάλυπτε δὲ ὅτι τὴν ἡμέρα τῆς 1ης Ἀπριλίου ἡ μυστηριώδης βάμπ θὰ ἀνέβαινε στὴν Ἀκρόπολι.

Ἡ εἴδησις αὐτὴ μεταδοθεῖσα ἐντὸς ἐλαχίστων ὡρῶν σὲ πολλοὺς Ἀθηναίους καὶ Ἀτθίδας, τοὺς ἔκανε νὰ πάρουνε τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν Ἀκρόπολι γιὰ νὰ δοῦν τὴν ἀγαπημένη τους στὰρ ὅπως πραγματικὰ εἶνε, μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ.

Ποία ὅμως ἀπογοήτευσις τοὺς ἀνέμενε ὅταν ἀντὶ τῆς Γκρέτας, ἕνας συντάκτης τῆς ἐφημερίδος τους συνελυπεῖτο γιὰ τὴν εὐπιστία τους.

—Καὶ τοῦ χρόνου!

◇◇◇

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀπεκάλυψε γιὰ μιὰν ἀκόμα φορὰν πόσον οἱ Ἀθηναῖοι φίλοι τοῦ κινηματογράφου ἀγαποῦν τὴν ἑλκυστικὴ ἐμψυχώτρια τῆς «Κυρίας μὲ τὰς Καμελίας», τῆς «Μαρίας Βαλέφσκα» καὶ τόσων ἄλλων δυνατῶν ρόλων.

Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δημοσιεύομεν ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα γιὰ τὴ μεγάλη Σουηδίδα καλλιτέχνιδα ἀπὸ ἕνα ἄρθρο ποὺ εἶχε γράψει γι' αὐτὴν ἕνας συνάδελφός της ποὺ τὴν γνώρισε ἀπὸ πολὺ κοντά.

◇◇◇

Ἡ Σουηδὶς αὐτή, ἡ ἀσήμαντη στὴν πατρίδα της, βρέθηκε μιὰ μέρα σ' ἕναν θρόνο! Ἀλλὰ δὲν εἶνε ματαιόδοξη.

Κατὰ βάθος εἶνε μιὰ ὀνειροπόλος ποὺ τῆς ἀρέσει νὰ βρίσκεται μόνη, μακρυὰ ἀπὸ τὸν θόρυβο καὶ ἀπὸ τὶς κοσμικὲς διασκεδάσεις.

«Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο — μοῦ ἔλεγε κάποιος ἄλλος συνάδελφός μας, ὁ Βίλλαρντ Μὰκ — εἶνε ἡ πιὸ ὄμορφη καλλιτέχνις ἀπ' ὅσες γνώρισα στὴ ζωή μου. Δὲν ἔχει βέβαια κανονικὰ κι' ἁρμονικὰ χαρακτηριστικά, ἔχει ὅμως κάτι τὸ καλύτερο: Μιὰν ἀσύλληπτη γοητεία ποὺ σαγηνεύει τοὺς ἄνδρες. Ὅταν ἄρχισε ὁ ὁμιλῶν κινηματογράφος, πολὺς κόσμος μοῦ ἔλεγε πὼς ἦρθε πιὰ ὁ καιρὸς ποὺ τὸ «ὑπερήφανο παγῶνι» θ' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ θ' ἀκουστῇ ἡ φωνή του. Ἐννοοῦσαν δηλαδὴ πὼς ἡ Γκάρμπο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ παίξῃ στὸν ὁμιλοῦντα κινηματογράφο. Ἡ φωνή της ὅμως ὅταν μιλῇ ἀγγλικὰ ἢ ὅταν ἐκφράζεται στὴ γλῶσσα της, εἶνε καθὼς ξέρετε, πολὺ συμπαθητικὴ καὶ δὲν παρουσιάζει καμμιὰ δυσάρεστη ἀντίθεσι μὲ τὴν ὀμορφιά της».

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ τὴν γνώρισα τὴν Γκρέτα Γκάρμπο κι' ἂν καὶ ποτέ μου δὲν τῆς ἔκρυψα τὰ αἰσθήματά μου, ἐκείνη ἔμεινε γιὰ μένα ἕνα κλειστὸ βιβλίο, ἕνα μυστηριῶδες ἄνθος ποὺ δὲν θέλει νὰ δείξῃ τὴν καρδιά του. Ποτέ μου δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω αὐτὴ τὴ γυναίκα κι' ἴσως αὐτὸ τὸ μυστήριο ἦταν γιὰ μένα ἡ μεγαλύτερη γοητεία της.

Ὅπου κι' ἂν σταθῇ, τὴν κυττάζουν ὅλοι μὲ θαμπωμένα μάτια. Ποτέ μου δὲν τὴν εἶδα νὰ θυμώσῃ, πάντα σιωπηλὴ καὶ ἀδιάφορη, γίνεται ἄφαντη γιὰ δυὸ τρεῖς ἑβδομάδες ὅταν συμβῇ νὰ φιλονικήσῃ μὲ τὸν σκηνοθέτη της.

Κανεὶς δὲν ξέρει τότε ποῦ βρίσκεται, τί κάνει καὶ πῶς ζῇ.

Μιὰ μέρα, οἱ διευθυνταὶ τοῦ στούντιο προσπαθοῦσαν τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες νὰ τὴν πείσουν νὰ δεχθῇ κάποιον ρόλο. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἦσαν βέβαιοι πὼς τὴν εἶχαν πείσει, ἄκουσαν νὰ τοὺς λέγῃ μὲ ἁπλὸ ὕφος: «Πρέπει νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου» κι' ἔφυγε.

Μιὰ ἄλλην φορὰ ἔκανε νὰ ἔλθῃ στὸ στούντιο πολλὲς ἡμέρες κι' ἐπειδὴ ὑπέφερα ὅταν δὲν τὴν ἔβλεπα, πῆγα στὴν ἔπαυλί της ἀλλὰ ἡ καμαριέρα μοῦ εἶπε πὼς εἶχε πάει στὴν «πλὰζ» κι' ἔτσι ἔφτασα ὡς τὴν Σάντα Μόνικα. Ἔψαξα παντοῦ κι' ὕστερα ἀπὸ πολλὴν ὥρα κατώρθωσα νὰ τὴν βρῶ. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἔβγαινε ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Τὴν πλησίασα καὶ στάθηκα νὰ ἰδῶ τί θἄκανε...

Ἔμεινε ἀκίνητη κι' ἀτένιζε τὸ πέλαγος. Ἡ ὑπέροχη αὐτὴ γυναίκα ἀντιπαθεῖ τὶς φιλοφρονήσεις καὶ τὶς ἐθιμοτυπίες.

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΕΚΛΟΝΙΣΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΜΙΜΙΚΟΣ κι ΜΑΙΡΗ

Ἀφήγημα τοῦ κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ γραμμένο μὲ βάσι τὶς αὐθεντικώτερες πηγὲς

6ον

Ἀντικρὺ στὴν παραλία ὑψώνοντο βράχια κι' ἀλλοῦ ξαπλώνονταν ἁπαλὲς ἀμμουδιές. Δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ κοντὰ μέρος κατάλληλο γιὰ νὰ πλησιάσῃ ἡ βάρκα. Ἔπρεπε νὰ κάμουν μεγάλο γῦρο. Τὸ προτιμότερο ἦταν νὰ τραβήξουν στὴ μικρὴ ἀποβάθρα, ποὺ ἦταν στὸ σημεῖο ὅπου ἀργότερα ἔγινεν ἡ μπύρα τοῦ Πλάτωνος... Θάκαναν ἀρκετὴν ὥρα νὰ φθάσουν ὡς ἐκεῖ. Μὰ ὁ Μιμῖκος ἐκωπηλατοῦσεν ἀρκετὰ καλὰ κι' ἔτσι ἡ ἄσπρη βάρκα ἔσχιζε γοργὰ τὰ κύματα, ποὺ ὁλοένα ἀγρίευαν...

Ἡ Μαίρη ἐκύτταζε τὸν Μιμῖκο κι' ἐκεῖνος ἐκείνην. Ἀκόμη ἦταν ἡ δύστυχη κατακόκκινη ἀπὸ τὴν ντροπή. Καὶ τὸ χρῶμα αὐτὸ ἐπρόσθετε χάρι στὴν ἁγνὴν ὀμορφιά της, καθὼς ἦταν ντυμένη μ' ἕνα ἄσπρο φόρεμα μὲ πολὺ φαρδειὰ μανίκια... Ὁ Μιμῖκος εἶχε βγαλμένο τὸ σακκάκι του. Φοροῦσεν ἕνα πλατὺ ἄσπρο μεταξωτὸ πουκάμισο. Ἦταν ὡραῖος καὶ χαρωπός. Γεμᾶτος ζωὴ καὶ νειᾶτα. Ἡ Μαίρη τὸν κύτταζε μὲ βλέμματα θαυμασμοῦ καὶ ἀγάπης...

— Πῶς βρεθήκατε, ἀγαπημένε μου, ἐδῶ; τὸν ρώτησε.

Γιατὶ πραγματικὰ ἀποροῦσε γιὰ τὴν σύμπτωσι.

— Ἔτσι τυχαία, εἶπεν αὐτός. Ἔκανα λίγη ἐξάσκησι στὴν κωπηλασία καὶ σᾶς εἶδα ἀπὸ μακρυά. Εἶδα πῶς τὰ κύματα ἀγρίεψαν καὶ σᾶς εἶχαν ἀπειλήσει. Δὲν ἤξερα πὼς εἴσθε σεῖς. Διέκρινα μόνο μιὰ γυναικεία σιλουέττα. Ἐπλησίασα ἀμέσως... Μὰ τότε ἔνοιωσα πὼς εἴσθε σεῖς... Κι' ἦρθα...

— Σᾶς εὐχαριστῶ. Εἴσθε τόσο καλός...

— Καὶ σεῖς... Τόσο καλή, τόσο ὄμορφη, τόσο ἀξιαγάπητη!

Ἂν ἐπρόσεχε κανεὶς τὸν Μιμῖκο, θὰ ἔβλεπε πὼς τὰ χείλη του ἔτρεμαν ἐλαφρά. Ἦταν πολὺ συγκινημένος.

— Διαβάζω συχνά, εἶπεν ἡ Μαίρη σὲ λίγο, σὲ παληὰ μυθιστορήματα τὰ κατορθώματα τῶν ἱπποτῶν, τὶς πράξεις τους ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ πιὸ ἁγνὰ κι' εὐγενικὰ αἰσθήματα. Ἕνας τέτοιος ἱππότης εἴσθε καὶ σεῖς...

— Καθυστερημένος ἱππότης! εἶπεν ὁ Μιμῖκος καὶ χαμογέλασε.

Ἔπειτα ἔμειναν κι' οἱ δυὸ σιωπηλοί.

Τὸ βλέμμα του ἐμάγευε τὴν Μαίρη. Κι' ἐκείνη τὸν ἐκύτταζε μὲ θαυμασμὸ μαζὶ καὶ μὲ δειλία. Ἐθαύμαζε τὴν τέλεια ἀνδρικὴ καλλονή του, μὰ ἔτρεμε μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἡ ἀγάπη της μποροῦσε νὰ προχωρήσῃ καὶ νὰ χάσῃ τὴν ἰδεολογική, τὴ ρωμαντικὴ της μορφή... Ἡ σκέψι αὐτὴ τὴν ἔκανε δειλὴ κι' ἀναποφάσιστη. Μὰ κι' ὁ Μιμῖκος τὰ ἴδια ἐσκέπτετο. Δὲν ἔπρεπε νὰ φέρῃ τὸν ἔρωτά τους στὴν πεζότητα καὶ στὴ φλόγα τῆς σαρκικῆς ὁρμῆς. Ὄχι. Ἡ ἀγάπη τους θὰ ἔμενεν ἁγνὴ καιρὸ καὶ καιρό...

Τώρα ὅμως ἐδιάβαινεν ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ Μιμίκου καὶ μιὰ ἄλλη σκέψι. Φοβῶνταν μὴν ἐκθέσῃ τὸ καλὸ καὶ τίμιο κορίτσι. Σκέφτονταν τί θάλεγε κανεὶς ἂν τὸν ἔβλεπε μέσα σὲ μιὰ βάρκα μὲ τὴ Μαίρη. Χωρὶς ἄλλο ἡ φαντασία θὰ ὠργίαζε καὶ θὰ ἐπλάθοντο πλῆθος παραμύθια εἰς βάρος της... Ὁ Μιμῖκος εἶχε τὴν διάθεσι νὰ τραβᾷ πολὺ σιγὰ κι' ἡ βάρκα νὰ μὴ φθάσῃ ποτὲ στὴν παραλία. Μὰ ἡ σκέψι μὴν ἐκτεθῇ ἡ Μαίρη τὸν ἐτρόμαζε. Ἡ παληὰ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία ἦταν πολὺ αὐστηρὴ σ' αὐτὰ τὰ πράμματα...

Εἶπαν ὡστόσο ἀκόμα οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι μερικὰ λόγια ἀγάπης:

— Θυμᾶσαι, ἀγάπη μου, εἶπεν ἐκεῖνος τὶς πρῶτες ματιές μας στὸ δρόμο, ἐκεῖ στοῦ Μακρυγιάνη; Θυμᾶσαι κατόπιν τὴν ἐξομολόγησι τῆς ἀγάπης μας μέσα στὴ χαρὰ καὶ στὰ φῶτα τοῦ χοροῦ;...

— Ἄχ, ναί... Πῶς νὰ τὰ ξεχάσω, ἀγαπημένε μου; Θὰ πεθάνω, μὰ ἡ μνήμη αὐτῶν τῶν στιγμῶν δὲν θὰ σβύσῃ... Θὰ μείνῃ ἀθάνατη!...

— Μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν πάντα, Μαίρη;

— Πάντα. Ὁλοένα πιὸ πολύ, Μιχάλη...

— Κι' ἐγώ... Κι' ἐγώ... Μοῦ ἔχεις πάρει τὴν καρδιά!

— Ἀγάπη μου...

Τὰ λόγια τους ἦσαν γεμᾶτα ἀγάπη, σὰν λόγια μεθυσμένα, πλημμυρισμένα ἀπὸ τὴν συγκίνησι... Ὡστόσο δὲν προχωροῦσαν πιὸ πέρα ἀπὸ τὰ λόγια. Οὔτε ἕνα χάδι, οὔτε ἕνα φιλί...

Ὁ Μιμῖκος ἐτράβουσε τώρα πιὸ βιαστικὰ τὰ κουπιά. Ἔπρεπε νὰ φτάσουν στὴν παραλία ὅσο μποροῦσαν πιὸ γρήγορα. Γιὰ δυὸ λόγους: γιὰ νὰ μὴ παρεξηγηθοῦν, καὶ γιατὶ ἡ τρικυμία ὁλοένα ἐφούσκωνε...

Σὲ λίγο ἡ βάρκα ἐπλησίαζε στὴν παραλία.

Ἡ Μαίρη τώρα σιωποῦσε. Δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της... Τί ἔκανε κάθε μέρα, πῶς περνοῦσε στὸ σπίτι του... Μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ ρωτήσῃ... Ἀκόμη εἶχε καὶ τὴν ἀμφιβολία ὅτι δὲν βρέθηκε ἐκεῖ τυχαία ὁ Μιμῖκος... Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ τὸ πῇ... Ἡ γλῶσσα της ἐδένετο ἀπὸ τὴν συγκίνησι...

Ἔφτασαν στὴν παραλία, ὅπου ἦταν μιὰ μικρὴ ἀποβάθρα. Ὁ Μιμῖκος ἔφερε τὴ βάρκα πλάϊ στὴν ἀκτή. Ἡ Μαίρη σηκώθηκε κι' ἐκεῖνος τὴν ἐβοήθησε νὰ βγῇ.

— Εὐχαριστῶ... Εὐχαριστῶ... εἶπεν αὐτή.

— Τίποτε... Καθῆκον μου.

Ὁ Μιμῖκος ἐπῆρεν ἀπὸ τὴ βάρκα καὶ τῆς ἔδωσε στὸ χέρι τὴν τσάντα καὶ τὸ βιβλίο. Ἄρπαξε νὰ τῆς δώσῃ καὶ τὸ τριαντάφυλλο, ποὺ ἦταν πιὰ μαραμένο. Μὰ ἐκείνη ἀπεμακρύνθη βιαστική.

— Καλημέρα, Μιχάλη.

— Καλημέρα, Μαίρη.

Σὲ λίγο ἡ Μαίρη ἐχάνετο ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Μιχάλη. Ἔτρεξε νὰ προφθάσῃ τὸν τροχιόδρομο γιὰ ν' ἀνεβῇ στὴν Ἀθήνα. Εἶχεν ἀργήσει πολύ... Ἐκεῖνος τὴν κύτταζε μὲ ἀγάπη, κρατῶντας πάντα τὸ τριαντάφυλλο της στὸ χέρι. Τάχα τοῦ τὸ ἄφησε γιὰ ἐνθύμιο; Τάχα τὸ ξέχασε; Ὁ Μιμῖκος ἔφερε τὸ τριαντάφυλλο στὰ χείλη του. Τὸ φίλησε θερμά. Καὶ συλλογίστηκε νὰ τὸ φυλάξῃ σὰν ἱερὸ κειμήλιο.

Ἦταν ἀργά. Τὸ μεσημέρι εἶχε περάσει. Καὶ ὁ Μιμῖκος ἐπῆρε τὰ κουπιά. Ξεκίνησε νὰ πάῃ πιὸ πέρα γιὰ νὰ παραδώσῃ τὴ βάρκα στὸ βαρκάρη της.

◇◇◇

Ἔπειτα, ὅταν ὁ Μιμῖκος γύριζε στὴν Ἀθήνα μὲ τὸν τροχιόδρομο, συλλογίζονταν:

— Τῆς εἶπα ἕνα χοντρὸ ψέμμα. Μὰ πῶς νἄκανα;

Πραγματικὰ τῆς εἶχε πῆ ὁ Μιμῖκος ἕνα ψέμμα. Δὲν ἦταν ἀλήθεια πὼς τυχαία βρέθηκε στὸ Παληὸ Φάληρο καὶ στὴ βάρκα. Ὄχι. Ὁ Μιμῖκος ἐπῆγεν ἐπίτηδες ἐκεῖ γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴ Μαίρη. Δὲν τοῦ ἐπέτρεπεν ὅμως ὁ ἀνδρικός του ἐγωϊσμὸς νὰ δείξῃ πὼς τὴν κυνηγάει... Γι' αὐτὸ ἐμίλησε γιὰ σύμπτωσι. Δὲν ἦταν λοιπὸν καθόλου σύμπτωσι. Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ὁ Μιμῖκος ἦταν καθισμένος στὸ «Καφενεῖο τῶν Πριγκήπων». Ἔτυχε νὰ μὴν ἔχῃ ὑπηρεσία στὸ Νοσοκομεῖο. Καὶ ἀπὸ τὸ καφενεῖο εἶδε τὴν Μαίρη ποὺ βγῆκεν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Παλατιοῦ τοῦ Διαδόχου. Ἔπειτα τὴν παρακολούθησε καὶ τὴν εἶδε νὰ μπαίνῃ στὸν τροχιόδρομο. Φυσικὰ ἐπήγαινε στὸ Φάληρο. Συλλογίστηκε τότε νὰ τὴν παρακολουθήσῃ καὶ νὰ τὴν συναντήσῃ, τάχα τυχαία στὴν παραλία... Ἐμπῆκε λοιπὸν κι' αὐτὸς στὸ ἑπόμενο τραῖνο τοῦ κωλοσούρτη καὶ κατέβηκε στὸ Παληὸ Φάληρο. Ἔψαξε μὲ τὸ βλέμμα παντοῦ γιὰ νὰ τὴ βρῇ. Καὶ τέλος τὴν εἶδε καθισμένη στὸ βράχο. Ἐσυλλογίστηκε πολὺ πῶς νὰ τὴν πλησιάσῃ. Ἔπειτα ἀποφάσισε νὰ πάρῃ μιὰ βάρκα. Ἐνοικίασε τὴν πιὸ ἄσπρη καὶ πιὸ καθαρὴ κι' ἔφερνε βόλτες στὸ πέλαγος ἀντικρύ της... Ἐκείνη, ἀφοσιωμένη στὸ διάβασμα, δὲν τὸν εἶδε καθόλου... Ἐφούσκωσε κατόπιν ἡ θάλασσα, γίνηκε τρικυμιώδης... Τότε ὁ Μιμῖκος ἀντελήφθη τὸν κίνδυνο τῆς Μαίρης. Ἔπρεπε νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ τὴν σώσῃ. Ἡ εὐκαιρία γιὰ τὴν συνάντησι ἦταν μοναδική! Κι' ἐκάμεν ὅπως εἴδαμε.

Τὴν εἶχε κυνηγήσει λοιπὸν ἐπίτηδες καὶ ἀπέδωσε τὰ πάντα σὲ μιὰ σύμπτωσι. Ἡ ἀγάπη του ἐπάλαιψε μὲ τὸν ἐγωϊσμό του κι' ἐδημιούργησε τὸ ἀθῷο ἐκεῖνο ψέμμα...

◇◇◇

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἄργησε πολὺ ἡ Μαίρη νὰ γυρίσῃ στὸ Παλάτι. Ἡ Κάτη ἀνησύχησε καὶ μετέδωσε τὴν ἀνησυχία αὐτὴ καὶ στὴν Πριγκήπισσα Σοφία.

— Ἡ Μαίρη ἀργεῖ νάρθῃ, Ὑψηλοτάτη. Μὴ τῆς συνέβη τίποτε...

Ἡ Σοφία ἐστενοχωρήθη, γιατὶ ἀγαποῦσε τὴ Μαίρη καὶ τὴν ἐκτιμοῦσε γιὰ τὴν πιστή της ὑπηρεσία καὶ γιὰ τὴ στοργή της πρὸς τὸν μικρὸ Γεώργιο. Ἀληθινὰ εἶχε μάθει πράγματα ὕποπτα γι' αὐτὴ καὶ ἀπὸ τοὺς τρόπους της εἶχε τὴν ὑποψία πὼς κάποιο ἐρωτικὸ αἴσθημα γεννιώντανε στὴν καρδιὰ τῆς Μαίρης. Ὡστόσο δὲν εἶχε κάτι βέβαιο. Μὰ αὐτὴ ἡ ἀργοπορία της δὲν ἦταν εὐχάριστη.

Στὶς δυὸ ἀκριβῶς ἡ Μαίρη ἔφτασε βιαστικὰ στὸ Παλάτι. Καὶ ἡ Πριγκήπισσα Σοφία ἐζήτησεν ἀμέσως νὰ τὴν ἰδῇ.

Ἡ Μαίρη, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ πὼς ἔπρεπε νὰ γευματίσῃ, χωρὶς νὰ κάμῃ καμμιὰ ἄλλη σκέψι, ἔβγαλε τὸ καπέλλο της κι' ἔσπευσε νὰ παρουσιασθῇ στὴν Πριγκήπισσα.

Ἡ Σοφία ἐκάθητο σοβαρή. Ἔρριξεν ἕνα αὐστηρὸ βλέμμα στὴ Μαίρη.

— Διατάξατε, εἶπεν ἡ ξανθὴ κόρη κι' ἔσκυψε μὲ σεβασμό.

— Θέλω νὰ σᾶς ρωτήσω, φρουλάϊν, γιατὶ σήμερα ἀργήσατε;

— Ὑψηλοτάτη, εἶμαι ἀσυγχώρητη, μὰ δὲν φταίω ἐγώ...

— Βέβαια δὲν φταῖς, εἶπεν ἡ Σοφία μὲ κάποια εἰρωνία.

— Σᾶς βεβαιώνω, Ὑψηλοτάτη. Μοῦ συνέβη κάτι ἔκτακτο...

— Τώρα τελευταῖα, φρουλάϊν, σᾶς συμβαίνουν μερικὰ ἔκτακτα πράγματα.

— Δὲν ξέρω τίποτε ἄλλο, εἶπε δειλὰ ἡ Μαίρη. Ἴσως...

— Ναί, εἶπε μὲ αὐστηρὸ τόνο ἡ Πριγκήπισσα. Ξέρω πὼς δὲν εἴσθε τελείως ἐν τάξει μὲ τὴν αὐστηρότητα τῆς ζωῆς σας. Εἶμαι ἀσφαλῶς πληροφορημένη. Ἐν τούτοις δὲν σᾶς εἶπα τίποτε. Πρέπει ὅμως νὰ μάθω ἀκριβῶς τί σᾶς συνέβη σήμερα καὶ ἀργήσατε ἔτσι.

— Θὰ σᾶς πῶ, Ὑψηλοτάτη, ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Τὸ ξέρετε, φρουλάϊν, ὅτι αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ.

Ἡ Πριγκήπισσα Σοφία ἐπερίμενεν ὅτι ἡ Μαίρη θὰ τῆς ἔκανεν ἐκμυστηρεύσεις καὶ πῆρε στάσι αὐστηρὴ καὶ σοβαρή. Μὰ ἡ Μαίρη τῆς διηγήθηκε μιὰ ἀθῶα ἱστορία. Δηλαδή... σχεδὸν ὅλη τὴν πραγματικότητα. Διηγήθη πὼς ἐπῆγε στὸ Φάληρο, πὼς ἀπεκλείσθη στὸ βράχο καὶ πὼς ἔμεινε πολλὴν ὥρα ἐκεῖ κι' ἔτσι ἄργησε. Ἔπειτα διηγήθη ὅτι ἐφάνη μιὰ βάρκα ποὺ τὴν γλύτωσε.

— Μιὰ βάρκα; ἐρώτησεν ἡ Πριγκήπισσα. Ἡ βάρκα φυσικὰ θὰ ἔφθασεν ἐκεῖ μὲ κάποιον ἄνδρα μέσα.

Ἐδῶ ἡ Μαίρη ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴν ψυχραιμία της... Τί νὰ πῇ; Νὰ τὰ πῇ ὅλα στὴν προστάτιδά της Πριγκήπισσα; Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ ἐσκέφθη αὐτό. Μὰ ἔπειτα ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ νοῦ της ἡ σκέψι ὅτι ἔπρεπεν ἀκόμη νὰ κρύψῃ τὸν ἔρωτά της. Μὲ τὸν Μιμῖκο δὲν εἶχεν ἀκόμα ἀνταλλάξει οὔτε ἕνα φιλί, οὔτε ἕνα ὅρκο πίστεως... Τί νὰ τῆς πῇ; Τὸ ἁπλὸ ἐκεῖνο: «Σ' ἀγαπῶ». Ὄχι. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ πῇ, γιατὶ βέβαια ἡ αὐστηρὴ Πριγκήπισσα θὰ βαζε στὸ νοῦ της περισσότερα. Λοιπόν; Γιὰ τὴν ὥρα ἀπεφάσισε νὰ μὴ πῇ τίποτε στὴν Πριγκήπισσα. Μὰ ἡ Σοφία ἤθελε νὰ μάθῃ.

— Ποιὸν εἶχε μέσα ἡ βάρκα; ξαναρώτησεν ἡ Πριγκήπισσα.

— Ναί, Ὑψηλοτάτη, εἶχε μέσα ἕνα βαρκάρη τοῦ Παληοῦ Φαλήρου...

Ἡ Μαίρη εἶχε πῆ τὸ πρῶτο της ψεμματάκι! Πῶς μᾶς ἀλλάζει ὁ ἔρως. Μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε λευκός, χωρὶς καμμιὰ σκιὰ στὴν ψυχή, χωρὶς κανένα σφάλμα, καὶ ὅμως μόλις τὸν κυριέψῃ ὁ ἔρως ἀρχίζει ν' ἀλλάζῃ. Ἀρχίζει νὰ λέῃ ψεμματάκια, νὰ κάνῃ ἀπιστίες σ' ὅ,τι πρὶν ἐσέβετο. Ἡ Μαίρη ἦτο τόσο ἁγνὸ κορίτσι, ποὺ τὸ πιὸ μικρὸ ψέμμα τὴ στενοχωροῦσε. Τώρα ὡστόσο εἶπεν ἕνα ψέμμα στὴ μεγάλη της προστάτιδα. Μὰ τί νάκανε; Συλλογίστηκε πὼς γρήγορα θὰ τῆς ἔλεγεν ὅλη τὴν ἀλήθεια. Αὐτὴ ἡ σκέψι τὴν παρηγοροῦσε.

Ἡ Σοφία ὅμως τὴν ἐκύτταζεν αὐστηρὰ καὶ τὴν ἐρώτησε πάλι μ' ἕνα τόνο εἰρωνικό:

— Εἴσθε βέβαιη ὅτι στὴ βάρκα ἦταν ἕνας βαρκάρης;

Ἡ Μαίρη ἦταν ταραγμένη. Ἐκοκκίνησεν ἀπὸ ντροπή, μόλις συλλογίστηκε πὼς ἡ Πριγκήπισσα δὲν τὴν πιστεύει. Ὡστόσο εἶπε:

— Μὰ βέβαια, Ὑψηλοτάτη.

— Ξέρετε γιατί ρωτῶ, φρουλάϊν; εἶπεν ἡ Πριγκήπισσα. Ἐνόμισα μήπως ἦταν κανεὶς ἀνθυπίατρος... Καλά. Πήγαινε.

Ἡ Σοφία ἐχαμογέλασε κι' ἔκαμε ἕνα σημεῖο μὲ τὸ χέρι στὴ Μαίρη νὰ φύγῃ.

Ἡ ξανθὴ κόρη στενοχωρημένη καὶ ντροπιασμένη γύρισε στὸ δωμάτιό της. Ἐκλείδωσε τὴν πόρτα ἀπὸ μέσα καὶ ρίχτηκε μ' ὁρμὴ στὸ κρεββάτι της. Ἐσκέπασε τὸ ὡραῖο της προσωπάκι μὲ τὰ δυό της χέρια καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς...

◇◇◇

Ἡ καρδιὰ τῆς Μαίρης ἐσπάραζε. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἶχε στενοχωρηθῆ ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ πῇ στὴν προστάτιδά της ἕνα ψέμμα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἔμεινε κατάπληκτη πῶς ἤξευρεν ἡ Σοφία τὸ αἴσθημά της μὲ τὸν ὡραῖον ἀνθυπίατρο. Φυσικὰ κάτι θὰ ἤξερεν ἡ Πριγκήπισσα γιὰ νὰ τῆς πῇ τὴ λέξι «ἀνθυπίατρος». Ὁ ἀναγνώστης ξέρει ὅτι ἡ Νάνα τὴν εἶχε προδώσει στὴ Σοφία, μὰ ἡ Μαίρη δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ξέρῃ... μᾶλλον ἐπίστευε μήπως τοὺς εἶδε κανεὶς τὴν ἴδια μέρα στὸ Παληὸ Φάληρο καὶ πῆγε ἀμέσως καὶ τὸ πρόδωσε στὴ Σοφία. Μὰ ὅπως κι' ἂν εἶχε τὸ πρᾶγμα ἡ Μαίρη ἔβλεπε πὼς ἡ Σοφία κάτι ἤξερεν. Ἔπρεπε λοιπὸν γρήγορα νὰ τῆς ἐξομολογηθῇ τὰ πάντα... Ὡστόσο θἄπρεπε πρὶν νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸ Μιμῖκο...

Ὅλ' αὐτὰ εἶχαν μαζευτῆ μέσα της καὶ τὴν εἶχαν ἀναστατώσει... Κι' ἔκλαιε ἀπελπισμένα ἀρκετὴ ὥρα. Ἐγέμισεν ἀρκετὰ μαντήλια μὲ τὰ θερμά της δάκρυα...

— Εἶμαι δυστυχισμένη! ἐσυλλογίζετο. Ὡστόσο πρέπει νὰ βρῶ μόνη μου τὴν λύσι. Μὰ ὄχι μόνη. Μαζὶ μὲ τὸν Μιμῖκο. Πρέπει νὰ τὸν συναντήσω ἢ νὰ τοῦ γράψω... Καλύτερα νὰ τοῦ γράψω καὶ νὰ τοῦ δώσω τὸ γράμμα. Νὰ τοῦ δώσω μ' αὐτὸ ἕνα ἀκριβὲς ραντεβοῦ, στὸ ὁποῖο νὰ τὰ ποῦμε ἐκτεταμένα...

Ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι ἡ Μαίρη δὲν ἔφαγε. Τὸ ἀπόγευμα εἶχε νὰ περιποιηθῇ τὸν μικρὸν Γεώργιον. Μὲ ἀφοσίωσι καὶ στοργὴ ἔκαμε τὸ καθῆκον της ὅπως πάντα. Μὰ τὴ νύχτα, ποὺ κλείστηκε πάλι στὸ δωμάτιό της, ξανάρχισε νὰ σκέπτεται... Δὲν ἐκοιμήθη σχεδὸν καθόλου ἐκείνη τὴ νύχτα... Ἀνακάτευε μέσα στὸ νοῦ της ὅλα ὅσα τῆς συνέβησαν. Καὶ μέσα σ' ὅλ' αὐτὰ ξεπρόβαλλε πάντα μέσα στὴ σκέψι της ἡ μορφὴ τοῦ ὡραίου ἀνθυπιάτρου... Ἐστενοχωρεῖτο μὰ ἐσυλλογίζετο πὼς ἡ ἀγάπη του ἄξιζε πολλὲς θυσίες...

◇◇◇

Τὸ ἄλλο πρωῒ ἡ Μαίρη σηκώθηκεν ἀπὸ τὸ παρθενικό της κρεββάτι μὲ μιὰ ὡρισμένη σκέψι: Σήμερα θὰ τοὔγραφε τὸ πρῶτο γράμμα.

Ἤξερεν ἡ Μαίρη πὼς σχεδὸν κάθε πρωῒ ὁ Μιμῖκος ἦταν στὸ «Καφενεῖο τῶν Πριγκήπων». Θὰ ἑτοίμαζε λοιπὸν αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ θὰ τοῦ τὸ ἔδινε, ἐκεῖ ἀπέξω, στὸ δρόμο, μὲ τρόπο. Στὸ γράμμα αὐτὸ θὰ τοῦ ὥριζε ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ποὺ θὰ ἦταν ἐλεύθερη... Τάχα ὅμως θἄπρεπε νὰ ξαναϊδωθοῦν στὸ Παληὸ Φάληρο; Αὐτὸ θὰ ἦτο ἐπικίνδυνο... Μὰ γιατί τάχα; Ἡ Σοφία θὰ τὸ μάθαινε πάλιν; Ἔ, τότε ἡ Μαίρη θὰ τῆς τὰ ἔλεγεν ὅλα, ὅλα. Ἀλλὰ στὸ μεταξὺ θὰ εἶχεν ἐξηγηθῆ μὲ τὸν Μιχάλη της... Ἐζύγισε τὰ πράγματα καὶ στὸ τέλος κατέληξε νὰ τοῦ ὁρίσῃ ραντεβοῦ στὸ Παληὸ Φάληρο. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως θὰ ἐπρόσεχαν κι' οἱ δυὸ μὴ τοὺς κατασκοπεύῃ κανείς. Μὰ καὶ τὴν ἄλλη φορὰ δὲν τοὺς εἶδε ψυχὴ γεννημένη, κι' ὅμως τὸ ἔμαθεν ἡ Σοφία... Ἔτσι ἐσκέπτετο ἡ Μαίρη γιατὶ δὲν ἤξερε τὴν προδοσία τῆς Νάνας. Τέλος ἡ Μαίρη ἐπῆρε χαρτὶ καὶ πέννα κι' ἔγραψεν αὐτὸ τὸ γράμμα:

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ προσεχές.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΘΟΛΟ ΒΡΑΔΙ

Στὴ μνήμη τοῦ
ποιητοῦ Λ. Πορφύρα

Λυχνόφωτα συντρίμμια... νεκρικὰ
στὸ στενορῆμ' ἀποσταμένα γέρνουν
κι' ἀνάμεσα στὴν ἀσημένια χλωρασιὰ
τ' Ἀπρίλη, στὴν ἀνθόσπαρτη δροσιά,
ὀνειροσκέλεθρα... ξαναδιαβαίνουν.
Ὁλόγυρα λουλούδια ἀγγελικά,
ἀφρόπλαστα, πλαγιάζουνε σπαρμένα,
καὶ γέρνουν καὶ λυγίζουν ρυθμικὰ
στὸ νεκροκρέββατο π' ἁπλώνονται πνιγμένα,
λυχνόφωτα συντρίμμια... νεκρικά.
Γλυστρᾶν, στὸ μισοδιάφαντο σκοτάδι
κι' ἀνάρια ξεπροβάλλουν φοβισμένα...
Πόθοι, χαρὲς μὲς τὸ θλιμμένο βράδυ
κρυφογλυστρᾶν κι' αὐτὰ σαβανωμένα.
Τὸ στενορῆμμι σέρνεται... καὶ πάει
βουβάλαλο στῆς νύχτας τὴν ἀντάρα.
Τ' ἀχνὸ φεγγάρι σιγοτρέμουλο σπιθάει
μὲς στῆς νυχτιᾶς τὴν ἅγια βουβαμάρα.

Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

(Γ' Βραβεῖον Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ)

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑ ΕΡΗΜΟΚΚΛΗΣΙΑ

Εἶνε στὰ ἐρημοκκλήσια ποὺ γκρεμίζονται,
θλιμμένες Παναγίες, χλωμὲς εἰκόνες,
καὶ μοναχὰ ἀγαπᾶνε τὰ ἀγριολούλουδα:
κρινάκια, κυκλαμιές, σπάρτα, ἀνεμῶνες.
Σὰ θυμιατήρια ἀγροτικὰ κι' ἐφήμερα
σκόρπια ἢ δεμένα σ' ἄτεχνο στεφάνι
τὴν ἀνθινή τους τὴν ψυχὴ σκορπίνουζε
ψυχομαχώντας, σ' ἄϋλο λιβάνι.
Ἄ! ὅποιος πάει ἐκεῖ μὲ τ' ἀγριολούλουδα
στὸ πρῶτο ἄγγισμά του ἀνοίγει ἡ πόρτα,
ποὺ ὁλόγυρα οἱ φωλιὲς τὴν ἐπλουμίσανε
τῆς λησμονιᾶς τὴν κέντησαν τὰ χόρτα.
Ἀνοίγει ἡ πόρτα ἔτσι ὅπου συνήθισε
νὰ τὴν ἀνοίγῃ μόνον ὁ ἀγέρας
σάμπως νὰ τὴν ἀνοίγῃ ἡ Μεγαλόχαρη
μὲ τὴν ἀνησυχία γλυκειᾶς μητέρας.
Χαροκαμένης γριᾶς ποὺ τὴν λησμόνησαν
στὸ ἔρμο φτωχικό της καὶ προσμένει
κάποιους, νἄρθοῦνε πέρα ἀπὸ μιὰ θάλασσα
αἰώνια σκοτεινή, φουρτουνιασμένη.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΦΑΡΣΕΣ

Ο ΣΩΣΙΑΣ...

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΗΣ ΟΜΟΙΟΤΗΤΟΣ

Ὁ Γιακουμῆς ἦτανε ἄνθρωπος ποὺ ἂν καὶ κυκλοφοροῦσε μέσα στοὺς συνανθρώπους του, ζοῦσε τοὐλάχιστον διακόσια χρόνια πίσω... Στὴν Ἀθήνα ἦρθεν ἀπὸ τὸ χωριό του γιὰ νὰ βρῆ δουλειά. Δὲν ἦταν οὔτε ὁ πρῶτος οὔτε ὁ δεύτερος ποὺ σκέφτηκεν ἔτσι. Τὴν πρώτη μέρα, τὴν διέθεσε εἰς... χάζεμα, ἀνὰ τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως. Ὅπως λ. χ. στὶς βιτρίνες τῶν καταστημάτων, στὸν Βασιλικὸ κῆπο, γύρω ἀπὸ τὴν Ὁμόνοια κλπ.

Ἀπὸ τὴν ἄλλην ὅμως ἡμέρα, ἄρχισε νὰ ψάχνη γιὰ δουλειά. Γιὰ καλή του τύχη τὸ μάτι του ἔπεσε σὲ μιὰν ἀγγελία: «Ζητεῖται γκαρσὸν διὰ καφενεῖον μὲ πολλὴν πελατεῖαν...» κλπ..

Ὁ Γιακουμῆς, νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμε, τὴν τρίτη κι' ὅλας ἡμέρα μετὰ τὴν ἄφιξί του, φοροῦσε τὴν ποδιὰ τῶν γκαρσονιῶν. Ὕστερα ἀπὸ τὸ μάθημα τοῦ ἀφεντικοῦ του — ἑνὸς μουστακαλῆ λοχία τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος πολέμησε γενναῖα τὸ 12 καὶ 14 — περιποιόντανε τοὺς πολυπληθεῖς πελάτας μὲ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ μὲ τὸ σεῖς καὶ σᾶς, ποὺ λένε...

Μιὰ μέρα, ἢ μᾶλλον μιὰ νύχτα, μπῆκε στὸ καφενεῖο μιὰ στρουμπουλὴ κι' ἀφράτη μικρούλα. Ὁ Γιακουμῆς ἔτρεξε κοντά της, ἐνῷ προσπαθοῦσε νὰ κάμη καὶ τ' αὐτιά του νὰ γελοῦν.

— Ἡ δεσποινίς... ρώτησε μὲ τὸ ἄπαντο τῆς εὐγενείας.

Ἡ δεσποινὶς ὅμως μόλις ἔστρεψε καὶ τὸν ἐκύτταξε, ἔβγαλε μιὰ φωνὴν ἐκπλήξεως κι' εὐχαριστήσεως μαζί:

— Ὤ! Πέτρο!... Σύ;

Κι' ἀμέσως ξέσπασε σὲ δυνατὰ γέλοια. Ὁ Γιακουμῆς τἄχασε καὶ τὴν ἐκύτταζεν ἠλιθίως.

— Μὰ τὸ Θεό, Πέτρο ὅλα τὰ περίμενα, μὰ γκαρσὸν δὲν φανταζόμουνα νὰ σ' ἔβλεπα. Τέλος Πάντων, δὲν ἔχεις τὸ ταίρι σου!...

— Μά... δεσποινίς, δὲν μὲ λένε Πέτρο... Μὲ λένε Γιακουμῆ.

— Ἄστα - ἄστα!... Τὸ ξέρω ὅτι στὸ αἷμα σου ὑπάρχει τὸ μικρόβιο τοῦ ἀριβισμοῦ, κι' ὅτι θέλεις νὰ φᾶς τὴ ζωὴ μὲ τό... κουτάλι, ποὺ λένε...

Ὁ Γιακουμῆς κατάλαβε ὅτι κάτι συνέβαινε καὶ ἡ χωριάτικη πονηρία του θέριεψε μέσα του. Γέλασεν ἔτσι ποὺ νὰ φανῆ ὅτι παραδέχεται μοιρολατρικὰ τὴν ἀνακάλυψί του.

Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ ἑτοιμαζότανε ν' ἀρχίση τὶς τρυφερότητες μαζί της, μπῆκε μέσα ἕνας νεαρός, κομψός, λαδωμένος στὸ κεφάλι. Μόλις εἶδε τὴν δεσποινίδα, ἐπλησίασε κοντά της καὶ τὴν ἐχτύπησεν ἐλαφρὰ στὸν ὦμο. Ἐκείνη στράφηκε κι' ἔβγαλε δευτέρα φωνὴ ἐκπλήξεως.

Ὁ Γιακουμῆς ξεροκατάπιε κι' ἄλλαξεν ὅλα τὰ χρώματα τῆς Ἴριδος. Ὁ νεοφερμένος μόλις τὸν ἐκύτταξε, ἔμεινεν ἀπολιθωμένος μερικὲς στιγμὲς βλέποντας τὸν ἑαυτό του... κολλημένον σὲ ἄλλο... κορμί.

Καὶ ἡ δεσποινὶς μὲ μιὰν ἀπάθεια ἐκνευριστική, γύρισε στὸν Γιακουμῆ, παίρνοντας ὕφος μοιραῖο:

— Γκαρσόν, φέρε μου ἕνα παγωτὸ «μπραλινέ»...

Σ. Α. ΤΥΡΟΣ

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ

Συζητοῦν δυὸ φίλες ποὺ εἶχανε νὰ ἰδωθοῦν πολὺ καιρό.

— Ἔμαθα πῶς ἀπὸ τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἐπῆρες τὴν παλιά μου καμαριέρα.

— Ναί, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Μὰ μάθε πὼς δὲν πιστεύω τίποτα ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶπε γιὰ σένα.

ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ

Ὁ καθηγητὴς τῆς Γεωγραφίας ρωτάει τὸν μαθητὴν Κουτεντιάδην.

— Δεῖξε μου στὸν χάρτη τὴν Ἀμερική...

— Νὰ αὐτὴ κύριε καθηγητά.

— Ὡραῖα. Πές μου τώρα ποιὸς τὴν ἀνεκάλυψε.

— Μόνος μου κύριε καθηγητά. Δὲν μοῦ τὴν ἔδειξε κανείς !

ΝΤΕΚΛΑΡΑΣΙΟΝ

Ὁ ἐρωτευμένος κύριος ἐκδηλώνει τὸν ἔρωτά του σὲ πολύφερνον δεσποινίδα.

— Σᾶς ἀγαπῶ τόσον, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μακρυά σας. Συγκατατεθῆτε νὰ παντρευτοῦμαι καὶ σᾶς δίδω τὸν λόγο μου νὰ κάνω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ὅτι μὲ διατάζετε !

— Λόγῳ τιμῆς.

— Ναί, ὅτι μὲ διατάζετε.

— Ἔ, τότε, σᾶς διατάζω νὰ μείνετε γεροντοπαλλήκαρο !

ΑΦΟΥ ΠΕΡΠΑΤΟΥΣΕ

Ἡ κυρία Πεζοπούλου πηγαίνει στὸν παπουτσῆ της νὰ τοῦ διαμαρτυρηθῆ ὅτι τὰ παπούτσια ποὺ ἀγόρασε τῆς ἐσχίσθηκαν.

— Καὶ δὲν πᾶνε οὔτε ὀκτὼ μέρες ποὺ τ' ἀγόρασα.

— Εἶνε φυσικὸν κυρία μου. Φαίνεται πὼς ἐσεῖς περπατᾶτε στοὺς δρόμους, ἐνῷ ἡ πελατεία μας πάει ὅλο μὲ αὐτοκίνητο !

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ

Ὁ κ. Λεμπλεμπιτζῆς πληροφορεῖται ὅτι ἡ ὡραιοτάτη δεσποινὶς Φουτμπαλίδου, εἶνε φίλαθλος. Σὲ μιὰ συνάντησί τους τῆς ἐκμυστηρεύεται τὸν ἔρωτά του καὶ τῆς λέει ὅτι εἶνε πρωταθλητής....

— Σεῖς πρωταθλητής ; τὸν διακόπτει. Καὶ ὅμως δὲν ἔχετε καθόλου ἀθλητικὸ παράστημα.

— Μὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη, τῆς ἀπαντᾶ. Εἶμαι πρωταθλητὴς τοῦ μπιλλιάρδου!

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΞΗΜΕΡΩΜΑ

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑ ΝΑ ΜΕΙΝΩ ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ...

Τώρα, ποὺ ἔχουνε ριχτεῖ μέσα στὰ πέλαγα τῆς λήθης τὰ παληὰ κι' ἔχουνε πάρει τὴν ὄψι κάποιου θρύλλου, τώρα, ἀγαπητὴ κυρία, νοιώθω πόσο δειλὸς φάνηκα μπροστά σας... Τότε, εἶχα προβάλει μεταξύ μας τὴ φιλία, σβύνοντας ἀπὸ μέσα μου κάθε ἄλλο αἴσθημα... Στὶς ὑπέρτατες ἐκδηλώσεις τοῦ ἐρωτισμοῦ σας, δὲν εὕρισκα τίποτε τὸ ὑστερόβουλο καὶ κρατοῦσα ἀπέναντί σας τοὺς τύπους μιᾶς εἰλικρινοῦς φιλίας, τὴν ὁποίαν δὲν ἦτο ἱκανὸ τίποτε νὰ τὴ μολύνῃ... Ὤ!... Φάνηκα τόσο δειλός!... Νόμιζα πὼς ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ φιλία μεταξὺ τίγρεως καὶ λιονταριοῦ...

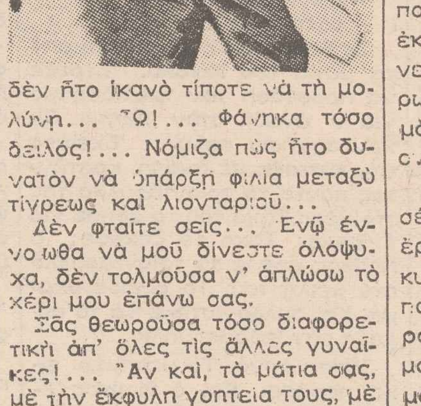

Δὲν φταῖτε σεῖς... Ἐνῷ ἐνοιωθα νὰ μοῦ δίνεστε ὁλόψυχα, δὲν τολμοῦσα ν' ἁπλώσω τὸ χέρι μου ἐπάνω σας.

Σᾶς θεωροῦσα τόσο διαφορετικὴ ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες!... Ἂν καί, τὰ μάτια σας, μὲ τὴν ἔκφυλη γοητεία τους, μὲ βυθίζανε σ' ἀπύθμενα βάραθρα ἀκολασίας, ἐν τούτοις κατώρθωνα πάντα νὰ τηρῶ μιὰ παθητικὴ στάσι, ποὺ μὲ σκότωνε... Ὁ συνθετικὸς τρόπος ὅλων τῶν μελῶν τοῦ σώματός σας, ἀποτελοῦσεν ἕνα ὀρχηστρικὸ σύνολο καὶ σᾶς παρουσίαζε μπροστά μου σὰν κάτι τὸ ἐξωτικὸ καὶ τὸ ἐπικίνδυνο, σὰν κάτι τὸ ἱερὸ ποὺ πλημμύριζε τὸ εἶναί μου τρόμο. Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα, εἴχατε τὴ συναίσθησι τῆς δυνατῆς ἐπιρροῆς σας, ἐπάνω μου, κι' αὐτὸ σᾶς ἀνάγκαζε νὰ μὲ θεωρῆτε ἐπιπόλαιον κι' ἀδύνατον.

Πολλὲς φορὲς εἶχα παρατηρήσει πὼς ὅταν βρισκόσαστε σὲ μιὰ ψυχικὴν ἀνία, εἴχατε μιὰν ἀγνότητα παιδιοῦ καὶ δὲν ἀρνιόσαστε τίποτε... Κι' ὅμως οὔτε τότε δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ σᾶς πῶ τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ μὲ συνέτριβε... Ἄλλοτε πάλι, ἔνοιωθα πὼς ἂν ἐξεπλήρωνα ἐκεῖνο ποὺ ποθοῦσα, θὰ γινόμουνα ἕνα κουρέλι στὰ χέρια σας καὶ ὅταν θὰ ἐρχόταν ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ νόμιζα πὼς ἔκλεισα μέσα μου τὸ ἐξέλσιορ τῆς εὐδαιμονίας, τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μὲ σταματήσῃ ἀπὸ τὴν παραφορά. Μόνο μιὰ σφαῖρα θὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ δώσῃ τὸ φινάλε...

Ὅμως, προτίμησα νὰ μείνω στὸ περιθώριο γιὰ νὰ μὴ βρεθῶ στὴ δυσάρεστη τούτη θέσι... Σεῖς δὲν τὸ ἐκτιμήσατε αὐτό... Εἴσαστε συνηθισμένη στὶς μεγαλόσχημες χειρονομίες καὶ τὶς μεγαλόστομες ἐκφράσεις.

Τώρα ποὺ ἔνοιωσα ποιὸ δρόμο ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσω, εἶνε πολὺ ἀργά. Ἔχω ριχτῆ στὴν ἐκμηδένισι, καὶ βρίσκω μιὰν ἀνείπωτη γοητεία σ' αὐτήν. Ξέρω καλὰ ποιὸ θἆναι τὸ τέλος, μὰ τὸ δηλητήριο ἔχει μπῆ πλέον στὸ αἷμά μου...

Ἄφησα τὴν καρδιά μου νὰ σέρνεται πίσω σας σκλάβα τοῦ ἔρωτά μου... Δὲν φταῖτε σεῖς, κυρία, ἂν μ' ἀναγκάσατε νὰ ὑποδυθῶ καὶ τὸν ταπεινότερον ρόλο... Φταίει ἡ κουραστικὴ μου πίστις σ' ἕνα μάταιο αἴσθημα. Ἴσως νἆναι προτιμότερος ὁ δρόμος ποὺ χάραξα...

Ὡστόσο, ὅμως, τὸ τυραννικὸ μυστήριο ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν ζωή σας δὲν θὰ πάψῃ νὰ μὲ γοητεύῃ ποτέ... Ἂν ὑπάρχῃ κάτι ποὺ μὲ κρατᾷ ἀκόμα στὴν ἀβεβαιότητα, εἶνε ἡ ἀνατολὴ μιᾶς ἄλλης ἡμέρας. Τόσο τὸ χειρότερο ἂν ἀργήσῃ τὸ ξημέρωμα.

ΝΙΚΟΣ ΛΥΜΠΕΡΗΣ

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

ΡΩΜΑΙΟΣ κ' ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

1ΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι

Τὸ πτῶμα, τὸ στυλέτο καὶ τὸ μαντηλάκι.

Ἕνα γλυκό, ἀνοιξιάτικο πρωῒ πρὶν χρυσίσει ὁ ἥλιος τὶς στέγες τῶν σπιτιῶν τῆς Βερώνας— τὴν πόλι μὲ τὶς ὄμορφες, θερμὲς γυναῖκες καὶ τὰ πολλὰ εὐωδιαστὰ λουλούδια — ἤχησαν οἱ κακόηχες σάλπιγγες τῶν κηρύκων.

Σὲ λίγο, εὐγενεῖς ἀστοί, ἐργατικοί, γυναῖκες τοῦ λαοῦ καὶ παιδιὰ ξεχύθηκαν στοὺς στενούς, λιθόστρωτους δρόμους. Οἱ ἀρχόντισσες καὶ οἱ ἀρχοντοποῦλες, περίεργες κι' αὐτὲς νὰ μάθουν τὰ νέα, πρόβαλλαν στὰ παράθυρα καὶ στοὺς ἐξῶστες.

Οἱ σάλπιγγες (οἱ κακόηχες, μακρουλὲς σάλπιγγες τῶν κηρύκων, μὲ τὶς διχαλωτὲς σημαιοῦλες, ὅπου βρισκόταν κεντημένο τὸ οἰκόσημο τοῦ Βαρθολομαίου ντὲ λὰ—Σκάλα, πρίγκηπα τῆς Βερώνας σώπασαν, ἀφοῦ ξεσήκωσαν ὅλο τὸν πληθυσμὸ στὸ πόδι. Οἱ δύο κήρυκες χωρίσανε: Ὁ ἕνας πῆγε στὴν μιὰν ἄκρη τῆς πλατείας καὶ ὁ ἄλλος στὴν ἄλλη. Ἀνέβηκαν σὲ λίθινα ἑδώλια, ξεδίπλωσαν ὁ καθένας τους κι' ἀπὸ μιὰ περγαμηνή, σφραγισμένη μὲ τὴ χρυσῆ βοῦλα τοῦ πρίγκηπα, καὶ διάβασαν, μὲ τὴν διαπεραστική τους φωνὴ στὸ συγκεντρωμένο πλῆθος τὴ διαταγή του:

«Ὑπήκοοι ἀντάρτες, ἐχθροὶ τῆς ἡσυχίας ποὺ σβύνετε τὴ φωτιὰ τῆς καταραμένης σας λύσσας, βάφοντας τὸ ἀτσάλι τῶν σπαθιῶν σας στ' ἀδερφικὸ αἷμα.

»Ἂν δὲν θέλετε νὰ σᾶς βασανίσω σκληρά, πετάξτε τὰ ὅπλα σας.

»Βρήκατε ἀφορμὴ τὴν ἔχθρα, ποὺ χωρίζει δυὸ ἀρχοντικὲς οἰκογένειες, γιὰ ν' ἀφίνετε τὶς εἰρηνικές σας ἐργασίες καὶ νὰ σφάζεστε στοὺς δρόμους.

»Ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς ὅποιος κηλιδώσῃ τὸ σπαθί του σὲ ἀδελφικὸ αἷμα, θὰ τιμωρηθῇ μὲ θάνατο.

Ὁ ἄρχοντας Μοντέγκι καὶ ὁ ἄρχοντας Καπουλέτι ποὺ μὲ τὴν παράλογη ἔχθρα τους χαράξανε καὶ ματοκυλίσανε τόσες φορὲς τὴ Βερώνα θὰ χάσουν τοὺς τίτλους των καὶ θὰ κλεισθοῦν στὰ ἀνήλια ὑπόγεια τοῦ φρουρίου, ἂν ξαναδώσουν ἀφορμὴ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

»Ὅποιος ἄλλος μονομαχήσῃ, γιὰ ὁποια δήποτε ἀφορμή, χωρὶς τὴν ἄδειά μου, θὰ θανατωθῇ».

Μόλις τελείωσε ἡ ἀνάγνωσις τῆς διαταγῆς, ἤχησαν πάλι οἱ σάλπιγγες καὶ οἱ κήρυκες πῆραν τὰ στενὰ σοκάκια, νὰ τὴ διαβάσουν σ' ὅλα τὰ σταυροδρόμια, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ ἄνθρωπος στὴ Βερώνα ποὺ νὰ μὴν τὴν ἀκούσῃ.

Ὁ κόσμος ἄρχισε ν' ἀδειάζῃ τὴν πλατεῖα σχολιάζοντας τὴ διαταγή.

— Ἄς τ' ἀκοῦν οἱ καυγατζῆδες, εἶπε μιὰ κουτὴ γριά, κτυπῶντας μὲ τὸ δεκανίκι της τὸ λιθόστρωτο.

— Ἔσι θὰ λείψωμε ἀπὸ τοὺς σκοτωμοὺς καὶ τὶς λαχτάρες, ἀφεντάδες μου! εἶπε μιὰ παχουλὴ κοκκινομαλλοῦσα γυναῖκα τοῦ λαοῦ, κυττάζοντας μὲ πονηρὸ χαμόγελο δυὸ ἀρχοντόπουλα, ποὺ εἶχαν σταθῆ κοντά της.

— Ἄκουσες τί λέει ἡ κυρὰ κοκκινομαλλοῦσα, φίλε Μερκούτιε; εἶπε τὸ ἕνα ἀρχοντόπουλο στὸ σύντροφό του, κλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι.

— Ἔ!... ἀφοῦ συμφωνοῦν καὶ οἱ γυναῖκες μὲ τὴ διαταγή, ἐμᾶς περισσεύει, φίλε Μπεμπόλιο, ἀπάντησε γελῶντας ὁ Μερκούτιος. Κρέμασε λοιπὸν τὸ σπαθί σου στὸ καρφὶ νὰ κρεμάσω κι' ἐγὼ τὸ δικό μου, κι' ἔτσι θὰ γίνῃ τὸ κέφι τῆς κυρᾶς καὶ τοῦ πρίγκηπα.

— Κι' ἄκου δῶ, κυρά, εἶπε ὁ Μπεμπόλιο, στὴν παχουλὴ γυναῖκα τοῦ λαοῦ, ποὺ ἀπομακρυνότανε λίγο ντροπιασμένη, ἅμα δὲν θἄχουμε πιὰ τὰ σπαθιά μας, θἄρθωμε νὰ μᾶς δώσῃς νὰ φορέσωμε ἀπὸ ἕνα παληὸ φουστάνι σου...

Ἡ κοκκινομαλλοῦσα γέλασε ναζιάρικα καὶ τάχυνε τὸ βῆμα της.

— Ἄφησε τ' ἀστεῖα, Μπεμπόλιο: Ἀστειευόμαστε γιὰ πράγματα ποὺ δὲν στέκει.

— Δὲν ἀστειεύομαι καθόλου. Ἀφοῦ ὁ πρίγκηπας θὰ τιμωρήσῃ μὲ θάνατο ὅποιον μονομαχήσῃ, ἐσὺ κι' ἐγὼ τοὐλάχιστον, γιὰ νὰ μὴ βρεθοῦμε στὴν ἀνάγκη νὰ παραβοῦμε τὴ διαταγή, πρέπει νὰ κρεμάσωμε τὰ σπαθιά μας καὶ νὰ τ' ἀφήσωμε νὰ σκουριάσουν.

— Ἐγώ, Μπεμπόλιο, γρήγορα θά...

— ...θὰ σουβλίσῃς κανένα ποὺ θὰ σοῦ γίνῃ φόρτωμα. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο!

— Ἔχομε, βλέπεις, καὶ οἱ δυό μας τὸ κακὸ ἐλάττωμα νὰ μὴ σηκώνωμε προσβολές. Ὁ Θεοβάλδος, νὰ ποῦμε, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ χωνέψῃ τὰ βρωμερά του ἔντερα, μιὰ—δυὸ σπιθαμὲς ἀπὸ τ' ἀτσάλι τοῦ σπαθιοῦ μου. Εἶνε ἀνεψιὸς τοῦ Καπουλέτι κι' ἐπειδὴ ξέρει πὼς εἴμαστε παιδικοὶ φίλοι μὲ τὸ Ρωμαῖο, τὸν γυιὸ τοῦ Μοντέγκι, μὲ τριγυρίζει ἀπὸ καιρό. Ἀλήθεια; Τὸν εἶδες καθόλου τὸν Ρωμαῖο ἀπὸ προχθές;

— Νά τος! δὲν τὸν βλέπῃς, ποὺ ἔχει ἀκουμπήσει στὴ γωνιὰ τοῦ παλατιοῦ; Τὸν εἶδα στὴν ἴδια στάσι ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἀνέβηκαν οἱ κήρυκες στὰ ἑδώλια, φαίνεται σκεφτικός.

— Φώναξέ του νὰ μιλήσωμε λιγάκι. Εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ πὼς τοῦ φάνηκε ἡ διαταγή.

— Ἔ! Ρωμαῖε! φώναξε ὁ Μερκούτιος.

Ὁ Ρωμαῖος ὅμως δὲν ἄκουσε. Ἢ προτίμησε νὰ ἀποφύγῃ τὴ συζήτησι, γιατὶ ἄρχισε νὰ βαδίζῃ πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι, μ' ἕνα βῆμα ἀργό, ἀκανόνιστο, βῆμα ἀφηρημένου.

— Ἄφησέ τον, εἶπεν ὁ Μπεμπόλιο. Ἔχει ἀλλοῦ τὸν νοῦ του.

— Παράξενος ἄνθρωπος! Ξέρεις πὼς πολλὲς φορὲς συλλογίστηκα, πὼς ὁ Ρωμαῖος, ἂν δὲν ἦταν ἀπὸ τόσο ἀρχοντικὴ γενιὰ θἆταν καλὸς γιὰ τροβαδοῦρος.

— Χά! χά! γέλασε ὁ Μπεμπόλιο. Φαντάσου τὸ Ρωμαῖο τροβαδοῦρο: Κουρελιάρη, μὲ μιὰ κιθάρα στὸν ὦμο!

— Μπᾶ, θὰ τοῦ πήγαινε! Ἔτσι ποὺ εἶνε ὄμορφος, καλοδεμένος, μὲ τὰ λιγωμένα του μάτια καὶ τὴ μελωδική του φωνή, θὰ ξελόγιαζε ὅλες τὶς πυργοδέσποινες τοῦ κόσμου. Αὐτός, φίλε Μπεμπόλιο, περνάει ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ ξεκρεμιοῦνται ὅλες οἱ γυναῖκες ἀπὸ τὰ παράθυρα. Μὰ δὲν τ' ἀρέσουν φαίνεται οἱ ἐρωτικὲς περιπέτειες. Εἶνε ἀλλόκοτος: γυρνάει τὶς νύχτες μονάχος καὶ χαζεύει τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἀστέρια. Τοῦ ἀρέσει ἡ μοναξιά. Εἶνε ἱκανὸς νὰ στέκεται ὧρες ὁλόκληρες νὰ θαυμάζῃ ἕνα λουλουδάκι. Νά, τώρα, στοιχηματίζω πὼς θὰ τραβήξῃ γιὰ τὸ ἄλσος μὲ τὶς συκομουριές. Ἐκεῖ βραδυοξημερώνεται.

— Πᾶμε καὶ μεῖς ὡς ἐκεῖ;

— Μπράβο, παρέα, ποὺ τὴν ἔχω! Ἀντὶ νὰ μοῦ προτείνῃ νὰ πᾶμε ὡς τὸ καπηλειὸ τοῦ «Ἄσπρου πετεινοῦ», νὰ πιοῦμε ἕνα-δυὸ κοῦπες παληὸ Κυπραίϊκο κρασί, νὰ ποῦμε κανένα τραγουδάκι καὶ νὰ παίξωμε καμμιὰ δεκαριὰ φλουριὰ στὰ κότσια, μοῦ λὲς νὰ πᾶμε στὴν ἐρημιά. Ἔ, φίλε, Μπεμπόλιο, ἢ ἄρχισες νὰ γερνᾷς, ἢ ἄλλαξες κεφάλι

— Μὰ τὰ σαντάλια τῆς Βασίλισσας τῆς καρδιᾶς μου, Μερκούτιε, συμφωνῶ μαζί σου: Μιὰ κοῦπα καλὸ κρασί, ἀξίζει περισσότερο κι' ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλί. Πᾶμε...

Κι' οἱ δυὸ φίλοι ἔστριψαν ἕνα ἀνηφορικὸ δρομάκι γιὰ νὰ πᾶνε στὸ περιφημότερο καπηλειὸ τῆς Βερώνας, ὅπου ἐσύχναζαν οἱ εὐγενεῖς τῆς ἐποχῆς.

Ὁ Ρωμαῖος Μοντέγκι, τράβηξε πρὸς τὸ ἄλσος.

Βούϊζαν ἀκόμη στ' αὐτιά του τὰ λόγια τῆς ἀπαγορευτικῆς διαταγῆς τοῦ πρίγκηπα:

«Ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός, ὅποιος κηλιδώσῃ τὸ σπαθί του σὲ ἀδελφικὸ αἷμα, θὰ τιμωρηθῇ μὲ θάνατο».

«Καλὰ—συλογιζόταν — ὁ πρίγκηπας ἔχει ἴσως δίκηο. Πῶς μπορεῖ ὅμως νὰ πάψῃ ἡ αἱματοχυσία; Πῶς μπορεῖ νὰ σβύσῃ τὸ προαιώνιο μῖσος τῆς οἰκογενείας μου μὲ τοὺς Καπουλέτι; Πόσες γενεὲς ποὺ πέρασαν, δὲν ἔκαμαν τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ρίχνουν λάδι στὴ φωτιά. Κι' ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κι' ἀπὸ τ' ἄλλο. Μὰ σίγουρα οἱ Καπουλέτι ἔχουν τὸ ἄδικο. Ποτὲ δὲν χτυπᾶν κατάστηθα. Κυττᾶν πῶς νὰ βροῦν τὸν ἀντίπαλό τους ἀπροετοίμαστο, στὰ σκοτεινά, γιὰ νὰ τὸν δολοφονήσουν. Ὁ πρίγκηπας μπορεῖ νἄχῃ δίκηο, ἀλλὰ ὅσο κι' ἂν θέλω νὰ μὴ παραβῶ τὴ διαταγή του, δὲν μπορῶ νὰ καθίσω μὲ σταυρωμένα χέρια νὰ μὲ σκοτώσουν σὰν σκυλί... Ἂν εἶχε τοὐλάχιστον ἕνα γυιὸ ὁ Καπουλέτι θὰ μποροῦσαν νὰ τελειώσουν οἱ αἱματοχυσίες μὲ μιὰ μόνη μονομαχία. Θὰ χτυπιόμαστε ἐμεῖς οἱ δυὸ καὶ θὰ τελείωνε ἡ ἔχθρα. Τώρα ὅμως ἔχουν ἀνακατευθῆ ἕνα σωρὸ ξαδέρφια, φίλοι κι' οἱ ὑπηρέτες ἀκόμα...»

Εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴ Βερώνα καὶ προχωροῦσε τὸν ἐξοχικὸ δρόμο πρὸς τὸ ἄλσος μὲ τὶς συκομουριές.

Εἶδε μιὰ μαβιὰ ἀνεμώνα. Ἔσκυψε καὶ τὴν ἔκοψε.

«Τὸ λουλοῦδι — συλογίστηκε — εἶνε κι' αὐτὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ. Μὰ πλᾶσμα τελειότερο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο: Δὲν ἔχει νοῦ, οὔτε καρδιά, γιὰ νὰ φωλιάσουν τὸ μῖσος καὶ ἡ ἐκδίκησις. Τὸ κόβεις, τοῦ παίρνεις τὴ ζωή, τοῦ κλέβεις τὸ φῶς, τὸν ἥλιο, τὸν ἀέρα, τὴ δροσιά, καὶ δὲν ἀμύνεται. Πεθαίνει χωρὶς διαμαρτυρία. Τὸ πολὺ—πολὺ νὰ στενάζῃ τὸ ἄρωμά του... Ὡραῖο πρᾶμμα νὰ μποροῦσε κανεὶς νἆταν λουλοῦδι. Μὰ ὅταν εἶνε ἄνθρωπος καὶ κυκλοφορεῖ μὲς στὶς φλέβες του ἡ ὑγρὴ φωτιὰ ποὺ λέγεται αἷμα ἀγαπάει καὶ μισεῖ, χαίρεται καὶ πονάει. Περισσότερο, ὅμως, μισεῖ καὶ πονάει παρ' ὅ,τι ἀγαπάει καὶ χαίρεται...».

Κάποια πεταλουδίτσα, ποὺ εἶχε παραστρατήσει στὸν κάμπο τραβηγμένη ἀπὸ τὰ φωτεινὰ χρώματα τῆς στολῆς του, ἄρχισε νὰ τρελλοπετάῃ τριγύρω του.

Ὁ Ρωμαῖος εἶχε στρέψει πιὰ τὸ λοφίσκο, ποὺ τοῦ ἔκρυβε τὴν πόλι, καὶ πλησίαζε πρὸς τὸ ὕψωμα τὸ κατάφυτο μὲ συκομουριές.

Τὰ πρωϊνὰ μύρα τοῦ ἄλσους ἦλθαν νὰ τὸν καλωσορίσουν.

Τάχυνε τὸ βῆμα.

Βιαζόταν νὰ βρεθῇ μονάχος ἀνάμεσα στὰ δένδρα, στ' ἀγριολούλουδα καὶ στὰ πουλιά: Ἡ διαταγὴ τοῦ πρίγκηπα τὸν εἶχε ἀναστατώσει.

Κείνη τὴ στιγμὴ σὰν ν' ἀκούστηκαν ἀπὸ μακρυὰ οἱ σάλπιγγες. Οἱ κήρυκες διαλαλοῦσαν σὲ κάθε σταυροδρόμι τὴν αὐστηρὴ διαταγὴ τοῦ πρίγκηπα:

«Ὅποιος βάψει τὸ σπαθί του, ὅποιος μονομαχήσῃ γιὰ ὁποιαδήποτε ἀφορμὴ θὰ θανατωθῇ».

«Πῶς εἶνε δυνατὸν — σκέφθηκε ὁ Ρωμαῖος—νὰ πάψῃ ἕνα προαιώνιο μῖσος σὰν τὸ δικό μας; Ἕνας ποταμὸς αἵματος μὲ χωρίζει ἀπὸ τοὺς Καπουλέτι. Κι' εἶνε τόσο πλατύς, κι' εἶνε τόσο βαθὺς ποὺ καὶ νὰ μοῦ δώσουν τὸ χέρι γιὰ νὰ συμφιλιωθοῦμε, δὲ θἄφθανα νὰ τὸ πιάσω. Τὸ μῖσος ἐναντίον τους τὸ βύζαξα μὲ τὸ γάλα τῆς μητέρας μου καὶ κυκλοφορεῖ μὲ τὸ αἷμα μέσα στὶς φλέβες μου. Γιὰ νὰ ξεχάσω τὸ μῖσος αὐτό, πρέπει νὰ χάσω τὸ αἷμα ὡς τὴν τελευταία του στάλα».

Μακρυνὸ ποδοβολὸ ἀλόγων διέκοψε τὸν συλλογισμό του.

— Ποιὸς νἆναι; εἶπε σχεδὸν φωναχτά.

Τὸ ποδοβολητὸ πλησίαζε ὁλοένα κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου πρόβαλε μιὰ πολυτελεστάτη ἀσημοσκαλισμένη ἅμαξα μὲ τέσσερα μαῦρα ἄλογα.

Ὁ Ρωμαῖος στάθηκε καὶ θαύμαζε ἀπὸ μακρυὰ τὰ περήφανα ζῶα ποὺ ἐκάλπαζαν ρυθμικά.

Ἔξαφνα ἀκούστηκαν πολλὲς κραυγὲς μαζί. Ὁ ἁμαξᾶς ἔσυρε τὰ γκέμια. Τ' ἄλογα σηκώθηκαν στὰ πισινά τους πόδια ἕνα-δυὸ φορὲς κι' ἐστάθηκαν ἀφρισμένα.

Ἀπὸ τὰ δυὸ χαντάκια ποὺ πλαισιώνανε τὸ δημόσιο δρόμο, πετάχτηκαν ἔξη κουραλῆδες μὲ κόκκινα μαντήλια δεμένα γύρω στὰ μαλλιά. Κρατοῦσαν μακρυὰ τριγωνικὰ στυλέτα.

Δυὸ ἀπὸ τοὺς λῃστὰς πιάσαν τὰ χαλινάρια τῶν ἀλόγων. Ἕνας ἄλλος κατέβασε τὸν ἁμαξᾶ καὶ τὸν ἀκόλουθο ἀπὸ τὴ θέσι τους καὶ τοὺς τράβηξε παράμερα. Οἱ ἄλλοι τρεῖς πῆγαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα τῆς ἅμαξας.

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν ἀστραπιαῖα.

Ὁ Ρωμαῖος, χωρὶς νὰ συλλογιστῇ τὸν κίνδυνο, ἔσυρε τὸ σπαθί του καὶ χύθηκε μὲ ὅση ταχύτητα μποροῦσε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀπόπειρας.

Στὸ μεταξὺ οἱ λῃστὲς εἶχαν κατεβάσει ἀπὸ τὴν ἅμαξα μιὰ κυρία τυλιγμένη σ' ἕνα πλούσιο πανωφόρι ἀπὸ χρυσοκέντητο μποκάρι. Τὴ στιγμὴ ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ τὴ φιμώσουν ὁ Ρωμαῖος εἶχε πλησιάσει ἀρκετά, ὥστε ν' ἀκουστῇ:

— Τιποτένιοι, ἄνανδροι!

Οἱ λῃστὲς τὸν ἄκουσαν καὶ φάνηκαν σὰν νὰ δίσταζαν νὰ ἐξακολουθήσουν. Γιὰ μιὰ στιγμή, μάλιστα, οἱ τρεῖς ποὺ κρατοῦσαν τὴν κυρία, τὴν ἄφησαν καὶ ἔκαναν μερικὰ βήματα πίσω.

Ἡ κίνησί τους αὐτὴ ἔδωσε καιρὸ στὸν Ρωμαῖο νὰ φθάσῃ κοντὰ στὴν κυρία, νὰ τὴν χαιρετήσῃ εὐγενικά, κλίνοντας πρὸς στιγμὴν τὸ γυμνωμένο σπαθί του, καὶ νὰ σταθῇ πλάϊ της λέγοντας:

— Ἡσυχάσατε, κυρία. Αὐτοὶ οἱ ἄνανδροι δὲν θὰ τολμήσουν νὰ πλησιάσουν τὴν αἰχμὴ τοῦ σπαθιοῦ μου.

Ἡ κυρία δὲν ἀπάντησε. Χλω-

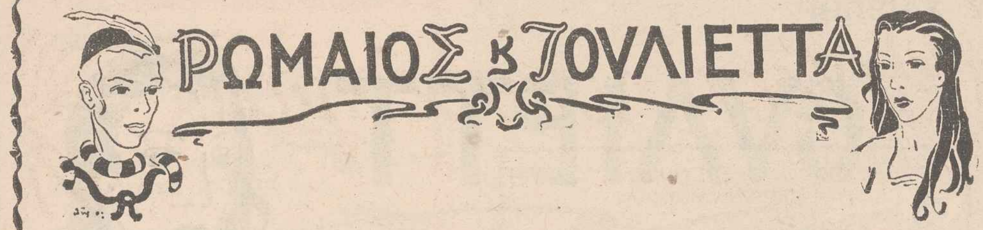

ΡΩΜΑΙΟΣ κ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

μὴ ἀπὸ τὴ συγκίνησι ἔγειρε σὰν μεστωμένο στάχυ, ποὺ τὰ γγίξε τὸ δρεπάνι τοῦ θεριστῆ. Λιγοθύμησε. Ὁ Ρωμαῖος τὴν στήριξε, ἀγκαλιάζοντας τὴν δαχτυλιδένια της μέση, μὲ τ' ἀριστερό του χέρι.

Οἱ πέντε ληστὲς εἶχαν μαζευτῆ μερικὰ βήματα παρέκει καὶ σιγομιλοῦσαν. Ὁ ἕκτος, ποὺ κρατοῦσε τὸν ἁμαξᾶ καὶ τὸν ἀκόλουθο, τοὺς φώναξε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς ἅμαξας.

—Ἔ, διαβόλου τρεμουλιάρηδες! Τί περιμένετε γιὰ νὰ ξεμπερδέψετε αὐτὸν τὸν μεταξωφορεμένο μπερμπαντάκο. Ἄϊντε, μπρός, νὰ τελειώνουμε!

Κανεὶς ὅμως ἀπὸ τοὺς πέντε δὲν ἀπήντησε, σιγομιλοῦσαν. Κάτι θ' ἀποφάσιζαν, γιατὶ ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔβαλε δυὸ δάχτυλα στὶς γωνιὲς τῶν χειλιῶν του καὶ σφύριξε.

Ἀπὸ μακρυά, σὰν ἀπάντησι στὸ σφύριγμα τοῦ ληστῆ ἀκούστηκαν γιὰ τρίτη φορά, οἱ σάλπιγγες τῶν κυρήκων.

Ὁ Ρωμαῖος, μ' ὅλη τὴν τραγικὴ θέσι ποὺ βρισκότανε, κρατῶντας μὲ τὸ ἕνα χέρι τὴν λιγοθυμισμένη κυρία καὶ μὲ τ' ἄλλο ἄχρηστο τὸ σπαθί του, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ καθὼς σκέφτηκε τὴ φράσι τῆς διαταγῆς τοῦ πρίγκηπα:

«Ὅποιος μονομαχήσῃ, γιὰ ὁποιαδήποτε ἀφορμή, θὰ θανατωθῇ».

Σιγά, μὲ μικρὰ βήματα γιὰ νὰ μὴ ταράξῃ τὴν λιγοθυμισμένη κυρία, τὴν ἔσυρε ὣς τὴν ἅμαξά της καὶ μὲ χίλιες προφυλάξεις τὴν ἀκούμπησε στὸν πλατὺ ἀναβατῆρα, ἀποφασισμένος νὰ τελειώσῃ, ὅσον μποροῦσε πιὸ γρήγορα, μὲ τοὺς ἔξη ἐκείνους κακούργους. Μόλις βεβαιώθηκε ὅτι ἡ κυρία ἦταν καλὰ στερεωμένη σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὸν ληστὴ ποὺ κρατοῦσε ἀκίνητους μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ στυλέττου του τοὺς δύο ὑπηρέτες.

Ὁ ἄθλιος, μόλις τὸν εἶδε νὰ ἔρχεται κατὰ πάνω του, ὑπεχώρησε τέσσερα βήματα κι' ὕστερα κάνοντας μεταβολὴ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

—Πηγαίνετε κοντὰ στὴν κυρία σας, εἶπε στοὺς δύο ὑπηρέτες ὁ Ρωμαῖος καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ διηυθύνθηκε γρήγορα πρὸς τὸν ὅμιλον τῶν ληστῶν, ποὺ ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν κανονικὰ σὲ ἡμικύκλιο.

Θ' ἀπεῖχε λίγα βήματα μονάχα, ὅταν ἕνα ἄλλο πρόσωπο ἐμφανίσθηκε στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου.

Ἦταν ἕνας ἄνδρας ψηλός, ντυμένος μὲ βαρύτιμα ροῦχα. Εἶχε στὴν τόκα του ἕνα μακρὺ κάτασπρο φτερό. Μιὰ μαύρη βελούδινη μάσκα ἔκρυβε τὸ πρόσωπό του.

Μόλις ἀντίκρυσε τὸν Ρωμαῖο ἔσυρε τὸ σπαθί του καὶ φώναξε:

—Ρωμαῖε Μοντέγκι, μάθε πὼς δὲν μ' ἀρέσει ν' ἀνακατεύωνται στὶς δουλειές μου. Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, φύγε καὶ ξέχασε ὅ,τι εἶδες.

Ὁ Ρωμαῖος ἀσυγκίνητος λύγισε τὸ σπαθί του καὶ παίζοντας τ' ἄφησε νὰ μαστιγώσῃ βουΐζοντας τὸν ἀέρα:

—Ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ λερώσω τὸ σπαθί μου, τρυπῶντας ἕνα τιποτένιο, ποὺ ἀνακατεύεται μὲ τὰ σκουπίδια τοῦ δρόμου, σὲ συμβουλεύω νὰ πάρῃς τοὺς ἀντάξιους μὲ τὸν ἀφέντη τους ἀνθρώπους σου καὶ νὰ ἀφήσῃς τὴν κυρία ἥσυχη. Ὥς ἐδῶ ἡ πρᾶξις σου ἦταν μιὰ προστυχιά. Δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ γίνῃ ἀτιμία.

Ὁ ἄγνωστος γύρισε στοὺς ἀνθρώπους του:

—Ψοφάλογα, μίλησε. Μούγκρισε. Ἔξη εἴσαστε καὶ δὲν μπορέσατε νὰ βγάλετε ἀπὸ τὴν μέση αὐτὸν τὸν πολυλογά, αὐτὸ τὸν φετεινὸ πετιναράκι, ποὺ θέλει νὰ κάνῃ τὸν κόκορα. Τσακισθῆτε ἀπὸ μπροστά μου. Τὴν νύχτα σᾶς περιμένω νὰ μοῦ δώσετε λόγο γι' αὐτή σας τὴν στραβοτιμονιά.

Οἱ ληστὲς ἔβαλαν τὰ στιλέττα στὶς ζῶνες τους, μουρμουρίζοντας καὶ ἀπομακρυνθήκανε σιγοκουβεντιάζοντας καὶ χειρονομῶντας.

—Λοιπόν; εἶπε ὁ ἄγνωστος, γυρίζοντας πάλι πρὸς τὸν Ρωμαῖο. Θὰ μ' ἀδειάσῃς τὸν τόπο ἢ θ' ἀναγκασθῶ νὰ περάσω πάνω ἀπὸ τὸ κουφάρι σου;

Ὁ Ρωμαῖος ἤρεμος, ἔβαλε τὸ σπαθί του στὴ θήκη του καὶ εἶπε κυττάζοντας τὸν ἄγνωστο κατάματα, μὲ σταυρωμένα χέρια:

— Σὲ ληστὲς τοῦ φυράματός σου, τὸ σπαθί εἶνε μεγάλη τιμή, ποὺ δὲν τοὺς ἀξίζει. Ἂν κάνῃς πὼς προχωρῇς θὰ σοῦ φυτέψω τὸ στυλέττο μου στὴν καρδιά.

Ὁ προσωπιδοφόρος ἔκανε ἕνα κίνημα λύσσας, μὰ συγκρατήθηκε καὶ γέλασε.

—Ὥστε Ρωμαῖε Μοντέγκι, δὲν μοῦ κάνετε τὴν τιμὴ νὰ σταυρώσετε μαζί μου τὸ σπαθί σας; Ἀπὸ ὑπερηφάνεια μήπως, ἢ ἀπὸ φόβο γιὰ τὴν καινούργια διαταγὴ τοῦ πρίγκηπα;

Στὸν ὑπαινιγμὸν αὐτὸ ὁ Ρωμαῖος ἔγινε κίτρινος ἀπὸ τὴν λύσσα του. Μὲ τὰ δόντια σφιγμένα ἔσυρε τὸ σπαθί του καὶ ρίχτηκε, σὰν τρελλός, στὸν ἀντίπαλό του.

Γιὰ λίγες στιγμὲς μέσα στὴν ἔρημη ἐξοχή, ποὺ ἐφώτιζε ἕνας χαρούμενος ἀνοιξιάτικος ἥλιος, δὲν ἀκουγόταν παρὰ οἱ γρήγορες ἀναπνοὲς τῶν δύο ἀντιπάλων καὶ οἱ κλαγγὲς τῶν ἀτσαλιῶν ποὺ συναντιῶντουσαν.

Ξαφνικὰ ὁ Ρωμαῖος γλύστρησε πάνω σὲ μιὰ τούφα χαμομήλια, νωπὰ ἀκόμα ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ δροσιά. Ὁ ἀντίπαλός του χύθηκε νὰ τὸν τρυπήσῃ, ἀλλὰ μιὰ γρήγορη, ἀπότομη κίνησι, τοῦ γονατισμένου Ρωμαίου, ἔστειλε δέκα βήματα μακρυὰ τὸ σπαθί του. Μιὰ κραυγὴ λύσσας ἀκούστηκε τότε. Ὁ ἄγνωστος μὲ τὴ μαύρη βελουδένια μάσκα, τρίζοντας τὰ δόντια, τράβηξε τὸ στιλέττο του. Μὰ ὁ Ρωμαῖος βρῆκε καιρὸ νὰ σηκωθῇ, νὰ πετάξῃ κι' αὐτὸς τὸ ξίφος του καὶ νὰ σύρῃ τὸ δικό του στιλέττο.

Μιὰ λυσσασμένη πάλη ἀγκῶνα μὲ ἀγκῶνα ἄρχισε τότε. Οἱ λάμες τῶν στυλέττων, καθὼς γλυστροῦσαν ἡ μιὰ ἀπάνω στὴν ἄλλη, ἄφιναν κάτι τόνους ποὺ μοιάζαν μὲ τὶς ἀπάνω νότες ξεκούρδιστου βιολιοῦ. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ὁ ἄγνωστος κατώρθωσε νὰ πληγώσῃ τὸν Ρωμαῖο ξυστὰ στὸν ὦμο καὶ νὰ βρεθῇ μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι στὸ ἀριστερό του πλευρό. Ὁ Ρωμαῖος τότε, μὲ σφιγμένα χεῖλη γύρισε καὶ διαγράφοντας στὸν ἀέρα μιὰ καμπύλη, κάρφωσε τὸ στυλέττο του μὲ δύναμι στὸ στῆθος τοῦ ἀντιπάλου ου.

Μιὰ βλαστήμια, ποὺ πνίγηκε σὲ ρόγχο, ἕνα ἅπλωμα τοῦ χεριοῦ, δυὸ βήματα σὰν μεθυσμένου καὶ ὁ ἄγνωστος σωριάστηκε βαρὺς καταγῆς.

Ὁ Ρωμαῖος μὲ τὸ στυλέττο στὸ χέρι ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος, κυττάζοντας τὸ αἷμα ποὺ πηδάκιζε κοχλακιστό, ἀπὸ τὴν πληγὴ τοῦ ἀντιπάλου του.

Τ' αὐτιά του βούϊζαν καὶ ἡ σκέψι του ἔκανε τρελλὰ πηδήματα:

«Πέθανε! —σκεφτότανε— πόσο αἷμα! Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν κτυπήσω στὴν καρδιά. Τὸν σκότωσα!»

Ἀπὸ μακρυά, ἀκούστηκαν γιὰ τετάρτην φορὰ οἱ σάλπιγγες τῶν κυρήκων. Κι' ἀμέσως, σὰν νἄθελε νὰ καλύψῃ τὸ μακρυνὸ σάλπισμα, μιὰ γλυκειά, βελουδένια γυναικεία φωνή, τὸν ξύπνησε ἀπὸ τὸν τρομερό του ἐφιάλτη:

— Εὐχαριστῶ, γενναῖε μου ἄγνωστε, γιὰ τὴ βοήθειά σας, ἔλεγε ἡ φωνή.

Ὁ Ρωμαῖος γύρισε καὶ εἶδε τὴν κυρία ὀρθὴ κοντὰ στὴν ἅμαξά της.

Πέταξε τὸ ματωμένο στιλέττο του, σήκωσε ὁ σπαθί του καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ὥμορφη ἄγνωστη.

—Κυρία μου, δὲν ἔκανα παρὰ τὸ καθῆκον μου.

—Αὐτὸ ἀκριβῶς, ἄγνωστέ μου ἱππότη, εἶπε ἡ κυρία, εἶνε φαίνεται τὸ πιὸ δύσκολο πρᾶγμα στὴ σημερινὴ ἐποχή. Ἂν ὅλοι οἱ εὐγενεῖς ἔκαναν τὸ καθῆκον τους, ὅπως λέτε, ἡ ζωὴ θἆταν ἄξια νὰ ἀγαπηθῇ.

Ἦταν ὠχρὴ ἀπὸ τὴν συγκίνησι, μὰ στὰ χείλη της, ποὺ ἔτρεμαν, ἀνθοῦσε τὸ πιὸ γλυκὸ χαμόγελο.

— Ρωμαῖος Μοντέγκι, εἶπε γράφοντας ἕνα πλατὺ ἡμικύκλιο στὴ γῆ μὲ τὸ μαῦρο φτερὸ τῆς τόκας του.

—Σᾶς γνωρίζω, τοῦ ἀπάντησε ἡ κυρία. Κι' ἂν δὲν σᾶς ἐγνώρισα, θἄφτανε τὸ ἱπποτικό σας φέρσιμο γιὰ νὰ μὲ κάνῃ νὰ καταλάβω ποιὸς εἶσθε. Ὁ Ρωμαῖος Μοντέγκι εἶνε δὰ ξακουστὸς σ' ὅλη τὴ Βερώνα, γιὰ τὴν παλληκαριὰ καὶ τὴν εὐγένειά του. Λυπᾶμαι, ποὺ δὲν ἔχω ἕνα τριαντάφυλλο μαζί μου, νὰ σᾶς τὸ προσφέρω γι' ἀνταμοιβὴ τῶν ὅσων κάνατε γιὰ μένα. Σ' ἕναν ἱππότη σὰν καὶ σᾶς ἕνα τριαντάφυλλο, ἀξίζει περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου.

—Ἂν χρειάζεται ἀνταμοιβὴ ἡ ἐκπλήρωσις ἑνὸς καθήκοντος, εἶπε ὁ Ρωμαῖος μὲ τὴν θερμὴ τραγουδιστὴ φωνή του, τότε κυρία, θὰ ζητήσω κάτι, ποὺ ἀξίζει πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅλα τὰ τριαντάφυλλα ποὺ ἀνθοῦν στὴν Ἰταλία: Ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἀγγίξω μὲ τὰ χείλη μου τὰ ροδοπέταλα, ποὺ στολίζουν τὰ κρινοδάχτυλά σας.

Ἡ κυρία προχώρησε ἕνα βῆμα καὶ πρότεινε τὸ χέρι της.

Μεθυσμένος ἀπὸ τὸ ἄρωμά της, ὁ Ρωμαῖος, γονάτισε κι' ἄγγιξε μόλις μὲ τὰ χείλη του τὴν ἄκρη τῶν νυχιῶν της. Ὕστερα σηκώθηκε καὶ καθὼς κρατοῦσε τὸ χέρι της, τὴν βοήθησε ν' ἀνεβῇ στὸ ἀμάξι της.

Ὁ ἁμαξᾶς καὶ ὁ ἀκόλουθος, ποὺ δὲν εἶχαν ἀκόμα συνέλθει ἀπὸ τὴν τρομάρα τους, ἀνέβηκαν στὰ ψηλά τους ἑδώλια.

Ἡ κυρία μόλις κάθησε ἀναπαυτικὰ στὸ ἁμάξι της, ἔβγαλε ἕνα ταντελένιο μαντηλάκι καὶ τὸ πέταξε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Ρωμαίου:

—Τὸ μαντηλάκι αὐτό, φίλε μου, θέλω νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψετε αὔριο βράδυ. Αὔριο βράδυ πρὶν χτυπήσουν μεσάνυχτα. Θὰ σᾶς περιμένω στὴ γιορτή, ποὺ δίνει στὸ μέγαρό του ὁ ἄρχοντας Καπουλέτι.

Ὁ Ρωμαῖος, στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐχθροῦ του, ἔκανε ἀθέλητα ἕνα βῆμα πίσω. Ἡ ἄγνωστη κυρία χαμογέλασε πονηρά:

— Μήπως ὁ Ρωμαῖος δὲν ἀποφασίζει, οὔτε γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν θερμὴ παράκλησι μιᾶς κυρίας, νὰ πατήσῃ τὸ κατῶφλι τοῦ ἐχθροῦ τῆς οἰκογενείας του;

—Κυρία!... ψιθύρισε ὁ Ρωμαῖος ταραγμένος.

—Στὸ μέγαρο τοῦ Καπουλέτι, ὁ ἱπποτικὸς Ρωμαῖος θὰ ἔχῃ ἴσως τὴν εὐκαιρία, ἄγνωστος κάτω ἀπὸ μιὰ μάσκα, νὰ βρεθῇ πολλὴν ὥραν κοντά, πολὺ κοντά, σὲ μιὰ κυρία, ποὺ τοῦ χρωστάει τὴ ζωή της, εἶπεν ἡ ἄγνωστη κυττάζοντάς τον μέσα στὰ μάτια. Ἐκεῖ, ἡ κυρία αὐτή, ἴσως ἀποφασίσῃ ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐξώφλησι τοῦ χρέους της, ἀφίνοντας νὰ τῆς φιλήσῃ τὸ χέρι, πίσω ἀπὸ κανένα παραπέτασμα, ὁ τρομερὸς καὶ φοβερὸς τοκογλύφος Ρωμαῖος Μοντέγκι.

Ἕνα κρυστάλλινο γέλιο, ποὺ ἄφησε νὰ φανοῦν δυὸ σειρὲς ἀτίμητα μαργαριτάρια, ἔκλεισε τὴν εἰρωνικὴ φράσι, ποὺ ὑποσχόταν τόσα.

Ὁ Ρωμαῖος ἔνοιωσε τὴν καρδιά του, ποὺ χτυποῦσε δυνατὰ καὶ φοβήθηκε μήπως ἀκούσῃ ἡ χαριτωμένη του συνομιλήτρια τὸ καρδιοχτύπι του. Προσπάθησε να χαμογελάσῃ.

—Θάρθῆτε λοιπόν, νὰ πάρετε τὴν πρώτη δόσι τοῦ χρέους μου, κύριε τοκογλύφε; εἶπε ἐκείνη σύροντας τὴν πόρτα καὶ κλείνοντας τὸν κουπέ της. Σᾶς περιμένω!

Ὁ Ρωμαῖος καταπόρφυρος ἔσκυψε, σήκωσε τὸ ταντελένιο μαντηλάκι καὶ τὄφερε στὰ χείλη του. Ὕστερα κύτταξε τὴν ἄγνωστη ἐπίμονα. Ἐκείνη δέχτηκε τὸ βλέμμα ἐκεῖνο μὲ χαμόγελο, χωρὶς νὰ κλείσῃ τὰ μυγδαλωτά, μενεξεδένια της μάτια, μάτια ποὺ τὰ σκιάζαν μεγάλα καὶ κυρτά, κατάμαυρα ματοτσίνουρα.

Ὁ Ρωμαῖος ἔνοιωσε μιὰ γλυκειὰ φωτιὰ στὶς φλέβες του:

—Κυρία, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ σᾶς ἀρνηθῇ τίποτα, εἶπε κατεβάζοντας τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὰ μάτια της στὸ γραμμένο της στόμα, ποὺ χαμογελοῦσε.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ προσεχές.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

4ον

Ἔγιναν ἀνακρίσεις. Ἐσημειώθησαν οἱ τρεῖς ποὺ ἀρνήσαν νὰ ἀποτραβηχθοῦν στὸ σφύριγμα τοῦ φουρνέλλου καὶ αὐτοὶ ἐθεωρήθησαν ἔνοχοι τοῦ φόνου, διότι φόνον συνεπέραναν. Τὸ ἴδιο βράδυ οἱ τρεῖς ὡδηγήθησαν ἐνώπιον τοῦ διοικητοῦ καὶ τοῦ Γκράνωφ. Δὲν ἔβγαλαν λέξι.

— Ἂν ἐπιμένετε ἀκόμη στὴ σιωπή σας, θὰ εἰπῇ πὼς ὁμολογεῖτε ὅτι εἴσαστε ἔνοχοι. Αὐτὸ ποὺ κάματε λέγετε στάσις καὶ ἡ στάσις τιμωρεῖται μὲ θάνατο. Ὁποιος μιλήσῃ θὰ σώσῃ τὸ κεφάλι του... Σᾶς δίδω τὸν λόγον μου... Ἄλλως σὲ δύο ὧρες θὰ τουφεκισθῆτε.

— Ζήτω ἡ Πολωνία!

Ἀκούσθηκαν ἀπὸ τὰ στόματα τῶν δύο πρώτων.

Ὁ Γκράνωφ τοὺς ἔβγαλε ἔξω μὲ κτυπήματα τοῦ μαστιγίου του.

— Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ἐδῶ; ἐρώτησεν ὁ Στέπαν γιὰ τὸν τρίτον ποὺ εἶχε μείνει στὸ γραφεῖο.

— Ἀριθμὸς 799—ἐδιάβασεν ὁ Γκράνωφ, ἀνοίξας τὸ μητρῶο — Μπίρσκυ Καῖσαρ, γεννηθεὶς κατὰ τὸ 1893, καταδικασθεὶς τῷ 1913 ἰσόβια. Συνένοχος ἀποπείρας κατὰ τοῦ...

— Ξέρω... ξέρω... Ποιὸς σοῦ ἔστειλε τὶς ἐπιστολὲς αὐτές; ἠρώτησεν ὁ Στέπαν τὸν κατάδικον Μπίρσκυ.

— Πολὺ θὰ παραξενευθῶ, κύριε διοικητά, ἔσπευσε νὰ διακόψῃ τὸν Στέπαν ὁ Γκράνωφ, ἂν θὰ βγάλετε λέξι ἀπ' αὐτὸν ἐδῶ.

Ὁ κόμης εἶπε ὅτι θέλει νὰ ἐξετάσῃ μόνος καὶ κατ' ἰδίαν τὸν κατάδικον αὐτόν.

— Ἂς μιλήσουμε σὰν δύο ἄνδρες, Μπίρσκυ, εἶπεν ὁ Στέπαν ὅταν ἔμεινε μόνος στὸ δωμάτιο μὲ τὸν Καῖσαρα, καὶ ἡ φωνή του εἶχε χάσει τὸν αὐταρχικὸν τόνον, εἶχε γίνει σχεδὸν ἱκετευτική. Σοῦ ζητῶ μιὰ χάρι, νέε μου. Αἱ ὑπόνοιαι τῶν ὑφισταμένων μου στρέφονται κατὰ προσώπου ποὺ μοῦ εἶνε προσφιλέστατο, καὶ μιὰ φρικτὴ ἀμφιβολία μοῦ κατασπαράσσει τὴν καρδιά...

Ἀλλ' ὁ Καῖσαρ παρέμεινεν ἄκαμπτος. Τὰ χεῖλη του δὲν ἄνοιξαν καθόλου.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα τὸ ἐσπευσμένως συγκληθὲν στρατοδικεῖον κατεδίκαζε καὶ τοὺς τρεῖς κατηγορουμένους σὲ θάνατο.

Στὸ δωμάτιό της ἡ Βιάνα, μὲ τὸ πρόσωπο κολλημένο στὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου ἔβγαλε μιὰ ἀπελπισμένη φωνὴ ὅταν εἶδε κάτω στὴν αὐλὴ τοὺς τρεῖς φυλακισμένους, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦτο ὁ πολυαγαπημένος της, νὰ τοὺς περνοῦν ἀνάμεσα στοὺς ὡπλισμένους στρατιῶτες.

Ἡ ἀπελπισία της ἦτο μεγάλη, καταλάβαινε ὅτι ἄρχιζε νὰ τῆς σαλεύῃ τὸ μυαλό. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε στὸ δωμάτιο ὁ κόμης. Ἡ Βιάνα ἔπεσε ἐπάνω του σὰν λυσσασμένο θηρίο:

— Ποῦ πᾶνε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους; τοῦ φώναξε.

— Σὺ μὲ ρωτᾷς τώρα; τῆς ἀπήντησε μὲ παγετώδη τόνον, ἐνῷ τῆς ἔσφιγγε τὶς σφιγμένες πυγμὲς τῶν χεριῶν της.

Ἀπελπισμένη τότε ἡ Βιάνα, χωρὶς νὰ σκέπτεται πλέον τίποτε, τοῦ φώναξε:

— Σὲ παντρεύθηκα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ εἶμαι κοντὰ σ' αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους, νὰ τοὺς σώσω... Ναί, ἐγὼ συνεννοούμην μ' αὐτούς. Εἶμαι ὑπερήφανος γι' αὐτὸ ποὺ ἔκαμα... Ἔκαμα τὸ καθῆκον μου.

— Δὲν πέτυχες... Καὶ οἱ τρεῖς κατεδικάσθηκαν σὲ θάνατο... Τοὺς εἶδες, πᾶνε νὰ τοὺς ἐκτελέσουν.

—Δὲν εἶν' ἀλήθεια! φώναξε ἡ Βιάνα, καὶ ἡ φωνή της ἦταν σὰνν ἂ σχιζόταν ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Δὲν εἶν' ἀλήθεια! Ὁ Καῖσαρ Μπίρσκυ εἶν' ἀθῶος, στὸ ὁρκίζομαι! Τὸν κατεδίκασες αὐτὸν μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους, γιατὶ κατάλαβες πὼς τὸν ἀγαπάω... Ἠθέλησες νὰ ξεκάμῃς ἕναν ἀντίζηλο... Τὸ καθῆκον σου ἔκαμες... Ἄκουσέ με καλά, Στέπαν! Ἡ γυναῖκα ποὺ ἔρριψε τὴν βόμβα ἀπὸ ἕνα παράθυρο ἤμουνα ἐγώ!

Ὁ κόμης ὑπέφερε τρομακτικά. Ἔβλεπε πλέον καθαρὰ τώρα τὰ αἰσθήματα τῆς γυναίκας αὐτῆς ποὺ μ' ὅλα ταῦτα ἀγαποῦσε πολύ.

— Λὲς ψέμματα! εἶπε ὑπόκωφα.

⁂

— Θυμᾶσαι ποὺ μὲ ρώτησες στὸ Νοσοκομεῖο ἂν εἶχα ἀδελφή: Μὲ ὑποπτευόσουν τότε, καὶ τώρα καταλαβαίνεις καλὰ ὅτι σοῦ λέω ἀλήθεια.

Ὁ δυστυχής, κατασυντετριμμένος ἀπὸ αὐτὴ τὴν μοιραία ἀποκάλυψι, ἔκλεισε τὰ μάτια γιὰ νά μὴ βλέπῃ τὴν πραγματικότητα.

— Πήγαινε! εἶπε ἱκετευτικά. Ὀφείλω νὰ σὲ παραδώσω στὴν δικαιοσύνη, ἀλλὰ δὲν μπορῶ... Πήγαινε... Θέλω νὰ εἶσαι μακρυά... γιατὶ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνη ἀκούσθηκαν στὴν αὐλὴ φωνές, ἔπειτα πυροβολισμοὶ καὶ πάλι φωνές. Ἡ στάσις ἐξερράγη!

— Ἐσώθη!... ἐσώθη!... ἐφώναζεν ἡ Βιάνα.

Ὁ διοικητὴς ἐπήδησε στὴν γυριστὴ σκάλα. Ἔτρεξε σὰν τρελλὸς στὸ μέρος ποὺ ἦταν τὸ μυδραλλιοβόλον καὶ ἐνῷ ἡ Βιάνα ἔτρεχε ἀπὸ πίσω, μεθυσμένη ἀπὸ ἐλπίδα νὰ σωθῇ ὁ Καῖσαρ, ὁ κόμης ἄρχισε νὰ καταβρέχῃ μὲ σφαῖρες τὴν αὐλὴν τῆς φυλακῆς.

Ἡ στάσις ὑπῆρξεν ἀγρία, αἱματηρά. Οἱ φυλακισμένοι εἶχαν φονεύσει ἕναν φρουρόν, εἶχαν ἀφοπλίσει τοὺς ἄλλους, εἰσώρμησαν στὸ ὁπλοστάσιον, ἅρπαξαν τὰ ὅπλα. Ἐκεῖ ὅμως ἀπάνω ἐξηκολούθει ὁ διοικητὴς μὲ τὸ μυδραλλιοβόλον του νὰ μὴν ἀφίνῃ νὰ ξεμυτίσῃ κανεὶς στὴν αὐλή, ὡς ποὺ μιὰ σφαῖρα τὸν χτύπησε στὸ στῆθος καὶ τὸν ἔρριψε χάμω.

— Δὲν ἔχω νὰ σοῦ συγχωρήσω τίποτε... Ἤσουνα ἡ μόνη εὐτυχία τῆς ζωῆς μου...

Καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια.

Τότε κατέφθασεν ὁ Καῖσαρ. Ἅρπαξε στὰ δυνατά του χέρια τὸ λεπτὸ σῶμα τῆς νέας, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἣν ἀπήγαγε σὰν θηρίο ποὺ ἀπαγάγει τὴν λεία του.

Γύρω τους ἕνα τραγοῦδι ἀπολυτρώσεως ἄρχιζε νὰ ἀκούγεται, νὰ γεμίζῃ τὸν ἀέρα.

— Ἄκου... ἄκου τους... ψιθύρισεν ἡ Βιάνα στ' αὐτὶ τοῦ πολυαγαπημένου της. Ἆ! πόσον εἶμαι εὐτυχής.

Καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ αὐγὴ μὲ τὴν κόκκινη, σὰν νὰ ἦταν αἱματωμένη, ἀνταύγειά της, φώτισε ἕνα κῦμα ἀπὸ φυλακισμένους ποὺ ἔτρεχαν πάλι πρὸς τὴν ζωὴ καὶ λίγο πάρα πίσω ἕνα ζεῦγος ἀγαπημένων ὑπάρξεων, γιὰ τὶς ὁποῖες τελείωσαν πιὰ τὰ δεινὰ καὶ νέες, ἥσυχες καὶ πλήρεις ἔρωτος ἡμέρες ἄρχιζαν νὰ ἀνατέλλουν.

ΤΕΛΟΣ

Μόδα κ Σπίτι

ΓΕΝΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες,

Τὸ νὰ σᾶς δώσω νὰ καταλάβετε καὶ σὲ τόσο περιωρισμένο χῶρο μάλιστα, τὶς γενικὲς γραμμὲς τῆς ἀνοιξιάτικης μόδας μονάχα μὲ περιγραφὲς εἶνε τελείως ἀνεπαρκές.

Τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ μόδα (σὰν θηλυκὸ ἄλλωστε καὶ αὐτὴ) εἶνε τόσο ἐπιπόλαιη καὶ ἀλλάζει τόσο εὔκολα, θαρρῶ πὼς εἶνε προτιμότερο, ἀντὶ νὰ ἐπεκταθῶ σὲ περιγραφὲς ποὺ δὲν θὰ σᾶς ὠφελήσουνε σὲ τίποτα ἴσως, νὰ περιορισθῶ στὴν περιγραφὴ μερικῶν μοντέλλων μονάχα, ἔτσι ποὺ νὰ μπῇ ἡ κάθε μιὰ ἀπὸ σᾶς στὸ πραγματικὸ πνεῦμα τῆς μόδας καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ διαλέξῃ, μὲ τὴ βοήθεια καὶ τῶν εἰκόνων ποὺ δημοσιεύουμε καὶ νὰ βρῇ ἐκεῖνο ποὺ στέκει στὸν τύπο της καὶ τὰ χαρακτηριστικά της.

Ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει τὴν φετεινὴ ἀνοιξιάτικη μόδα καὶ στὶς λεπτομέρειες μὰ καὶ στὴ γραμμὴ εἶνε ἡ ἁπλότης ἡ ἀπόλυτη ἁπλότης.

Τὰ τρουὰ - κὰρ ἐξακολουθοῦν νὰ κρατοῦν τὰ σκῆπτρα ἀκόμα, μιὰ καὶ εἶνε καὶ τόσο ὥμορφα ἄλλωστε, ἀλλὰ γίνονται τώρα περισσότερο πλατειὰ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ καὶ μὲ κουμπιὰ συνήθως ἀπὸ πάνω ὣς κάτω.

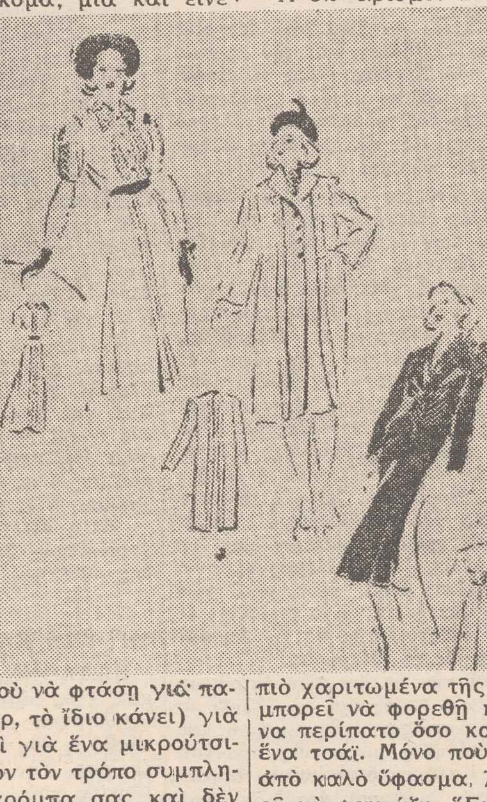

Πολὺ συνηθίζονται ἐπίσης μακρυὰ πανωφόρια ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ ὕφασμα τοῦ φουστανιοῦ, πλατειά, μὲ μανίκια ραγκλὰν καὶ χωρὶς κανένα ἀπολύτως κλείσιμο.

Γιὰ ὅσες ἀπὸ σᾶς δὲν μποροῦν νὰ διαθέσουν πολλὰ χρήματα, συνιστῶ τὸ ἑξῆς ποὺ καὶ πρακτικὸ εἶνε καὶ οἰκονομικὸ συγχρόνως. Δηλαδὴ ἂν σκοπεύετε νὰ φτιάξετε ἕνα μονάχα ἀνσάμπλ πάρετε πολὺ ὕφασμα ἔτσι ποὺ νὰ φτάσῃ γιὰ πανωφόρι (ἢ τρουὰ-κάρ, τὸ ἴδιο κάνει) γιὰ φούστα, καζάκα καὶ γιὰ ἕνα μικρούτσικο μπολερό. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο συμπληρώνεται ἡ γκαρνταρόμπα σας καὶ δὲν ἔχετε μὲ τίποτα ἄλλο νὰ σκοτίσετε τὸ ὥμορφο κεφαλάκι σας. Γιατὶ θὰ μπορεῖτε νὰ φορέσετε τὸ ἀνσάμπλ σας ὁποιαδήποτε ὥρα τῆς ἡμέρας, κάνοντας ἕνα σωρὸ συνδυασμούς. Ἐπὶ παραδείγματι πότε θὰ φορᾶτε φούστα καζάκα τοῦ ἰδίου χρώματος, πότε τὴ φούστα μὲ μιὰ μπλουζίτσα διαφορετικοῦ χρώματος καὶ ὑφάσματος καὶ πότε τὴν φούστα μὲ καμμιὰ λεπτὴ μπλουζίτσα λενζερὶ καὶ μὲ τὸ μπολερὸ ἀπὸ πάνω.

Καὶ ἐρχόμαστε σ' ἕνα ἄλλο ζήτημα τώρα.

Τὸ πρόβλημα τοῦ πῶς νὰ ντυθῇ μιὰ γυναῖκα, ἀπασχολεῖ κυρίως μᾶλλον ἐκεῖνες ποὺ δὲν εἶνε πολὺ λεπτὲς ὥστε νὰ τοὺς ἐπιτρέπωνται ὅλες οἱ ἐξωφρενικότητες τῆς μόδας. Σ' αὐτὲς ἀπευθύνομαι λοιπὸν τώρα, μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς ὑποδείξω τί πρέπει νὰ φοροῦν καὶ νὰ τοὺς πῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπογοητεύωνται γιατὶ καὶ αὐτές, ὅπως καὶ ὅλες ἀνεξαιρέτως οἱ γυναῖκες ἔχουν τὴ χάρι τους καὶ πὼς δὲν ἀρκεῖ παρὰ νὰ ξέρουν νὰ τὴν ἐκμεταλλευθοῦν.

Οἱ γυναῖκες ποὖναι μᾶλλον γεμᾶτες χρειάζεται νὰ καταβάλλουν μεγάλη προσοχὴ γιὰ τὸ ντύσιμό τους. Κακῶς πιστεύεται ὅτι τὸ ἐφαρμοστὸ φουστάνι ἀδυνατεῖ καὶ δίνει χάρι στὴ σιλουέττα. Ψέμματα. Οἱ γυναῖκες ποὖναι χοντρούτσικες πρέπει νὰ φοροῦν πλατούτσικα μᾶλλον φουστάνια (ἄμπλ, ὅπως λέμε) γιὰ νὰ μὴ ξεχωρίζουν πολὺ οἱ γραμμές τους. Τὰ ταγιὲρ τὰ ἀνδρικὰ ἂς τὰ ἀποφεύγουν ἐφ' ὅσον μποροῦν. Καθὼς καὶ τὸ σπὸρτ ντύσιμο. Ὅλα αὐτὰ δὲν στέκουν παρὰ σὲ σιλουέττες πολὺ λεπτές.

Καὶ τώρα νὰ ἡ περιγραφὴ τῶν μοντέλλων ποὺ σᾶς παρουσιάζουμε:

Ἡ εἰκών μας ὑπ' ἀριθ. 1 σᾶς δείχνει ἕνα νεανικότατο ἀνοιξιάτικο φουστανάκι ἀπὸ ὕφασμα μάλλινο σὲ χρῶμα ὄχι καὶ πολὺ σκοῦρο. Ἕνα μπλὲ περβάνς, ἕνα πράσινο γλυκὸ φωτεινό, ἢ ἕνα λὶ-ντὲ-βέν, θὰ εἶνε ὅ,τι χρειάζεται. Τὸ φουστανάκι αὐτὸ ἔχει ἀπὸ δυὸ κουφωτὲς πιέττες στὸ κάθε πλάϊ μπρὸς καὶ ἄλλες δύο στὴ μέση πίσω. Οἱ πιέττες αὐτὲς κάτω ἀνοίγουν καὶ δίνουν πολὺ χάρι καὶ στὴ σιλουέττα καὶ στὸ βάδισμα. Τὰ κουμπιὰ καὶ ἡ ζώνη γίνονται ἀπὸ καστόρι σὲ χρῶμα σκουρότερο σύμφωνα μὲ τὸ χρῶμα τοῦ καπέλλου καὶ τῶν γαντιῶν. Ὁ γιακᾶς, τὰ μανίκια καὶ οἱ ὦμοι γαρνίρονται μὲ φαρδυὰ γαζιὰ ἀπὸ μετάξι στὸ ἴδιο χρῶμα τῆς ζώνης καὶ τῶν κουμπιῶν.

Πάνω ἀπ' τὸ φουστανάκι αὐτὸ ἕνα παλτουδάκι τρουὰ-κὰρ σὲ χρῶμα ὅμοιο μὲ τοῦ φουστανιοῦ ἢ καὶ τῆς ζώνης ἔστω, μὲ γαζιά, χωρὶς γιακᾶ, πλούσιο καὶ ἀφελὲς θὰ εἶνε ὅ,τι χρειάζεται.

Ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 2 εἰκών μας σᾶς δείχνει ἕνα παλτουδάκι ἀπὸ κεῖνα ποὺ θὰ ἐπικρατήσουν τὸ περισσότερο τώρα τὴν ἄνοιξι. Τὸ παλτουδάκι αὐτὸ γίνεται πλατύ, πολὺ πλατύ. Ἡ μόνη του γαρνιτούρα εἶνε οἱ διπρόσωπες αὐτὲς πιέττες ποὺ ἀρχίζουν ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τελειώνουν κάτω. Μανίκια πλατειὰ πλούσια. Δυὸ-τρία κουμπιὰ μπρὸς καὶ τὸ παλτουδάκι εἶναι ἕτοιμο.

Τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3 μοντέλλου μας ἡ χάρις εὑρίσκεται στὸ κορσὰζ τοῦ πέφτει τόσο πλούσιο χάρις στὰ πιεττάκια ποὺ γίνονται στὴ μέση. Τὸ σχῆμα αὐτὸ εἶνε ἀπ' τὰ πιὸ χαριτωμένα τῆς φετεινῆς σαιζὸν καὶ μπορεῖ νὰ φορεθῇ κάλλιστα τόσο σὲ ἕνα περίπατο ὅσο καὶ σὲ μιὰ ἐπίσκεψι ἢ ἕνα τσάϊ. Μόνο ποὺ χρειάζεται νὰ γίνῃ ἀπὸ καλὸ ὕφασμα, λουσᾶτο γιὰ νὰ μπορῇ νὰ φαντάζῃ. Ἕνα βελοῦδο λεπτὸ σὲ χρῶμα σκοῦρο εἶνε τὸ μόνον ἐνδεδειγμένο.

Οἱ γυναῖκες ποὖναι ψηλὲς καὶ λεπτὲς συγχρόνως εἶνε προνομιοῦχες στὸ ζήτημα τοῦ ντυσίματος, γιατὶ μποροῦν νὰ φοροῦν ὅ,τι θέλουν χωρὶς νὰ στενοχωροῦνται καθόλου. Ἂς μὴ στενοχωριοῦνται ὅμως καὶ οἱ χοντρές. Καὶ αὐτές, μὲ λίγη καλὴ θέλησι καὶ προσοχή, μποροῦν νὰ γίνουν χαριτωμένες καὶ νὰ προκαλοῦν ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ ἀπ' ὅπου περνοῦν.

Ἐκεῖ ποὺ πρέπει νὰ προσέχουν πολὺ ὅλες οἱ γυναῖκες εἶνε στὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ χρώματος ποὺ θὰ τοὺς στέκῃ. Ἕνα χρῶμα ποὺ στέκει στὸν τύπο σας, στὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος σας, μὴ τὸ ἀλλάζετε εὔκολα. Γιατὶ νὰ διακινδυνεύσετε τσάμπα! Εἶχα γνωρίσει κάποτε μιὰ κυρία ἡ ὁποία δὲν φοροῦσε παρὰ μπλὲ καὶ μόνον μπλέ. Ἔ, λοιπόν, θὰ τὸ πιστεύσετε; Ἡ γυναῖκα αὐτὴ περνοῦσε ὡς ἡ κομψότερη γυναῖκα τῆς πόλεως ὅπου ζοῦσε. Καὶ ὅταν κάποτε ἀπεφάσισε νὰ ντυθῇ στὰ καφὲ δὲν προεκάλεσε παρὰ ἐπιφωνήματα διαμαρτυρίας καὶ ἀπογοητεύσεως.

Προσέχτε το λοιπὸν πολὺ αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Γιὰ μιὰ ξανθή, φυσικὰ ξανθὴ ἐννοεῖται, τὸ μόνο ἐνδεδειγμένο χρῶμα εἶνε τὸ γαλάζιο καὶ ὄχι τὸ κίτρινο καὶ τὸ κόκκινο ὅπως λέγεται. Ἐνῷ στὶς ξανθὲς ποὺ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν τους τὸ ὀφείλουν στὸ ὀξυζενὲ καὶ τὸ κόκκινο ταιριάζει καὶ τὸ κίτρινο καὶ τὸ πράσινο ἀκόμα. Γιατὶ τὸ νὰ ταιριάζῃ σ' ἕνα ἄτομο ἕνα χρῶμα δὲν ἐξαρτᾶται τόσο ἀπὸ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν, ὅσο ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα, τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν, τὸν τρόπο τοῦ μακιγιὰζ κλπ.

Καταλάβατε; Γι' αὐτὸ σᾶς λέω καὶ πάλι: Προσέχετε!

Στὸ ἐρχόμενο θὰ σᾶς μιλήσω καὶ γιὰ ἄλλα, τὸ ἴδιο ἐνδιαφέροντα ζητήματα.

Πρὸς τὸ παρὸν σᾶς ἀφίνω.

Ἡ φίλη σας
ΝΑΤΑΛΙΑ

Νέοι λογοτέχναι

ΑΠΟ ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ
ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΚΗΔΕΙΑ...

Μὲς σ' ἀχνορόδινα σύννεφα ἡ μαυροφτέρουγη φαντασία μου, πηγαίνει σιγαλινὰ κι' ἀπαλὰ τὴν πεθαμένη ψυχή μου. Τὰ σύννεφα, ὅμοια μαγιάτικα ροδόφυλλα, εἶνε τὰ σάβανά της.

Πηγαίνει στῆς νειότης μου τοὺς μαραμένους κήπους μὲς τὰ ξερὰ καὶ χλωμὰ κρίνα, γιασεμιὰ καὶ γιούλια, ν' ἀπιθώσῃ πάνω σὲ κεῖνες τὶς βραγιὲς τὶς μοσκοσπαρμένες τὴν ἀραχνένια ψυχούλα μου...

Μὰ ἡ ψυχή μου δὲ θέλει ξερὰ καὶ χλωμὰ λουλούδια. Αὐτὴ εἶνε λουλουδένια καὶ θέλει ζωντανά, ζωτικὰ καὶ δροσερὰ ἀνθάκια νὰ τὴ συντροφιάσουν. Ὄχι! Δὲ θέλει γκιώνηδες, οὔτε χαροπούλια, μόνο ἀηδόνια νὰ τὴν νανουρίζουν μὲ τὸ γλυκὸ πονεμένο των τραγοῦδι. Οὔτε μελανοφτέρουγη θέλει τὴ φαντασία, τὴ θέλει λευκή—λευκὴ σὰν καὶ δαύτην, λευκὴ κι' ὀπαλένια... Ὄχι, μὴ τὴν κλαῖτε. Δὲν πέθανε ἀκόμα. Ἂν πέθαινε θὰ μ' ἔπαιρνε μαζί της...

Τί; Τὴν διώξαν ἀπ' τὸ παλάτι ποὺ τῆς εἶχαν χτίσει; Ξεθρονισσμένη βασίλισσα ἡ ψυχούλα μου ἂν εἶνε ἀπὸ κεινῆς τὰ παλάτια, ἐγὼ θὰ τὴν βάλω βασίλισσα κι' ἀφέντισσα στὶς μνημοσύνης τὰ ζωτικὰ παλάτια καὶ θρόνο θὰ τῆς στήσω λουλουδοφκιαγμένο. Νᾆναι βασίλισσα τοῦ κάθε μύρου, τοῦ κάθε σπάνιου, τοῦ κάθε διαλεχτοῦ, τοῦ κάθε ὥμορφου ἀνθοῦ... Τὴν πῆρε γι' αὐτὸ στὰ φτερά της ἡ φαντασία μου νὰ τὴν κάνῃ κυρὰ στὶς ξωτικὲς τῶν λουλουδιῶν νυφοῦλες κι' ὄχι, ὄχι πεθαμένη. Μὲς τὸ λουλουδένιο της παλάτι, θ' ἀπολαβαίνῃ τὶς χαρὲς καὶ τὶς γλύκες ποὺ τ' ἀνθρώπινα στήθια, τὰ πρόσκαιρα παλάτια κι' οἱ μάταιοι θρόνοι ἀδυνατοῦν νὰ τῆς δώσουν.

Νά, ἡ ψυχούλα μου πῶς ταξειδεύει. Μὲς τὰ ροδοσκορπισμένα καὶ γιασεμομυρωμένα σύννεφα, πάει νὰ γίνῃ ἡ λουλουδένια κυρὰ στῆς νειότης μου τοὺς μυρωμένους χλωρόκηπους...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΝΟΥΧΑΚΗΣ

(Γ' Βραβεῖον).

ΕΛΑ...

Ἦταν ἕνα Ἀπριλιάτικο δειλινὸ κι' ἤσουν ξαπλωμένη στὸ πράσινο βελοῦδο τῆς χλόης, κάτω ἀπὸ μιὰ ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά. Τὰ βήματά μου σ' ἔβγαλαν ἀπ' τοὺς μακρινούς σου ρεμβασμούς, καὶ φοβισμένη ζήτησες βοήθεια ἀπ' τὴν ἀμυγδαλιά, καὶ αὐτὴ τὰ ἄνθη της ἄφησε νὰ πέσουν στὶς ὁλόχρυσες μποῦκλες σου.

Καὶ ἔμοιαζες σὰν θεά, σὰν νεράϊδα. Ἤσουν μιὰ βασίλισσα τῶν λουλουδιῶν.

Θαμπωμένος ἀπ' τὴ λάμψι τῆς ὠμορφιᾶς σου ἔπεσα καὶ σὲ προσκύνησα. Σὰν νὰ διάβαζες στὰ μάτια μου τὸν πόνο ἅπλωσες τὰ χέρια σου καὶ μ' ἔσυρες κοντά σου...

Τὸ μαγευτικὸ λυκόφως ξαπλωνόταν παντοῦ ἐνῷ τὸ βραδυνὸ ἀεράκι χάϊδευε ἁπαλὰ τὰ πρόσωπά μας. Κάποιο ἀηδονάκι κάτω στὴ ρεματιὰ ἔστελνε τὶς παθητικές του τρίλιες... Μαγεμένη ἀπ' τὴν ὠμορφιὰ τῆς ψυχῆς ἔγυρες πλάϊ μου καὶ τὰ χείλη μας ἐνώθηκαν γιὰ νὰ δώσουμε κι' οἱ δυὸ τὸν μεγάλο ὅρκο στὸν μικρὸ καὶ φτερωτὸ θεὸ τοῦ ἔρωτα.

Καὶ κύλαγαν οἱ μέρες γλυκές, ἡδονικές, πλέκοντας μὲ ὄνειρα τὴ γιρλάντα τῆς ἄπειρης ἀγάπης μας κάτω ἀπ' τοῦ καλοκαιριοῦ τὶς μυρωμένες βραδυές.

Μὰ σὲ λίγο ἔφυγες γιὰ νὰ ταξιδέψῃς σὲ χῶρες ἄγνωρες.

Ὅλον τῆς μοναξιᾶς μου τὸν καιρὸ ζοῦσα μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ γυρισμοῦ σου, μὰ ἦταν στιγμὲς ποὺ ἡ μοναξιὰ τῆς ἐρημιᾶς μὲ ἔφερε σὲ τόση ἀπελπισία ποὺ θέλησα νὰ σὲ ξεχάσω, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη σου ἦταν βαθειὰ ριζωμένη.

Μὲ ριγμένο τὸ ἀρρωστημένο μου κορμὶ στὸ μαρτυρικὸ κρεββάτι μου, μὲ συντροφιὰ τὸν πόνο καὶ τὴν εἰκόνα σου γιὰ παρηγοριὰ ποὺ μοῦ εἶνε τόσο ἀγαπημένη σοῦ στέλνω τὸ τελευταῖο ἔλα... ἔλα. Μὲ τὰ κοκκαλιάρικα χεράκια μου θὰ σφίξω τὰ δικά σου καὶ τὰ χείλη μου τὰ μαραμένα ἀπ' τὸν πυρετὸ θὰ σοῦ ψιθυρίσουν τὸ τελευταῖο χαῖρε καὶ ὅταν τὰ μάτια θὰ κλείσουν ἀπαλὰ ἡ ψυχὴ θἄχῃ ἀφήσει τὸ σακατεμένο αὐτὸ κουφάρι, θἄχῃ ταξιδέψει σὲ τόπους μακρινούς, θἄχω φύγει ἀπ' τὴν ψεύτικη αὐτὴ ζωή... Μὰ θἆμαι εὐτυχής, θἄχω μαζί μου τὴν ἀγαπημένη μου εἰκόνα σου.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΗΜ. ΚΑΠΟΠΟΥΛΟΣ

ΞΥΠΝΑ ΨΥΧΗ ΜΟΥ

Ξύπνα ψυχή μου! Ἡ Ἄνοιξι ὁλόχαρη προβαίνει
μ' ὁλόγλυκο χαμόγελο μὲ τ' ἄνθια στὴν ποδιὰ
σχίζει τοὺς κάμπους· φτερωτὴ στὰ ὄρη ἀνεβαίνει
ξυπνᾷ τὰ χαμολούλουδα, φουντώνει τὰ κλαδιά.

Ἄνοιξη! Ὅλα ἀνοίγουνε. Καρδιές, λουλούδια. Πόθοι
π' ὥς τώρα μὲς στὰ στήθη μου κοιμώσαστε βαθειὰ
ξυπνῆστε τώρα, τὸ κορμὶ καινούργια φλόγα νοιώθει
καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς χαρᾶς τονίζει ἡ καρδιά.

Ξύπνα! Νεράϊδες τραγουδοῦν στὶς ρεμματιές. Παρέκει
νύμφες τρελλὲς ὁ σάτυρος ἀκόρεστος φιλεῖ.
Τὸν ἔρωτα π' ἀκούραστος τὰ δίχτυα τ' ἀργοπλέκει.

Ὅλα ὑμνοῦν, καὶ μόνον σὺ προσμένεις σιωπηλή.
Ξύπνα ψυχὴ τραγούδησε τὴν ὠμορφιὰ τὴν τόση
ξύπνα νὰ βρῇς τὴν ἀδελφὴ ψυχὴ ποὺ θὰ σὲ νοιώσῃ.

ΜΙΤΣΕΛ

ΑΥΤΗ ΗΤΑΝ Η ΚΑΛΗ ΜΟΥ

Γιούλη τὴν ἔλεγαν τὴν καλή μου.

Κι' εἶχε δυὸ μάτια σὰν τὴν ψυχὴ τοῦ ἀγγέλου. Κι' ὅμως ἡ ματιά της ὥρες-ὧρες μ' ἔκανε νὰ πιστεύω πὼς εἶνε... διάβολος. Κι' ἄλλοτε πόσο μὲ τρέλλαιναν κι' ἔκαναν τὸ αἷμα μου νὰ γοργοκυλᾷ στὶς φλέβες μου ζεστό, καφτὸ σὰν λυωμένο μολύβι. Κι' ἔλυωνα σιγὰ-σιγά. Ὁ πόθος μὲ κρατοῦσε αἰχμάλωτο στὰ πόδια της καλῆς μου.

Καὶ τὸ κορμί της; Σὰν κυπαρίσι ποὺ τὸ λυγᾷ ἀνάλαφρα ὁ ἀγέρας σκορποῦσε μιὰ παράξενη γλυκειὰ ἀνατριχίλα σ' ὅσους διάβαιναν ἀπὸ κοντά της...

Τὰ δυό της στήθη σφιγμένα στὸ ροδάλικο μὲ τὶς λευκὲς νταντέλες μποῦστο της, φοβέριζαν κάθε τόσο πὼς θὰ σπάζαν τὰ δεσμά τους γιὰ νὰ μοῦ δείξουν στὰ θαμπωμένα μάτια μου τὴν τριανταφυλλένια τους ἀπόχρωσι.

Ἦταν τσαχπίνα σὰν τσιγγάνα ἡ καλή μου. Δὲν ἦταν ξανθιά. Εἶχε πλούσια καστανόσγουρα μαλλιά. Ὅταν τ' ἅπλωνε μοιάζαν μὲ καταρράχτη ποὺ ἀφίνει τ' ἀτίθασσα νερά του νὰ ριχτοῦν στὰ βάθη.

Τὸ λίγο μακρουλό της πρόσωπο μὲ τὸ λακκάκι στὸ κάτω της σαγόνι, στολισμένο καὶ μὲ χαμόγελο ποὺ πότε σκορποῦσε μιὰ γλυκειὰ ἐλπίδα καὶ πότε μιὰ θανατερὴ εἰρωνεία, ἦταν στηριγμένο σ' ἕνα λαιμὸ κύκνου. Καὶ πόσο ὥμορφα ἔκανε τὶς κλίσεις του τὸ μαγικὸ κεφαλάκι τῆς καλῆς μου...

Κι' ὅταν ἡ καλή μου ἔχωνε στὰ ὡραῖα της μαλλιὰ ἕνα κίτρινο τριαντάφυλλο ποὺ τὸ διάλεγε μόνη της, τότε... Ὤ! τότε... Ἡ Γιούλη μου μὲ τὰ ἀγγελικά της μάτια φαίνονταν σὰν νἄχε στὸ κεφάλι της γιὰ στόλισμα τὸ πιὸ λαμπερὸ ἀστέρι τ' οὐρανοῦ...

Αὐτὴ ἦταν ἡ καλή μου!...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Θ. ΣΠΑΒΕΡΑΣ

ΔΙΧΩΣ ΤΙΤΛΟ

Κι' ὤ! νὰ χτυπιέσ' ἀλύπητα ἀπὸ χέρια ποὺ γλυκὰ
καὶ φλογερὰ φιλήματα πολλὰ τοὺς ἔχεις δώσει
νὰ σὲ τρυποῦν μ' ἀτσάλινες κατάρες, τί φριχτό!
κι' αὐτοὶ ποὺ σοὔδωσαν ζωή· μὰ ποὺ δὲ σ' ἔχουν νοιώσει.

Νὰ προσπαθῇς μ' ἀδύναμ δυὸ χέρια νὰ κρατᾷς
τὶς λίγες ποὺ σ' ἀπόμειναν μέσ' τὴν καρδιά σου ἐλπίδες
λίγη γαλήνη νὰ ζητᾷς· νὰ λαχταρᾷς χαρὲς
κι' ὤϊμέ· σὲ κάθε βῆμα σου νὰ βρίσκῃς καταιγίδες.

Νὰ νείρεσ' ὁλογάλανους καθάριους οὐρανοὺς
κι' ἀλλί, στ' ἀμῶνι τῆς ὀργῆς τὰ νειᾶτα σου νὰ φθείρῃς
νἄχ' ἡ ψυχὴ· τὸ σῶμα σου χιλιάδες δυὸ πληγὲς
κι' ἐσὺ νὰ μὴ μπορῇς νὰ βρῇς κάποια γωνιὰ νὰ γείρῃς.

ΒΑΣ. ΑΜΠΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΙ ΠΡΟΣΜΕΝΩ

Στὴν πονεμένη στὴν ἅγια Μητέρα
ἂς κλίνω γόνυ εὐλαβικὸ
καὶ ἂς προσμένω κι' ἐγὼ μιὰ μέρα
γιὰ νὰ μοῦ στείλῃ κάποιο καλό.

Ὀρφανεμένη στὴ γῆ γυρίζω
μὲ χίλιους πόθους, χίλους καϋμοὺς
στοργὴ κι' ἀγάπη πάντα γυρεύω
μὰ συναντάω ὤϊμὲ τοὺς κακούς.

Ὤ! Παναγιά μου γλυκειά μου παρθενοκόρη αἰθέρια ἀπ' τὴ Γεσθημανῆ
μὴ λησμονήσῃς πὼς κάποια φτωχούλα
παραπονιέται σ' αὐτὴ τὴ ζωή.

Κι' ὅταν στὸ Γυιό Σου χάρες ζητήσῃς
γιὰ τοὺς πιστούς Σου τοὺς δυστυχεῖς
πὲς καὶ γιὰ μένα πὼς κάτι προσμένω,
ὤ, Παναγιά μου, μὴ λησμονῇς.

Κάτι αἰθέριο, κάτι ἁγνὸ
ποὺ ἀκόμα δὲν γνώρισα καὶ προσπαθῶ,
νὰ ξεχωρίσω σ' αὐτὸν τὸν κόσμο
τὸν πλανεμένο, μὰ δὲν μπορῶ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΤΣΑ ΦΑΚΙΤΣΑ

ΑΠΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΣΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟ

ΑΠΟ ΤΗ ΛΑΡΙΣΑ

Εἰς τὴν φωτοπλημμυρισμένην αἴθουσαν τοῦ θεάτρου «Ὀλύμπια» ἐδόθη τὸ ἑσπέρας τῆς 24ης Μαρτίου Σχολικὴ ἑορτὴ ὑπὸ μαθητριῶν τοῦ Γυμνασίου Θηλέων τῆς πόλεώς μας ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας μὲ τὸ δρᾶμα ὁ Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου. Τὸ ὡς ἄνω ἔργον ἐσημείωσε καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν ἀπὸ ἀπόψεως συρροῆς κόσμου καὶ ρεκὸρ εἰσιτηρίων. Τοῦτο δὲ ὀφείλεται χάρις εἰς τὰς φιλοτίμους, ἀόκνους καὶ ὑπερανθρώπους προσπαθείας, ἃς κατέβαλε ἡ διοργανωτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Γυμνασίου, ἰδιαιτέρως δὲ ὁ Γυμνασιάρχης Παντελῆς Θωμᾶς, ὁ ἀνώτατος τοῦτος ἐκπαιδευτικὸς λειτουργός, μὲ ἀναμφισβήτητα αἰσθήματα τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης ποὺ τρέφει πρὸς τὴν «μαθητιῶσαν Νεολαίαν» Οὗτος, ὅστις ἐμόχθησε καὶ μοχθεῖ γι' αὐτήν, κατέβαλε πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν οὕτως ὥστε ἡ ἑορτὴ νὰ ἐπιτύχῃ πλήρως καὶ νὰ ἀφήσῃ σταθμὸν στὰ χρονικὰ τῆς Λαρίσης. Ἐπίσης ὀφείλονται συγχαρητήρια εἰς ὁλόκληρον τὸ Γυμναστικὸν προσωπικὸν ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὰς μαθητρίας Πιπίτσα Βελισσαρούλη, εἰς τὸν ρόλον τοῦ προδότου, Πήλιου Γκούσῃ, ἀρχηγοῦ ὁμάδος ἐπαναστατῶν, ἐπέτυχε πλήρως καταχειροκροτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ κοινοῦ. Γενικῶς ἔπαιξαν καλὰ εἰς τοὺς ρόλους τους ἡ Ἐλευθερία Τουρτούρη, ὡς Φρόσω, γυναικὸς τοῦ Πήλιου Γκούσῃ, καταχειροκροτηθεῖσα ζωηρότατα ἐπανειλημμένως διὰ παταγωδῶν ζητωκραυγῶν καὶ ἰαχῶν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ, διὰ τὸν πρωτεύοντα ρόλον ὃν κατεῖχε καὶ τὸ ἀριστοτεχνικώτατον παίξιμό της, ποὺ πραγματικῶς σ' ἔκαμνε νὰ δῇς τὴν ἰδίαν πραγματικὴν γυναῖκα τοῦ Γκούσῃ.

ΛΑΡΙΣΙΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΑΓΚΑΔΑΝ

Τὴν παραμονὴν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἑορτῆς εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Β΄ Δημοτικοῦ σχολείου ἐπαίχθη ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ ἐνταῦθα Γυμνασίου τὸ πατριωτικὸν δρᾶμα «Ρήγας».

Τὴν παράστασιν, δεδομένου ὅτι καὶ ἡ εἴσοδος ἦτο ἐλευθέρα, παρηκολούθησεν πλῆθος κόσμου, τὸ ὁποῖον ἔφυγεν κατενθουσιασμένον. Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ ὀφείλεται εἰς τὴν ἀκούραστον προσπάθειαν τοῦ καθηγητοῦ κ. Βελισσαρίου, ὅστις κατώρθωσεν νὰ παρουσιάσῃ μίαν ἀρτίαν ὀργάνωσιν.

Οἱ μαθηταὶ οἵτινες ἔλαβον μέρος εἰς τὸ δρᾶμα καὶ ἐχάρισαν εἰς τοὺς θεατὰς ἀλησμονήτους ὥρας, εἶνε: Γ. Σαμαρᾶς, Μ. Καραμπατάκης, Ε. Κλάβας, Βεργῆς Ν., Φ. Γεωργιάδης, Α. Τοπούζης, Θ. Ἠλιάδης, Γ. Μαριάκης, Ν. Μποχλώγυρος, Μ. Οἰκονόμου, Γ. Μπέϊκος, Γ. Νάκου, Θ. Χριστοδουλάκης, Ἀλεξανδρίδης, Πάσχος καὶ Ψύλλας.

Ὁ πρωταγωνιστὴς κ. Γ. Σαμαρᾶς ἦτο ἀπαράμιλλος, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ δὶς Γ. Νάκου, ἡ ὁποία ὑπεδύθη ἐπιτυχῶς τὸν ρόλον τῆς Αὐγῆς, Θ. Χριστοδουλάκη, ὡς Μάμμη καὶ Γ. Μπέϊκος, τοῦ ὁποίου ἡ ἠθοποιΐα ὑπῆρξεν ἄφθαστος.

Συγχαρητήρια ὀφείλονται εἰς τὸν κ. Βελισσάριον ὅστις μὲ τόσην ἀγάπην καὶ ζῆλον κατώρθωσε νὰ παρουσιάσῃ τόσον τὸ δρᾶμα ὅσον καὶ ὁλόκληρον τὴν διοργάνωσιν τῆς ἑορτῆς καθ' ὅλα ἄρτια καὶ ἐπιμελημένα.

ΤΑΚΗΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΙΤΩΛΙΚΟΝ

Μὲ πρωτοφανῆ ἐπιτυχίαν καὶ ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν ἑωρτάσθη ἐφέτος ἡ 25η Μαρτίου εἰς τὴν πόλιν μας.

Κατὰ μῆκος τοῦ κεντρικοῦ δρόμου, εἰς τοὺς ἐξώστας καὶ εἰς τὴν πλατεῖαν Λιακατά, εἶχε συσσωρεύσει ἀπὸ ἐνωρὶς ἀρκετὸ πλῆθος.

Πρῶτοι προσῆλθον ἐν σώματι οἱ παλαιοὶ πολεμισταί, ἠκολούθησεν ὁ σύλλογος ἀρτοποιῶν, τὸ ἡμιγυμνάσιον μετὰ τοῦ καθηγητοῦ κ. Παν. Παναγιωτοπούλου, τὸ Δημοτικὸν σχολεῖον, τοῦ ὁποίου προηγοῦντο μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι μὲ τοπικὰς ἑλληνικὰς ἐνδυμασίας.

Ἡ διδασκάλισσα κ. Μαρούλα Ντάκουλα, κατεχειροκροτήθη γιὰ τὴν λαμπρὰν ἐμφάνισι τοῦ σχολείου της.

Τέλος προσῆλθεν ὁ πρόεδρος κ. Ἐπαμ. Καρβέλης μετὰ τοῦ κοινοτικοῦ Συμβουλίου.

Ρίγη συγκινήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐσκόρπισεν ἡ ἀπαγγελία τῆς δίδος Εἰρήνης Μύρκα, ἥτις ἀπήγγειλε πρὸ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Φρ. Λιακατά, ποίημα γιὰ τοὺς ἥρωας τοῦ 21.

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ κ. Παν. Παναγιωτόπουλος, καταχειροκροτηθείς.

Εἰς τὴν δεξίωσιν ἡ ὁποία ἔγινε εἰς τὴν κοινοτικὴν αἴθουσαν διεκρίθησαν αἱ δίδες Ἑλένη Τσάλα, Μαρία Χαραλάμπους, Τσέκου κ. ἄ.

ΝΩΝΤΑΣ ΦΑΡΑΝΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΙΓΙΟΝ

Ἀπὸ τοὺς χοροὺς ποὺ ἔγιναν ἐφέτος εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀναπλάσεως, ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία ἐσημείωσε ὁ προαγγελθεὶς χορὸς τοῦ μοναδικοῦ συμπαθοῦς μας Γυμναστικοῦ Συλλόγου «Παναιγιάλειος», ὅπου ἐδόθη τὸ παρελθὸν Σάββατον 26 Μαρτίου. Ὁ χορὸς ἄρχισε στὰς 10½ καὶ διελύθη τὴν 6ην πρωϊνήν.

Εἰς τοῦτον παρευρέθη ἡ καλυτέρα τάξις Αἰγίου ὡς ἐπίσης καὶ πολλοὶ ἐκ Πατρῶν.

Εἰς τὴν κοσμοπλημμύρα αὐτὴ συνέτεινε κατὰ πολὺ καὶ ὁ ἀφιχθεὶς ἐξ Ἀθηνῶν ἄριστος βιολίστας κ. Θ. Παπαδόπουλος μεθ' ὁλοκλήρου τοῦ συγκροτήματός του, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Π. Γ. Σ. καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς καλλιτέχνιδος ντιζὲζ δίδος Σόνιας Κουρτίδου, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ φαντασμαγορικὸς διάκοσμος τῆς αἰθούσης ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἀνὰ τὸ πανελλήνιον σκηνογράφου κ. Ι. Ἀμπελᾶ, ὅστις μὲ ὀλίγα ἀκόμη μέσα θὰ κατώρθωνε νὰ μεταποιήσῃ ὁλοκληρωτικῶς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀναπλάσεως.

Εἰς τὸν χορὸν διεκρίναμεν τὸν κ. Νομάρχην Ἀχαΐας Ἀθ. Πέπαν, τὸν διοικητὴν Χωροφυλακῆς Ἀχαΐας κ. Ἀγγελακόπουλον, τὸν δήμαρχον Αἰγίου κ. Σ. Σταυρουλόπουλον, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Χ. Λέκκα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Λ. Σωτηροπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Λ. Καραπιπέρη, τὸν κ. μετὰ τῆς κ. Χ. Χαραμῆ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Διευθυντοῦ Ἐθνικῆς Τραπέζης, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ι. Καραπιπέρη, τὸν κ. Διευθυντὴν Λαϊκῆς Τραπέζης, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σαμαρᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Ἠλιοπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σ. Παναγιωτοπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Εὐαγγελάτου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Δόρπη, τὸν κ. Γ. Παυλόπουλον, τὸν κ. Ν. Μεταξᾶν.

Ἐπίσης διεκρίναμεν τοὺς κ.κ. Σπ. Καραπιπέρην, Β. Σπυρόπουλον, Σπ. Κανελλόπουλον, Μ. Τόγιαν, Φ. Λυριντζῆν, Ν. Γάτον, Σ. Κουνινιώτην, Α. Ἀργυρόπουλον, Ι. Τρίγγαλαν, Κ. Βλάχον, Νόφην, Ρούσον, Λ. Τσουμπόν, Πλ. Ἀναστασόπουλον, Φ. Μακαρίτην, Π. Ἀγγελόπουλον, Ἠλ. Δεληγιάννην, Ἀθ. Παναγόπουλον, Δημ. Παναγόπουλον, Κ. Παναγόπουλον, Π. Σουφλῆν, Α. Κατσιμπίρην, Ι. Μαντζαλόπουλον, Δ. Τρουπῆν, Μιχ. Μουλόπουλον, Α. Ἀναστασόπουλον, Κ. Σκυριανόν, Φοῦκαν, Ν. Λαμπρόπουλον, Σ. Τσουμπόν, Γ. Παπανικολόπουλον καὶ πολλοὶ ἄλλοι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μᾶς διαφεύγουν.

Διεκρίναμεν ὡσαύτως τὰς δίδας Μ. Σωτηροπούλου, Κ. Ἀρβανίτη, Ν. Παπαγεωργίου, Β. Κουνινιώτη, Π. Γεωργακοπούλου, Μ. Οἰκονόμου, Κατσιμπίρη, Κ. Παπαγιαννοπούλου, Λ. καὶ Α. Βουρδέρη Λυριντζῆ, Β. Παπαγεωργίου, Παναγιτωπούλου, κ. ἄ.

Ἰδιαιτέρω ἂς συγχαροῦμεν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ «Παναιγιαλείου», ὅστις τόσας καταβάλλει προσπαθείας καὶ ἐργάζεται ἀκουράστως διὰ τὴν ἀνασυγκρότησιν τοῦ «Παναιγιαλείου».

Α. Μ. ΚΥΡΚΩΦ

ΤΑ ΝΕΑ
ΚΑΣΜΗΡΙΑ
ΑΓΓΛΙΚΑ
τῶν ἐργοστασίων:
LEAROYD BROS & Co
ELBROCO
REGD TRADE MARK
TRAFALGAR MILS
HUDDERSFIELD
TAYLOR & LODGE Ltd
HUDDERSFIELD
TAYLOR & LITTLEWOOD Ltd
HUDDERSFIELD
MOXON
HUDDERSFIELD
SHEARER
LONDON
κ.λ.π. κ.λ.π. κ.λ.π.
ΣΤΑΡΡ Α. Ε.
Στοὰ Ἀρσακείου 12
Τηλεφ. 23-221

ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΟΔΟΔΑΦΝΗΝ (Αἰγίου)

Τὴν 25ην λήξαντος μηνὸς ἑορτὴ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν Ἀναγεννήσεως, ἐδόθη μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ὁ ἐτήσιος χορὸς τῆς πόλεώς μας ὅπως ἄλλωστε καὶ κάθε χρόνο.

Τὸν χορόν, ὅστις διήρκεσε μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν, ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των οἱ κ. κ. Σωτ. Σταυρουλόπουλος, Δήμαρχος Αἰγίου ὁ Διοικητὴς τῆς ὑποδιοικήσεως Χωροφυλακῆς Αἰγιαλείας κ. Λέκκας μετὰ τῆς κυρίας του, ὁ κ. Πταισματοδίκης Αἰγιαλείας, ὁ μηχανικὸς Αἰγιαλείας, ὁ κ. Ἀσημακόπουλος χημικός, μετὰ τῆς κυρίας του ἐξ Αἰγίου, Ἀνδρέας Κουνινιώτης μετὰ τῆς κόρης του Βασιλικούλας, Ἀλέκος Φιλιππόπουλος, χημικὸς ἐργοστασίων χαρτοποιΐας Αἰγίου μετὰ τῆς κυρίας του Βούλας, Λυριτζῆς Σ. μετὰ τῆς ἀδελφῆς του, Γεράσ. Γουργιᾶς, δημοδιδάσκαλος, Βασίλ. Ἀρβανίτης μετὰ τῆς κόρης του, Μπαλέζος Π. φαρμακοποιός, Πιστόλης Γεώργ., Χαραλαμπόπουλος Ν. ἰατρός, μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς του Πόπης, Ζωγράφος Γεώργ. δικηγόρος, μετὰ τῆς κυρίας του Λέλας, κ. Τέλης Ἀνδρικόπουλος, Ἀνδρέας Ζαγκλίρας, Θ. Καραμαλῆς, μετὰ τῆς κυρίας του, Γρηγ. Χατζηδημητρίου, μετὰ τῆς κυρίας του, Βασίλ. Λυμπερόπουλος, Γεώργ. Λουκόπουλος, μηχανικός, αἱ δίδες Σπανοῦ Γεωργ., ὀδοντοϊατρός, Χρυσῆ Λέτζου, δημοδιδασκάλισσα, Παπασημακοπούλου, Καλαμπόκη, Ἀσημούλα καὶ Ἑλένη Χριστοπούλου, Σπυριδούλα Πιπέρη, Μαίρη Λυμπεροπούλου καὶ ἄλλοι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μᾶς διαφεύγουν.

ΘΕΟΛ. ΚΑΡΒΕΛΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΒΑΛΛΑΝ

Προχτὲς Παρασκευή, στὴ γιορτὴ τῆς Ἐθνικῆς μας Παλιγγενησίας ἡ Λέσχη σ' ἕνα περιβάλλον, αὐστηρὰ οἰκογενειακό, ἀπὸ Κων)πολίτες, μᾶς χάρισε μιὰ ἀξέχαστη ἑορτή. Σ' αὐτὴ παρευρέθηκαν κι' οἱ ἀρχὲς τῆς πόλεώς μας. Τὸν πανηγυρικὸν λόγο ἐξεφώνησε ὁ πρόεδρος τῆς Λέσχης κ. Κυριάκος Τσικριτζῆς. Ἡ ἑορτὴ ἄρχισε μὲ ὡραῖα ἡρωϊκὰ ποιήματα ποὺ ἀπήγγειλαν αἱ δίδες Τσικριτζῆ, Μπαλτατζῆ, Ἀζαρλῆ, Λυκίδου, Ἰγνατιάδου κι' ἡ μικρούλα Ὑβόννη Ἰορδάνογλου. Αἱ δίδες Σ. Ἰγνατιάδου καὶ Ν. Στουγιαννίδου τραγούδησαν θαυμάσια ἕνα ντουέτο, κι' ἡ δὶς Ἀγγελαράκη τὸ ἐθνικὸ τραγοῦδι ὁ «Γέρω Δῆμος». Ἡ δὶς Στουγιαννίδου ἀπήγγειλε ἐπίσης ἕνα ὡραῖο ποίημα ἀφιερωμένο στοὺς «Δοξασμένους τραυματίες», ὡς καὶ ἡ δὶς Σκαρλάτου στὴ «Σημαία». Ἰδιαιτέρως ἐκίνησαν τὴν προσοχὴν τῶν παρευρισκομένων οἱ ἀπαγγελίες τῆς δίδος Κλήμη καὶ τῆς μικρούλας Ὑβόννης Ἰορδάνογλου, ἡ ὁποία ἀπέσπασεν τὰ χειροκροτήματα ὅλων. Συγχαρητήρια ἀξίζουνε στὴν ἀκούραστη δίδα Μ. Λάμπρου, ἡ ὁποία μὲ τὴ διδασκαλία καὶ ἐποπτεία της μᾶς παρουσίασε ἕνα «ταμπλὼ βιβὰν» θαυμάσιο ποὺ ἀπεικόνιζε τὴν «Ἐλεύθερη Ἑλλάδα».

ΡΕΝΟΣ ΣΤΑΡΑΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΡΥΘΡΑΣ ΘΗΒΩΝ

Διπλᾶ ἦσαν τὰ αἴτια τοῦ σημερινοῦ ἑορτασμοῦ στὸν τόπο μας. Ἀφ' ἑνὸς ἡ Ἐθνικὴ ἑορτὴ καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ πανηγυρισμὸς τῆς πολιούχου Εὐαγγελιστρίας. Ὅλα εἶχαν λάβει πανηγυρικὴν ὄψιν ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς, χάρις εἰς τὰς ἀκαμάτους προσπαθείας τῶν ἀρχῶν καὶ δὴ τοῦ ἀξιοτίμου καὶ ἀκαταπονήτου προέδρου τῆς κοινότητος κ. Σταμούλη. Δίπλα του δὲ οἱ Διευθυνταὶ τῶν Σχολείων κ.κ. Πλαστῆς, Παπαπαναγιώτου, Μηνᾶ, παρουσίασαν κάτι τὸ ὄντως καλὸν καὶ συνέτειναν ἀκόμα περισσότερο στὸν πανηγυρισμό. Ἡ δοξολογία ἐτελέσθη μὲ μεγάλην μεγαλοπρέπειαν, χοροστατοῦντος τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου καὶ ἐπόπτου Μεγαρίδος Ἐλευθερίου Παπαπέτρου, Οἰκονόμου. Κατόπιν ἐπηκολούθησεν ὁ πανηγυρικὸς τῆς ἡμέρας ὑπὸ τοῦ κ. Πλαστῆ Διευθυντοῦ τοῦ Ἀστικοῦ Σχολείου, ᾄσματα καὶ ἀπαγγελίαι ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ Α΄ Δημοτικοῦ Σχολείου κατὰ διδασκαλίαν τοῦ Διευθυντοῦ του κ. Παπαπαναγιώτου, χοροὶ ἑλληνικοί, ὀφειλόμενοι εἰς τὸν ἀκαταπόνητον γυμναστὴν τοῦ τόπου μας κ. Θωμαΐδην εἰς πολὺ ὡραίους συνδυασμούς.

Τὸ ἀπόγευμα ἐπηκολούθησε παράστασις θεατρικὴ μὲ τὸ ἐθνικοῦ περιεχομένου ἔργον τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως κ. Ρώτα «Νὰ ζῇ τὸ Μεσολόγγι». Ἡ ἀπόδοσις ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ Ἀστικοῦ Σχολείου ὑπῆρξε ἀρίστη. Ἡ ἐποπτεία καὶ διδασκαλία τοῦ ἔργου ὀφείλεται εἰς τοὺς καθηγητὰς κ.κ. Πλαστὴν Βουγιούκαν, Σωτηρίου καὶ Θωμαΐδην. Γενικῶς εἶχε μεγάλην κίνησιν καὶ ἦτο κάτι τὸ ἐξαίρετον ὁ ἐφετεινὸς ἑορτασμὸς γιὰ τὴν πατρίδα μας. Ἀξίζει ὅμως νὰ συγχαρῶμεν καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν μας τοὺς κ.κ. Διευθυντὰς τῶν Σχολείων καὶ καθηγητάς, τὸν Ἀρχιερατικὸν ἐπίτροπον Ἐλευθέριον Παπαπέτρου, ἀκόμα δὲ καὶ τὸν πρόεδρον τῆς κοινότητος κ. Σταμούλη.

ΤΑΚΗΣ Κ. ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΤΗΣΙΟΣ ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ ΑΡΓΟΥΣ, ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΟΥ κ. ΝΟΜΑΡΧΟΥ ΜΑΣ.

ΑΡΓΟΣ. — Τὴν 26ην Μαρτίου ἡμέραν Σάββατον ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Νομάρχου μας κ. Καραμανώλη, ἐδόθει μεγάλη χοροεσπερὶς ὑπὲρ τοῦ σώματος τῶν προσκόπων μας εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ κέντρου κ. Θηβαίου.

Τὴν ἔναρξιν τοῦ χοροῦ ἔκαμεν μία ὁμὰς ποσκόπων μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τῶν ὁμάδων καὶ ὑπαρχηγῶν φέροντες τὰς στολάς των, μὲ ἑλληνικὰ ταγούδια. Τὸν χορὸν ἔσυρεν ὁ τοπικὸς ἔφορος τῶν προσκόπων καθηγητὴς κ. Βαρβάτης. Εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῶν νέων οἱ παρευρισκόμενοι ἐχειροκρότησαν αὐτοὺς ἐνθουσιωδῶς ζητοκραυγάζοντες ὑπὲρ τῆς νεολαίας μας. Ἐκεῖνο ποὺ εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ, εἶνε ἡ ἄφιξις τοῦ κ. Νομάρχου. Ὅλη ἡ αἴθουσα ἐδονεῖτο ἀπὸ παραλλήρημα ἐνθουσιασμοῦ χειροκροτημάτων καὶ ζητοκραυγῶν. Ὁ κ. Νομάρχης συγκεκινημένος ἔλαβε θέσιν μετὰ τῶν ἄλλων ἐπισήμων. Ἐχαιρετίσθη ἐπίσης ἐνθουσιωδῶς καὶ ὁ Δήμαρχός μας κ. Κ. Μπόμπος.

Μετὰ τὴν ἄφιξιν τῶν ἐπισήμων ἤρχισεν ὁ χορὸς καὶ τὸ γλέντι ὑπὸ ἀτμόσφαιραν ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐγκαρδιότητος μέχρι τὰς πρωϊνὰς ὥρας. Κατὰ τὰ διαλείμματα ἐπηκολούθησαν διάφοραι ἀτραξιὸν καὶ σατυρικὰ τετράστιχα μὲ ἀπαγγελίες ἐθνικῶν ποιημάτων ἀπὸ τὸν συμπαθῆ μας Ναυπλιέα λογοτέχνη καὶ δημοσιογράφο κ. Ρένο Γραικό, τὰ ὁποῖα ἔδωσαν ξεχωριστὸ τόνο στὴν ὅλην εὐθυμίαν. Εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν χοροεσπερίδαν παρευρέθησαν: Ὁ Νομάρχης μας κ. Καραμανώλης μετὰ τῆς κυρίας του, ὁ Διοικητὴς τῆς Ἀνωτάτης Διοικήσεως Χωρ)κῆς Πελοποννήσου, ὁ Νομομηχανικὸς κ. Κανελλόπουλος, ὁ Δήμαρχος κ. Κ. Μπόμπος, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τάκη Μπόμπου, ὁ νομίατρος κ. Στάϊκος, ὁ πρόεδρος τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ναυπλίας κ. Κ. Πετρίδης, ὁ μοίραρχος μετὰ τῆς κυρίας Κατῆ καὶ τῆς χαριτωμένης θυγατρός των, ὁ λοχαγὸς κ. Χρύσανθος Μαραβέας, ὁ λοχαγὸς κ. Χρυσοσπάθης μετὰ τῆς δος Χρυσοσπάθη, ὁ δικαστικὸς κ. Τάγγας, ὁ εἰρηνοδίκης κ. Ἀλεξανδρῆς, ὁ δικηγόρος κ. Πιτσάκις, ὁ κ. Χατζῖκος, ὁ κ. Μελισσινός, ὁ [illegible] μετὰ τῆς μνηστῆς του Νίτσας Φωτοπούλου καὶ τῶν δίδων ἀδελφῶν του Οὐρανίας καὶ Ἑλένης, ὁ κ. Ντάκαρης, ὁ ἀντισαγγελεὺς κ. Οἰκονόμου, ὁ Δ)τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης κ. καὶ κ. Παρλιάρου μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς των δος Χαζάπη, ὁ Δ)τῆς τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης κ. καὶ κ. Ἀστερίου, ὁ Δ)τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν κ. Α. Τσάλτας, ὁ ἀγρονόμος κ. Ἀγρέβης, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Εὐαγ. Θανοπούλου ἡ δὶς Ἑλένη Δεληγιάννη, ἡ δὶς Κατ. Μουρτζίκου, ὁ κ. Κ. Σταθόπουλος, ὁ κ. Ρένος Γραικός, ὁ κ. Σπῦρος Σακελλαρόπουλος μετὰ τῆς κυρίας του καὶ τῆς χαριτωμένης κόρης των Λίτσας, ὁ κ. Κολιαλλέξης μετὰ τῆς κυρίας του, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χονδροπούλου, ὁ κ. Καλλούσης, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Φωτοπούλου, ὁ κ. Θ. Σαΐνης, ὁ κ. Γ. Βλάχος, οἱ ἀδελφοὶ κ. κ. Ζερβοῦ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σαλαπατα μετὰ της δος κορης των, ὁ κ. Δωροθινης μετὰ της μνησιης του δος Νανοπούλου, ὁ κ. Ζαμπελης, ὁ κ. Μιχ. Στάμου, ὁ κ. Κασιδάκης κ. ἄ.

Ετσι ετελειωσε ἡ ὡραια αὐτη χοροεσπερὶς διαρκέσασα μέχρι της 6ης πρωινης.

Τ—ης Κ—νης

ΠΩΛΗΣΙΣ ΟΙΚΟΠΕΔΩΝ
ΚΤΗΜΑΤΟΣ
ΤΡΑΧΩΝΕΣ Α.Ε.

Πωλοῦνται οἰκόπεδα τοῖς μετρητοῖς ἢ μὲ δόσεις εἰς τὰ ἐξοχικὰ προάστεια Τράχωνες» καὶ «Ἄλιμος» ἐντὸς ἐγκεκριμένου σχεδίου μὲ τὰς διατάξεις ρυμοτομίας καὶ οἰκοδομῶν κηπουπόλεων, ὡς αἱ τῶν Ψυχικοῦ καὶ Παλαιοῦ Φαλήρου. Συγκοινωνία διὰ τῶν λεωφορειακῶν γραμμῶν Γλυφάδος καὶ Ἁγίου Ἰωάννου (ἀφετηρία Πλατεία Κλαυθμῶνος).

Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Κτήματος, ὁδὸς Ἐμμ. Μπενάκη 26, Τετάρτην καὶ Σάββατον ἀπόγευμα.

«ΜΗΝΥΤΩΡ»

ΕΥΡΩΠΗ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

Δημοσιεύομεν ἐντελῶς δωρεὰν κάθε ἀνταπόκρισι ἀναγνώστου μας, περιέχουσαν κίνησιν ἀπὸ χορούς, ἑορτάς, ἐρασιτεχνικὰς παραστάσεις, ἐκδρομὰς κλπ. συγκεντρώσεις.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἐπίσης δημοσιεύομεν μικρὰ φιλολογικὰ κομμάτια καὶ ποιήματα τῶν συνεργατῶν μας, κρινόμενα καλὰ πρὸς δημοσίευσιν.

Αὐτὰ πρέπει νὰ εἶνε καθαρογραμμένα καὶ ἀπὸ τὴν μίαν ὄψιν τοῦ χάρτου, δέον δὲ, ἀπαραιτήτως νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ τριδράχμου γραμματοσήμου διὰ κρίτρα.

ΑΠ' ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗ (Λέσβου)

ΚΑΛΛΟΝΗ. — Ὡς συμβαίνει κατ' ἔτος οὕτω καὶ ἐφέτος καὶ μὲ μεγαλυτέραν μεγαλοπρέπειαν ἑωρτάσθη ἡ 25η Μαρτίου εἰς τὴν πόλιν μας. Τὴν δοξολογίαν, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μηθύμνης κ. κ. Διονυσίου παρηκολούθησεν ἀρκετὸ πλῆθος. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας καὶ ἐντὸς τοῦ ναοῦ ἐξεφώνησεν ὁ δημοδιδάσκαλος κ. Κ. Τσέλεκας. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας λειτουργίας ἠκολούθησεν ἡ παρέλασις τῶν μαθητῶν Εἰς τὸ σχολεῖον τὸ ἀπόγευμα ἐδόθη ἡ παράστασις τῆς ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου ἥτις καὶ ἐπέτυχε ἐξαιρετικά. Τὴν σχολικὴν παράστασιν παρηκολούθησαν πολλοὶ ἐπίσημοι μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Ἀντωνιάδης, ὁ Ἀστυνόμος κ. Γ. Ἰωαννίδης, ὁ Εἰρηνοδίκης κ. Καρατσόλης ὁ ἐνωματάρχης κ. Βροντάνης, ὁ Γραμματεὺς τοῦ Εἰρηνοδικείου κ. Α. Μῆχος κ. ἄ.

Ἀξίζει κάθε ἔπαινος εἰς τὸν Διευθυντὴν τοῦ σχολείου κ. Ἀλ. Ἐλευθερίου καὶ στοὺς διδασκάλους κ.κ. Κ. Τσέλεκαν, Κ. Δημητρούλην τὰς διδασκαλίσσας κ. κ. Ἀργεντέλλη. Ε. Τσέλεκα καὶ Μ. Μερεσκεντῆ, γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς.

Ε. ΣΚΑΝΔΑΛΕΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ Ν. ΣΜΥΡΝΗΝ

Ν. ΣΜΥΡΝΗ.— Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐδόθη χορευτικὴ ἑσπερὶς εἰς τὴν ὡραίαν βίλλα τοῦ κ. Κώστα Ἀρώνη, παραταθεῖσα μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν μὲ ἀδιάπτωτο κέφι.

Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων διεκρίναμεν τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κ. Ἀρώνη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἀνδρέου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γεωρ. Ἀγοροπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Παύλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἰω. Ἀρώνη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κοκκίνη, τὸν κ. καὶ τὴν δίδα Καρίνσκυ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἀθανασούλα κ. ἄ.

Μεταξὺ τῆς νεολαίας ἡ ὁποία ἔκαμε ζωηρὰν ἐντύπωσιν διεκρίναμεν τὰς χαριτωμένας δεσποινίδας: Παύλου, Λιλὴ Χατζηδημητρίου, Χρυσόθεμη Λουκᾶ, Κάθριν Χατζηγεωργίου, Δέσπω Ψυχοπαιδοπούλου καὶ τὴν μικρούλαν Λήδαν Κ. Ἀρώνη. Ἐπίσης τοὺς κυρίους Νάσον Ζαφειρίδην, Βάσον Ἀγορόπουλον, Μιχαὴλ Λουκᾶν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς Χ. καὶ Λ. Παύλου.

ΑΡΗΣ ΨΥΧΟΠΑΙΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΡΩΠΗ
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου δρχ. 3
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
(Δι' ἓν ἔτος)
ΑΘΗΝΑΙ—ΕΠΑΡΧΙΑΙ Δρχ. 175
ΔΙ' ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ
ΔΗΜ. ΔΙΚΑΙΟΥ Δρχ. 750
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ £ (Ἀγγλίας) 1.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ Δολ. 1
ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
«ΕΥΡΩΠΗΝ», Σωκράτους 43
ΑΘΗΝΑΣ
Ὑπεύθυνος Συντάξεως:
ΜΑΝΟΣ ΚΕΛΛΑΣ
Ἀφροδίτης 1 — Χαλάνδρι
Διευθυντὴς Τυπογραφείου:
ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΛΑΣ
Πριάμου 53 — Καλλιθέα

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Ἀπὸ τὰ 100 καὶ πλέον γράμματα ποὺ παίρνω ἀπὸ τοὺς φίλους μου κάθε ἑβδομάδα, τὰ μισὰ εἶνε γεμᾶτα παράπονα.

Πολλοὶ παραπονοῦνται γιατὶ δὲν τοὺς ἀπαντῶ διὰ μακρῶν. Ἄλλοι γιατὶ ἀργοῦν νὰ δημοσιευθοῦν τὰ ἐργάκια των, ἄλλοι γιὰ τὶς ἀνταποκρίσεις των κι' ἄλλοι γιὰ ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα.

◇◇◇

Μὰ φίλοι μου, ἐννοεῖτε ὅτι ἔχω τὴν εὐθύνην ἑνὸς κολοσσιαίου περιοδικοῦ ποὺ πρέπει νὰ φροντίζω νὰ βγαίνῃ ἄμεμπτο σὲ ὅλα;

Ὅταν λοιπὸν ἀσχολοῦμαι μὲ μακρὰς ἀπαντήσεις πρὸς ὅλους σας, πῶς θὰ ἐπαρκέσω γιὰ τὴν καλὴ ἐμφάνισι τοῦ περιοδικοῦ σας;

Ὅσο γιὰ τὰ ἐργάκια σας καὶ τὶς ἀνταποκρίσεις σας, τὸ ἔχουμε πῆ τόσες φορές: Παίρνουν τὴ σειρά τους.

◇◇◇

Μιὰ ἀρρώστεια ποὺ μὲ κράτησε κοντὰ μιὰ ἑβδομάδα στ ὀκρεββάτι, δὲν μοῦ ἐπέτρεψε ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ, τὴ δημοσίευσι τῶν φωτογραφιῶν τῶν βραβευθέντων καὶ τὴν καταχώρησι τῶν ἀντιστοιχούντων τόμων σὲ κάθε ἔργο ποὺ θὰ δημοσιευθῇ στὴν Ἀνθολογία. Ὅλα αὐτὰ λοιπὸν στὸ ἐρχόμενο φύλλο.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Δ. ΠΑΓΚΡ. — Ἐγκρίνεται τὸ «Ὁ πόνος τῆς τρελλῆς». **ΧΡ. ΔΑΠ.** — Ἡ «Εὐρώπη» θέλει φίλους, ἀλλ' ἀπειλὰς δὲν δέχεται. Φαίνεται πὼς σᾶς ἔχουν κακοσυνηθίσει ἄλλα δεκαρολογοῦντα περιοδικά. Λοιπὸν ἡ αἴτησις συγγνώμης ἐκ μέρους σας εἶνε ἀπαραίτητος διὰ νὰ συνεχισθῇ ἡ συνεργασία, ἄλλως στραφῆτε ἐκεῖ ποὺ οἱ ἀπειλὲς ἔχουν πέρασι. **Ε. ΟΙΚ.** — Διὰ νὰ περιληφθῆτε εἰς τὸν κατάλογον συντακτῶν τοῦ ὑπουργείου, πρέπει νὰ εἶσθε ἔμμισθος συντάκτης. **ΑΘ. ΑΝΔΡΕΟΠ.** — Δημοσιεύεται. Εὐχαρίστως σᾶς διορίζομεν ἀνταποκριτήν μας. Ἀποστείλατε φωτογραφίας. **ΜΥΡΤ. ΦΕΝ.** — Ἐγκρίνεται. **ΝΙΚ. ΤΣΑΓΚ'** — Ἐρωτήσατε εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον σας. Ἀνταποκρίσεις μὲ τὴν σειράν. **Γ. Μ. (Πύλον).** — Θὰ γράψετε καλά. Ἐργασθῆτε. Σταλὲν δὲν ἐγκρίνεται. **Φ. ΛΥΡ.** — Ἐγκρίνεται. **ΑΛ. ΧΑΤΖΗΜ.** — Σᾶς ἀπαντοῦμε ταχυδρομικῶς. **Δ. ΖΩΤ.** — Ἐπίσης. **ΕΥΑΓΓ. ΦΑΚ.** — Ἐγκρίνεται. **ΡΕΝ. ΛΙΔΩΡΙΚ.** — Ἐγκρίνεται ἀφοῦ διορθωθῇ ὀλίγον. **ΝΙΤΣ. Π.** — Διορθώσατέ το καὶ ξαναστεῖλτε τό μας. **Θ. ΘΕΟΦ.** — Καταβάλλετε προσπαθείας αὐξήσεως κυκλοφορίας. **Κ. ΠΑΝ. (Κων)πολιν).** — Κριτικαῖ θιάσων δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν, μόνον ἀνταποκρίσιες κοσμικῆς καὶ ἀθλητικῆς κινήσεως. **ΝΙΚ. ΔΗΜΗΤΡ.** — Ἀπαντῶμεν ταχυδρομικῶς.

Ο ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΝΕΟΣ μορφωμένος, οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος, ἀλληλογραφεῖ μὲ κορίτσια, σκοπὸς γνωριμία.

Γράψατε: Χαράλ. Μερκούρην
Ἰτέα — Ἄμφισσαν

Εὐχάριστες ὥρες

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 14

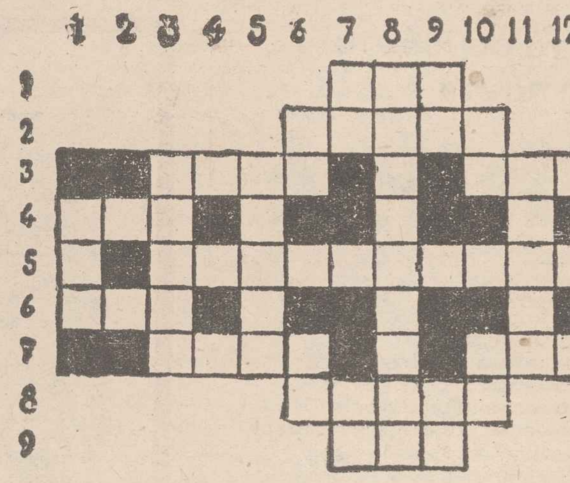

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Θῆλυ ὃν λατρείας.
2) Ὁμηρικὸς ἥρως.
3) Ἀπαραίτητος εἰς τὰς γεννήσεις. — Στοιχεῖον τῆς φύσεως.
4) Ἄνοιγμα. — Πρόθεσις
5) Ἱστορικὸς εἶνε ὁ τοῦ Νῶε.
6) Πρόθεσις. — Μέρος τοῦ προσώπου.
7) Εἶνε πολλαὶ στὸ Χόλλυγουντ. — Ὅμοιον.
8) Τὰ θαυμάζομε στὸν ἱππόδρομο.
9) Πρόθεσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Μονὰς μετρήσεως βάρους.
3) Μέτρον ἐκτάσεως.
5) Ἔχουν τὰ πλοῖα.
6) Καὶ αἱ δύο συλλαβαὶ κάμνουν μίαν πρόθεσιν.
7) Μελλοντικόν. —Μουσικὸς φθόγγος.
8) Ἀπαραίτητον εἰς τὰς διαφόρους κατασκευάς.
10) Ἀντωνυμία. — Ἄνθη.
11) Διοικητικὴ διαίρεσις.
13) Ἔδυμα.
15) Ἡ θάλασσα.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης σελίδος)

δυό μας βρίσκαμε εὐχαρίστησι νὰ κυττᾶ ὁ ἕνας τὰ μάτια τοῦ ἄλλου χωρὶς νὰ μιλᾶμε.

Ἀλλὰ γιατὶ νὰ κρυφθῶ; γιατί νὰ κρατῶ μυστικὸ γι' αὐτὴν ἐκεῖνο ποὺ ἔνοιωθα στὴν καρδιά μου; Ναί, τὴν ἀγάπησα... κι' ὅμως ποτέ της δὲν τὸ ἔμαθε. Θυμᾶμαι πόσες φορὲς δὲν προσπάθησα νὰ τῆς μιλήσω γιὰ τὴν ἀγάπη μου ἀλλὰ τὸ θεωροῦσα ἀνανδρία νὰ τῆς φωνάξω: «Σὲ λατρεύω».

Δὲν ξέρω ἂν ἐκείνη μ' ἀγαποῦσε... ξέρω ὅμως πὼς ἐγὼ ἤμουν εὐτυχισμένος κι' ὅτι κάθε βράδυ τὴν ἔβλεπα στὸ ὄνειρό μου.

Μιὰ μέρα, ποὺ κάναμε βόλτες μὲ μιὰ βάρκα στὰ ἥσυχα νερὰ τῆς λίμνης ἀνάμεσα στὶς καλαμιές, τοῦ εἶπε:

—Θὰ μὲ θυμᾶσαι καμμιὰ φορά;

«Ἂν θὰ σὲ θυμᾶμαι» σκέφτηκα. «Πῶς νὰ ξεχάσω ἐσένα ποὺ μοῦ ἔδωσες τὴν μεγαλύτερη εὐτυχία;... ἐσένα τὸν ἥλιο ποὺ ἦλθε νὰ φωτίσῃ τὴν θλιμμένη μου ζωή;».

— Ποτέ, τῆς εἶπα, δὲν θὰ σὲ ξεχάσω. Δὲν φαντάζομαι νὰ σκέπτωμαι ἄλλο πρᾶγμα περισσότερο ἀπὸ σένα.

—Καὶ ἐγὼ δὲν θὰ σὲ ξεχάσω, μοῦ εἶπε. Νὰ ἤξερες πόσο μοῦ ἀρέσει νὰ εἶμαι κοντά σου.

Ἂν εἶχα λίγο θάρρος, θὰ τῆς ἔλεγα αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ σκεπτόμουν:

«Καὶ σὺ μοῦ ἀρέσεις... περισσότερο μάλιστα κι' ἀπὸ τὴ ζωή μου». Τόλμησα ὅμως νὰ τῆς πῶ ἕνα «εὐχαριστῶ» κι' ἀφίνοντας τὰ κουπιὰ νὰ φέρω τὸ χέρι της στὰ χείλη μου. Ἐκείνη δὲν μίλησε.

Οἱ μέρες πέρασαν τόσο γρήγορα καὶ δὲν ἄργησαν νὰρθοῦν κι' οἱ μέρες ποὺ ἡ Σόνια θὰ ἔφευγε.

— Μεῖνε λίγες μέρες ἀκόμη, τῆς εἶπα, δὲν ξέρεις πόσο θὰ λυπηθῶ.

—Δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτε, θὰ μὲ περιμένουν οἱ γονεῖς μου.

Τὶς τελευταῖες μας ἡμέρες τὶς περάσαμε μαζί. Ἡ Σόνια μοῦ τραγουδοῦσε ὡραῖα τραγούδια. Θυμᾶμαι μάλιστα καὶ μερικοὺς στίχους ποὺ τόσο τῆς ἄρεσε νὰ τραγουδᾶ:

«Θὰ φύγω κι' ἡ καρδιά μου πονεμένη
δὲν θέλει ἀγάπη μου νὰ σὲ ξεχάσῃ.
Μαζί σου 'ναι παντοτεινὰ δεμένη
Μακρυά σου πιὰ ποτὲ δὲν θὰ γελάσῃ.

«Τὰ δάκρυά μου ἀστείρευτα κυλᾶνε
τώρα ποὺ φεύγω ἀγάπη μου μακρά σου
Ὅμως ὁ νοῦς μου κι' ἡ καρδιά μου θ' ἆναι
ἀγάπη μου παντοτεινὰ κοντά σου».

Καὶ γὼ τὴν ἄκουα, μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα ἀπὸ δάκρυα. Κι' ὅταν μιὰ μέρα μοῦ ἔπιασε τὸ χέρι μὲ τὸ λεπτό της χεράκι:

—Σόνια, τῆς εἶπα μὲ κομμένη φωνὴ ἦσουν ἡ μόνη μου χαρὰ δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ.

— Καὶ γώ, μοῦ εἶπε. Θέλω πάντα νὰ μὲ θυμᾶσαι. Ποιὸς ξέρει πιὰ πότε θὰ ξαναειδωθοῦμε!...

Τὴν φίλησα καὶ τὴν εἶδα νὰ φεύγῃ.

Θέλησα νὰ τῆς φωνάξω: «Σόνια σ' ἀγαπῶ!» μὰ ἡ φωνή μου σταμάτησε ἀπὸ ἕνα δυνατὸ λυγμό.

Πόσες ὧρες ἔκλαψα καὶ γὼ δὲν θυμᾶμαι κυττάζοντας τὴν φωτογραφία της καὶ φιλῶντας μερικὲς χρυσόξανθες τρίχες ποὺ τῆς εἶχα κλέψει.

. . . .

Ἔφυγε... ἔφυγε μαζί της καὶ ἡ κάθε μου χαρά, ὁ κάθε πόθος μου, τὸ κάθε μου ὄνειρο.

Ἦταν μιὰ πνοὴ εὐτυχίας ποὺ πέρασε ἀπὸ κοντά μου παίρνοντας μαζί της καὶ τὴν καρδιά μου.

Πέρασαν ἀπὸ τότε πολλὰ χρόνια. Ἡ Σόνια δὲν ἐφάνη στὸ χωριό μου. Μὰ μιὰ μέρα ἔμαθα πὼς παντρεύτηκε. Κι' ὅμως ποτὲ δὲν θὰ τὴν ξεχάσω. Μὰ ξεχνιέται ποτὲ ἡ πρώτη ἀγάπη;

Χ. ΠΑΠΑΠΡΟΔΡΟΜΟΥ
Β΄ βραβεῖον Φιλ. Διαγωνισμοῦ

ΜΑΡΙΝΟΣ Γ. ΚΕΚΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Ἀφροδισιολόγος - Οὐρολόγος
Χαλκοκονδύλη 38 — Τηλ. 53-879

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

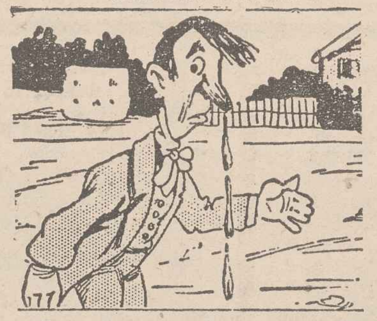

Τοῦ δυστυχισμένου κυρ — Ἀτζουλίνου κάποιος ἐχθρὸς του τοὔσπασε τὴ μύτη, μὰ δὲν τὸν εἶδε ποιὸς ἦταν.

Μήπως οἱ ἀναγνῶσται μας τὸν βλέπουν;

◇◇◇

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1	Ο	Υ	Ρ	Α	Ν	Ο	Σ	■	Ω	Ρ	Α	Ι	Α
2	Υ	■	Ε	■	Ε	■	■	Σ	■	■	Ι	■	Ρ
3	Δ	■	Φ	■	Ο	■	Μ	Ω	Ρ	Ο	Σ	■	Ν
4	Ε	Δ	Ε	Σ	Σ	Α	■	Ο	■	■	■	Π	Η
5	Ν	■	Ν	■	■	Ρ	■	Σ	Ω	Σ	Ι	Α	Σ
6	Α	Δ	Ε	Ξ	Ι	Ο	Σ	■	■	Ι	■	Λ	Ι
7	■	Ρ	■	Η	■	Α	■	Ρ	Ι	Α	Δ	Η	Σ
8	■	Α	■	Ρ	Α	Ν	Τ	Ι	Σ	Μ	Α	■	■
9	Ε	Κ	■	Ω	Δ	Ι	Ο	Σ	■	■	Ν	Α	Ι
11	Σ	Α	■	Ν	Ε	Α	Ν	■	Α	Ρ	Ι	Ω	Ν
12	Σ	Ι	Μ	■	Β	■	Ν	Α	Ν	Ο	Σ	■	Δ
13	Α	Ν	Α	■	Η	Τ	Ο	Ι	■	Δ	■	Τ	Ο
14	Τ	Α	Μ	Ε	Σ	Ι	Σ	■	Κ	Α	Λ	Ο	Σ

Λύσις τοῦ ὑπ' ἀρ. 13 σταυρολέξου

◇◇◇

ΓΡΙΦΟΙ

Τοῦ Ἰακὼβ εἶμαι παιδὶ
μὰ ὅταν μοῦ προσθέσῃς
ἀντωνυμία ἀόριστο
τότε θ' ἀποτελέσῃς
τῆς Ἰταλίας ποιητὴ
ἔνδοξο καὶ μεγάλο
ποὺ ἡ πατρίς του σὰν κι' αὐτὸν
δὲν θὰ γεννήσῃ ἄλλο.

Φθόγγο μουσικὸ
κι' ἀριθμητικὸ ἑνώνω
καὶ μιὰ πόλι τῆς Ἑλλάδος
στὴ στιγμὴ σοῦ φανερώνω.

Ἀντωνυμία παίρνω ἀναφορικὴ
τὴν βάζω ἔπειτα ἀπὸ μονάδα χρονικὴ
καὶ νὰ ἀμέσως ἕνας μακαρίτης
ἔνδοξος Βασιλῆᾶς τῆς Κρήτης.

Δύο φθόγγους μουσικοὺς
ὅταν πάρω καὶ ἑνώσω
φροῦτα νόστιμα κι' ὡραῖα
στὴ στιγμὴ θὰ σοῦ σκαρώσω.

Τὴν γραμματικὴ ἀνοίγω
στοὺς συνδέσμους σταματῶ
ἐξ αὐτῶν λαμβάνω ἕνα
σ' ὅλους σας πολὺ γνωστὸ
θὰ ἰδῇς ἂν τὸν προφέρω
ἢ τὸν γράψω δυὸ φορὲς
τοῦ Ζολᾶ μιὰ ἡρωΐδα
ἀπ' τὶς πλέον θλιβερές.

(Ἐστάλησαν ὑπὸ Γιάννη Χ. Μαρκοδημητράκη, Ἀρχάναις — Κρήτης).

Η
ΜΙΝΤΙΝΕΤΤΑ
Ἐπιθεώρησις
Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ
ΤΗΣ ΣΑΙΖΟΝ
ΜΟΝΤΙΑΛ

ΝΑ, ΓΙΑΤΙ ΣΚΟΤΩΣΑ ΤΟΝ ΠΡΟΔΟΤΗ....

(Συνέχεια ἐκ τῆς 6ης σελίδος)

Σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε, πῆγα καὶ φόρεσα τὸ καλύτερό μου φόρεμα, φτιάχτηκα ὅσο μποροῦσα καλύτερα. Ἡ κιτρινίλα μου ὡς τόσο μεγάλωνε ὁλοένα κάτω ἀπὸ τὸ κοκκινάδι καὶ τὴν πούδρα μου. Ξαπλώθηκα σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ περίμενα.

Κι' ὅταν ὁ προδότης τῆς ἀγάπης μου μπῆκε μὲ τὴ γλυκειὰ ταραχὴ σὰν κλέφτης στὸ δωμάτιο, νομίζοντας πὼς θἄβρισκε τὴν ἐπαρχιωτοπούλα, ποὺ ξεπλάνεψε τόσο ἄνανδρα, ἐσήκωσα τὸ ρεβόλβερ τὴ μόνη κληρονομία ἀπὸ τὸν πρῶτο μου ἄνδρα καὶ τοῦ εἶπα πυροβολῶντας.

—Νά!... ἄτιμε!...

Σωριάστηκε χάμω στὸ χαλί, μὲ μιὰ πνιγμένη κραυγή.

Δὲν πρόφτασε νὰ πῇ οὔτε μιὰ λέξι!...

Τὸ ἴδιο δειλινὸ μ' ἔπιασαν καὶ μὲ πῆγαν στὴν ἀστυνομία. Δὲν ἀρνήθηκα τὴν πρᾶξι μου.

Νὰ γιατὶ βρίσκομαι τώρα στὸ φρικτὸ αὐτὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς καὶ μοιάζω μὲ τὸ καλάμι ποὺ τὸ δέρνουν στὸ τρελλὸ ἀγκάλιασμά τους οἱ ἄνεμοι..

ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

Τὸ μεσουράνημα τῆς μεγάλης
ΠΟΛΑ ΝΕΓΚΡΙ
Στὸ παθητικὸ ρωμάντζο
ΤΑΓΚΟ
ΝΟΤΤΟΥΡΝΟ
ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΝΕΑ
ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ
ΚΥΒΕΛΗΣ--ΟΥΦΑ

Δ. Γ. ΖΑΡΑΦΩΝΙΤΗΣ
Ἰατρὸς εἰδικ. δερματολ. ἀφροδ. νοσημάτων. Ἐκπαιδ. Βιέννη, Λειψία. Σατωβριάνδου 52Β, 9 — 1 4 — 6. Τηλέφ.: 53-536.

Χ. Ι. ΚΑΜΑΡΙΩΤΗΣ
Εἰδικὸς ἰατρὸς
ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ
Γωνία Πειραιῶς καὶ Γερανίου 30
ΟΜΟΝΟΙΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΑΤΕΛΙΕ
ΚΟΡΣΕΔΩΝ
ΝΙΤΣΑΣ ΜΠΟΥΖΟΥΡΑ
Ἑρμοῦ καὶ Εὐαγγελιστρίας 4
ΕΦΑΡΜΟΖΕΙ ΤΑ ΝΕΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ
ΠΑΡΙΣΙΩΝ, ΕΙΔΙΚΩΣ ΔΙ' ΑΥΤΟ
ΣΤΑΛΕΝΤΑ

ΕΥΡΩΠΗ
Η Σάτιρα μας

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ ΚΛΕΠΤΑΙ!

Ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς κ. Εὐαγγελαρίδης παραπονεῖται στὸ συνάδελφό του κ. Σακκελίον.

—Δὲν ξέρεις τί συμφορὰ μὲ βρῆκε;

—Τί, μήπως ξανάπιασες τὴ Νινὶ μὲ κανένα;

—Ποιὸς σκοτίζεται μὲ τέτοια πράμματα... Μοῦ ἔκλεψαν τὰ χειρόγραφα τοῦ νέου μου ἔργου.

—Μὴ στεναχωριέσαι. Πᾶρε μπάλα τα στραγαλατζίδικα καὶ θὰ τἄβρης!

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ω! ΠΑΘΗΜΑ ΜΟΥ!

Ἦταν μιὰ νύχτα λαμπερὴ
μιὰ μέρα μὲ φεγγάρια
ἕνα γαϊδοῦρι ἐλάλαγε
καὶ γκάριζαν... κανάρια
Κι' ὡς κεφαλοδερνόμουν
καὶ ἔγδερνα τὴ μούρη
καὶ τὸ γαϊδοῦρι μοὔκραξε:
— Ἄ, νὰ χαθῇς, γαϊδοῦρι!!!

Γ. ΚΑΖΑΝΑΣ

(Ἀπὸ τά... «Γαϊδουράγκαθα»)

■

ΓΝΩΜΙΚΑ

Τὸ βράχο - βράχο πήγαινα καὶ ἔτρωγα βραχώσφαχτα...

Δημοσθένης Τραυλὸς

Ὅποιος φιλάει τὴ γυναῖκα του στὸ μέτωπο, πρέπει νὰ... φυλάῃ καὶ τὸ δικό του ...

Μενέλαος

■

Ο ΓΙΑΓΚΟΣ ΣΤΗ ΜΑΡΙΩ

ΥΠΟΔΟΧΗ...

Ἀγαπημένη μου Μαριὼ
πάλι μὲ ἔκανες θεριό!
Μὲ τὶς ἑτοιμασίες σου
δὲν ἔχεις ἡσυχία!...
Βιάζεσαι νὰ ὑποδεχτῇς
—στὴν ἀγκαλιά του νὰ ριχτῇς!—
κάποιο σου νέο θαυμαστὴν
ἀπὸ τὴν ἐπαρχία!

Φτιάνεις τ' ὡραῖο σου μπουκλὶ
γιὰ νἆσαι ὄμορφο κουκλὶ
Βάζεις ἀκόμα σουλουμᾶ
ντύνεσαι στὸ μετάξι.
Ἔτσι σὰν ἔρθῃ τὸ παιδὶ
πολὺ στὴν τρίχα θὰ σὲ δῇ!
Οἱ Ἀθηναῖες νὰ πεισθῇ
πὼς εἶνε σὶκ κι' ἐν τάξει!...

Καὶ μ' ὕφος πρᾶο καὶ γλυκὺ
ἄδεια ζητᾷς κανονικὴ
γιὰ Σάββατο καὶ Κυριακὴ
ἴδια σὰν νἆσουν... Σέρβα!
Νὰ πᾷ νὰ γίνετε στουπὶ
νὰ τὸν ἀφήσῃς καὶ... ταπὶ
καὶ μένανε χωρὶς ντροπὴ
νὰ μ' ἔχῃς γιά... ρεζέρβα!
Αὐτὰ χωρὶς κουτσομπολιὸ
ὁ Γιάγκος ἀπ' τὸ Κορδελλιό!...

Τῆς ἑβδομάδος τὰ συμβάντα σ' αὐτὴ τὴ στήλη πάντα

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Λέν' τὸ θέαμα κι' ὁ ἄρτος στὴν Ἀθήνα πάντα θ' ἄρχῃ
κι' ἔτσι πάντα τῶν θεάτρων κίνησις μεγάλη ὑπάρχει
Ὅμως, τώρα οἱ ζυμώσεις πάντα οἱ θεατρικὲς
λόγῳ τῆς σαιζόν, νὰ ποῦμε, ἄρχισαν ἀνυπερθέτως
κι' ἂν πιστέψουμε τί λένε καὶ οἱ γλῶσσες οἱ κακές.
Θίασοι πολλοὶ θὰ γίνουν γιὰ τὸ καλοκαίρι φέτος.
Κι' ὅπως εἶν' γνωστὸ καὶ πάλι κι' ὅπως λένε... φρικομφρὶ
Θὰ ἐπικρατήσουν μόνον θίασοι οἱ... ἐλαφροί!...
Γιατὶ μὲ ἐπιθεωρήσεις ποὺ θὰ βάλουνε σειρὰ
τὰ θεάματα ποὺ δίνουν θἆναι πάντα... δροσερά!
Καὶ στὸ «Καφὲ—Σπὸρ», στὸ «Στέμμα» γίνονται... συνεδριάσεις
προσφοραὶ μὰ καὶ ζητήσεις ποὺ μπορεῖς καὶ νὰ τὰ χάσῃς
γιατὶ ὅλοι πιὰ ζητᾶνε τῆς ἀδεκαρίας... ἴασι
καὶ γι' αὐτὸ γίνονται πάντα κάθε τόσο νέοι θίασοι!
Ἔργα γράφονται ἀπ' ὅλους μὲ βιασύνη καὶ μὲ φούρια
μὲ πολλά... κατεψυγμένα ἢ τῆς ὥρας καλαμπούρια.
Καὶ ὁ... Στεφάνου γράφει νέο «Χρυσοβέργα»
Ὁ Δημήτρης Γιαννουκάκης ἑτοιμάζει... δέκα ἔργα!
Ὁ δὲ Σύλβιος μονάχος ὀπερέττες γράφει ἕξη
καὶ σκοτώνετ' ὁ καθένας ποιὸς νὰ τοῦ τὶς πρωτοπαίξῃ!...
Κι' ἡ γνωστὴ δυάδα γράφει, ποὺ θαρρεῖ τὸν κόσμο...χάπατα
Μὰ τὰ ἔργα πᾶνε... ἄπατα!...

Θέατρα θὰ γίνουν νέα θέσι παίρνοντας ζηλεύουσα
ποὺ στολίζουν τὴν πρωτεύουσα!
Μὰ καὶ ἄλλα τώρα πάλι θέατρα παληὰ—τί γράφω;
ἀπὸ θαυμασμὸ νὰ ποῦμε στὴν μοντέρνα τὴν ὀθόνη
μιὰ καὶ δὲν δουλεύαν πρῶτα, λύσι βρῆκαν τώρα μόνη.
Μοναχὰ νὰ προσχωρήσουν πιὰ στόν... κινηματογράφο!
Κι' ἔτσι τὸ καλὸ «Μικάδο» τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους
ἀφοῦ πιὰ δὲν βρῆκε πάλι θιασάρχας θαρραλέους
θὲ νὰ γίνῃ γιὰ τὸ θέρος ἀπ' τὰ πλέον νουβωτὲ
σινεμὰ καὶ βαριετέ!
Ὁ μαέστρος Κυπαρίσσης λέει τὄχει ἀναλάβει
Καὶ ὁ Νῖκος ὁ Σταυρίδης μὲ τὸν Ἰατροῦ μαζὶ
τή... φωτιὰ στὴ γαλαρίαν ὁ καθένας τους θ' ἀνάβῃ!
Κι' ἔτσι μὲ τὸν Ντούγκλας Φαίρμπανκς θἄχουν ἴδιο μαγαζί!

Τοῦ «Λαοῦ» κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ τὴν Ἀθήνα νὰ τιμᾷ
πιὸ μοντέρνο σινεμά.
Κι' ἔτσι ἐκεῖ ποὺ πρῶτα ἡ Νέζερ τραγουδοῦσεν ἡ Μαρίκα
Μὰ καὶ ἡ Ροζίτα Ρόζη μὲ τὸν Βάσσον Αὐλωνίτη
ποὖχαν ὅλοι τέτοια χάρι, ποὖχαν ὅλοι τέτοια γλύκα
—τὸ κοινὸν ἐνθουσιάζαν σὰν νὰ βάζαν... δυναμίτη! —
Τώρα ἡ Γκάρμπο καὶ ἡ Ρότζερς, ὁ Τζὼν Τζίλμπερτ κι' ὁ Νοβάρο
θὰ κυττοῦν τὴν γαλαρία
ὅταν βρίσκῃ εὐκαιρία
πῶς νὰ κάνῃ αὐτομάτως μία τράκα γιὰ τσιγάρο!...

Θἄχουμε πολλοὺς θιάσους, φέτο νὰ μᾶς διασκεδάσουν
ὅμως καὶ νὰ μᾶς... πουντιάσουν!
Ἀπ' τό... πνεῦμα ποὺ διέπει πιὰ τὶς ἐπιθεωρήσεις
ποὖναι... κρύες, κρύες μποῦζι, καὶ ἀνάλατες πολὺ
—Τῶν θιάσων ἔχουν γίνει τώρα οἱ ἀνασυγκροτήσεις
κι' ὄχι λίγοι καλλιτέχνες πήρανε... ἀναστολή!
Ὁ Μαυρέας κι' ὁ Κοκκίνης ποὺ στὸ «Λυρικὸ» θὰ πᾶνε
τὴν Μαρίκα καὶ τὴν Ἄννα Καλουτᾶ ποὺ ἀγαπᾶνε
γιὰ τὸ θιασό τους πῆραν ἔτσι ἀπό... ἀπληστία
Κι' ἔτσι οἱ «στάρ» μας στὸ Μακέδο κάναν πρώτην... ἀπιστία!...
Θἄχουνε μαζὶ τὸν Δούκα καὶ τὴν Ρένα Ντὸρ τὴν «Ντίβα»
ποὺ ἀρέσκεται στήν... τζίβα!...
Θἄχουνε καὶ τὸ Μοὺλ—Ποὺλ
κι' οἱ δουλειὲς θὰ πᾶνε φούλ...
Στὸ «Ἀθήναιον» ὡς πάντα ἐπιχείρησις Μακέδου
Μὲ τὴν Ντιριντάουά μας—τοῦ τρελλοῦ... Ἑλληνοπαίδου!
ἔχει ἀρκετὸ μπερκέτι.
Τὴν Ἠὼ Παλαιολόγου, τον Μαυρόπουλο, τὴν Καίτη
τὴ Φωφὼ Λουκᾶ καὶ ἄλλους, πρωταγωνιστὰς μεγάλους
μὰ ποὺ δέν... θυμᾶμαι ἄλλους!...
Μὰ στοῦ «Σαμαρτζῆ» καὶ πάλι θἆν' τοῦ κανονιοῦ ἡ... μπούκα
μὲ τὴν νέα τὴν «Κοκέττα» Σπυροπούλου—Παπαδούκα
καὶ μὲ μουσικὴν ὡραία ποὺ θὰ τὴν μαντεύσετ' ἤδη
τοῦ μαέστρου μας Γιαννίδη!
Θὲ νὰ παίξουνε ἀρτίστες ποὖχουν γλύκα σὰν τὸ μέλι
(ὅρα τὴν μικρὴ Λουΐζα, μὰ μεγάλη μας Ποζέλι!)
Κι' εἶνε ὁ μόνος θιασός μας ποὖν' σονόρ: μιλεῖ καὶ ᾄδει
ἀφοῦ ἔχει θιασάρχη καὶ τὸν κύριο Μπλιάδη!
Μὰ ὁ πιὸ σπουδαῖος ὅμως—κόσμε... κύτταζε καὶ βλέπε! —
εἶν' ὁ θίασος ποὺ κάνει ἡ κυρία ἡ Γκιουζέππε!
Ἔχει Ρίτα Δημητρίου, Φιλοσόφου, Ντάβου, Φίτσα
τὸν τενόρο τὸν Στολίγκα ποὖνε ὁ ἄθλιος... μουσίτσα!
τὸν Μακρῆ μας τὸν Ὀρέστη
ποὺ οἱ ἄλλοι πιὰ μπροστά του μένουν σέκοι, μένουν ρέστοι!
Ἔχει καὶ τὸν Μάκη Τζίνη, καὶ τὸν Κουμαριώτη ἔχει
καὶ ἀπὸ λεπτά... Ἀντέχει!...
Ἔργο πρῶτο εἶνε τοῦ Βώττη ποὺ ὁ κόσμος ὅλος χαίρεται
Ντ' Ἄντζελις συνεργασία ποὺ ἐλπίζω νὰ τόν... ξέρετε!...

Ὁ ΣΑΤΑΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΟΝΗΡΙΑ

—Μὰ καλά. Δὲν μοῦ λὲς πῶς τὰ κατάφερες νὰ συμμαζέψῃς τὸν ἄνδρα σου νἄρχεται ἀπὸ τὶς 9 τὸ βράδυ σπίτι;

—Ἁπλούστατα. Ἕνα βράδυ ποὖρθε κατὰ λάθος νωρὶς ἐφώναξα καθὼς ἔμπαινε «Ἐσὺ Γιάγκο;»

— Μά, τὸν ἄνδρα σου δὲν τὸν λένε Σπῦρο;

— Ναί, γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ δὲν φώναξα Σπῦρο. Γιὰ νὰ νομίσῃ πὼς περίμενα κάποιον ἄλλον!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. ΠΑΛΑΜΑΝ. Τὸ ποίημά σας ἐλήφθη. Δυστυχῶς ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε σὲ ποιὰ γλῶσσα εἶνε γραμμένο. Καὶ γιὰ νὰ πεισθῆτε, δημοσιεύουμε τὸ πρῶτο τετράστιχο:

Χὼλ δωμάτια θάλαμοι
Ἅλμυρο - ξυνο - ἀνάλατες
Κουκιὰ ζαχαροκάλαμοι
ἄμμο - λιμνο - θάλαττες.

Τ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΝ. Τὸ σατυρικό σας ποίημα ὑστερεῖ σὲ γράψιμο. Διαβάστε ὅσο μπορεῖτε Εὐαγγελίδην.

ΤΖΟΓΕΝ. Πράγματι, τὸ ἀριστούργημά σας εἶχε ἀκολουθήσει τὸ κάρρο τῶν σκουπιδιῶν... Ξαναστείλετε ἄλλο. Εἰδικὸ συνεργεῖο τῆς «Εὐρώπης» ἔσπευσε νὰ τὸ ξεθάψῃ καὶ τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ.

Ἄσε τὰ νάζια σου μωρὴ
γιατὶ θὰ σβύσῃς σὰν κερὶ
κι' ἀμέσως θὰ σὲ θάψω
γιατὶ αὐτὸς ὁ Μπέρναρ Σῶ
— γι' αὐτὸ καὶ κάργα τὸν μισῶ —
μὲ κλέβει ὅ,τι κι' ἂν γράψω.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ. Δυστυχῶς τὸ προσωπικὸ τοῦ περιοδικοῦ μας εἶνε συμπληρωμένο. Μπορεῖτε ὅμως νὰ ἀναλάβετε τὴν διαφήμισίν του εἰς τὰς ἐπαρχίας.

Α. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΝ. Ἡ συνεργασία σας ἀπορρίπτεται διότι ἡ «Εὐρώπη» δὲν ἔχει σκοπὸ νά... κλείσῃ!

Χ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Τὸ ἔννατον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου εἶνε... γιῶτα!

ΛΟΥΠ

■

Η ΜΑΡΙΩ ΣΤΟ ΓΙΑΓΚΟ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ...

Γιάγκο σερέτη καὶ κουτὲ
δὲν θὰ σ' ἀφήσω ρὲ ποτὲ
γιὰ τὸ χατῆρι ἀλλονῶν
— παίρνεις ἀπὸ ρωμαίικα;
Μονάχα, σκέψου λογικὰ
ἐμεῖς περνᾶμε φτωχικὰ
καὶ μοναχὰ τὸ Σάββατο
περνᾶμε κάπως... μπεΐκα!

Μὰ μὲ τὴν τσέπη ἐκεινοῦ
στὴ «φέμινα» καὶ στὸ «Σὲ νοῦ»
φαΐ μέχρι... φασιανοῦ
θὰ φάω ρὲ στὸ δεῖπνο μου.
Θὰ γίνω ἀριστοκρατικὴ
θὰ πιῶ σαμπάνια γαλλικὴ
ποὺ ὅσο εἶμαι πλάϊ σου
δὲν βλέπω οὔτε στὸν... ὕπνο
(σου!

Κι' ἔπειτα Γιάγκο μου ποὺ λὲς
ὧρες θὰ ζήσουμε τρελλὲς
κι' ἀφοῦ θὰ φάω καὶ πολλὲς
χιλιάδες μέχρι φράγκο μου!
θὰ πᾶμε καὶ στὴν Κηφισιὰ
νὰ πάρουμε λίγη δροσιὰ
κι' ἔπειτα πιὰ μέ... μπαμπεσιὰ
θὰ γίνω... Λούης, Γιάγκο μου!
Αὐτά... γι' αὐτὸν ἀπ' τὸ χωριὸ
μὲ ἀφοσίωσι Μαριώ.